niinkuin lastu laineilla

inkeriläisten Viesti

N:o 1 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 16. 1. 1960

Inkerinsuomalaiset

Viimeisten neljän vuosikymmenen eli runsaan sukupolven aikana maassamme on monin tavoin kiinnitetty huomiota myös heimokysymykseen. Usein on julkisesti käsitelty itäisen ja kaakkoisen rajamme takana elävien kaukokarjalaisten ja inkerinsuomalaisten kohtalokkaita vaiheita. Siitä huolimatta meillä yhä vallitsee arvaamattoman suuri tietämättömyys i ja nimenomaan inkerinsuoma- . oskevista asioista. Varsinkin ˇ ,messa on Inkeriin kohdistu- imättömyys erikoisen merkille . a, mutta myöskin muualla, jo- . » rjalassakin. Inkerin entisessä lä ..aapuruudessa eläneitten keskuudessa on ollut sama ilmiö havaittavissa. Inkeriläiset on usein rinnastettu tai sekoitettu virolaisiin, onpa heitä sanottu, tosin ilkeämielisesti "ryssiksikin". Laajoissa piireissä on yhä vielä vallalla käsitys, että inkeriläiset ovat erityinen kansa ja inkerin kieli omaperäinen eri kieli, vaikka inkeriläiset eli inkerinsuomalaiset ovat aivan samaa kansaa kuin konsanaan muutkin suomalaiset ja heidän kielensä vain eräs suomen murteista. Se on täysin rinnastettavissa Karjalan kannaksen murteisiin. Lisäksi he ovat uskonnoltaan evankelistuterilaisia. niinkuin suurin osa muutakin Suomen kansaa.

Inkeriksi nimitetty entisen Pietarin kuvernementtiin kuuluva Uudenmaan läänin kokoinen, Suomen ent. kaakkoiseen rajaan rajoittuva alue on ikimuistoisista ajoista ollut suomalaisten asuttamaa maata. Varhaisimmat asukkaat kuuluivat Vatjan heimoon. Nämä saivat täydennystä pohjoisesta siirtyneistä karjalaisista, joita sittemmin, erotukseksi muista karjalaisista ja asuma-alueensa mukaisesti ruvettiin nimittämään inkeroisiksi (inkerikoiksi). Sekä vatjalaiset että inkeroiset, joita Inkerissä on asunut vähemmässä määrin meidän päiviimme asti, ovat uskonnoltaan kreikkalaiskatolisia, kuten kaukokarjalaiset ja osa laatokankarjalaisistakin. Evankelisluterilaiset inkerinsuomalaiset polveutuvat 1600-luvun alussa ja erikoisesti Stol-

bovan rauhan (1617) jälkeen Suomesta, pääasiallisesti Karjalan kannakselta Äyräpään kihlakunnasta ja etelä-Savosta Suomi—Ruotsin hallituksen myötävaikutuksella sinne muuttaneista siirtolaisista. Näin tuli Inkeriin suomalaisuus ja luterilainen seurakuntaelämä, minkä alkamisesta on kulunut 350 vuotta.

Suomesta saapuneista siirtolaisista muodostui kaksi inkeriläisheimoa. Alkuperänsä mukaisesti toisia heistä ruvettiin nimittämään äyrämöisiksi ja toisia savakoiksi. Kummallakin heimolla oli määrättyjä perinteitä, joita pyrittiin noudattamaan ja säilyttämään, esim. kansallispuku. Suomesta Inkeriin tapahtunut siirtolaisuus jatkui vuosikymmenestä toiseen meidän päiviimme asti, kunnes tunnettu "rautaesirippu" rajoitti sen melko vähiin. Vasta nyt viime vuosina tämä kanssakäyminen on avautunut jälleen turistimatkailun muodossa.

Tuntuu omituiselta, että vielä nyt 1960-luvulla täytyy kiinnittää huomiota näin itsestään selviin asioihin. Mutta arkinen kokemus, käytännöllinen elämä osoittaa, että mainitunlainen nurinkurinen käsitys vallitsee yhä. Vieläpä ns. sivistyneistön ja kouluväenkin keskuudessa ollaan inkerinsuomalaisten kohdalta valistuksen tarpeessa.

Vähän tunnetaan myös inkerinsuomalaisten menneitä tapahtumia, vaikka ne monessa suhteessa ovat erikoisen huomion arvoisia. Inkerinsuomalainen väestö, joka Uudenkaupungin rauhasta (1721) lähtien on ollut reväisty irti muun Suomen yhteydestä ja joutunut asumaan muukalaisen suurvallan pääkaupungin välittömässä vaikutuspiirissä, ja voimakkaasta painostuksesta huolimatta on säilyttänyt kansallisuutensa ja äidinkielensä. Tämä on suurenmoinen saavutus, kun otamme huomioon, että kysymyksessä on vain pieni kansansirpale, jonka elämä oli sidottu mahtavan ja loisteliaan panslavistisen miljoonakaupungin arvioimattoman suuren paineen alaisuuteen. Tämän maakunnallisen heimon asuma-alue muodostui toisessakin suhteessa mitä vaikeimmaksi. Se sijaitsee länsi- ja itämaisen sivistyspiirin välimaastossa ja joutui näin jatkuvien sotien temmellyskentäksi.

Inkerinsuomalaiset ovatkin elävänä todistuksena kansallisesta sitkeydestä, millä Suomen heimo kykenee mitä vaikeimmissa oloissa kestämään ja säilyttämään kielensä ja kansalliset perinteensä. Koko maailman unohtamat, metsien kätköissä eläneet Ruijan ja Värmlannin suomalaiset säilyttivät kielensä lähes 300 vuotta ja Tverin karjalaiset puhuvat tänä päivänäkin kieltään, kuten äskeisistä radion reportaashilähetyksistä olemme voineet todeta. Sekä Ruijan ja Värmlannin suomalaisiin että Tverin karjalaisiin emme voi tietystikään inkerinsuomalaisia verrata muussa kuin pitkäaikaisessa kyvyssä säilyttää kansallisuutensa, sillä inkerinsuomalaiset ovat kyenneet sen lisäksi ylläpitämään ja kehittämään kansallista kulttuuria, mihin ei noilla toisilla kansansirpaleilla ole ollut edellytyksiä. Tässä yhteydessä sopii palauttaa mieliin, että inkerinsuomalaiset ovat antaneet varsin merkittävän panoksensa suomalaisuuden kulttuuriaarteistoon. Muistakaamme vain Inkeristä kerättyjen muinaisrunojemme valtava osuus, lä-

hes kolmannes talteenmerkitystä koko määrästä. Lisäksi sieltä on talletettu melkoinen kokoelma suomalaisia kansanlauluja.

Inkeriläinen sivistys pääsi kehittymään tsaarivallan parhaina aikoina, viime vuosisadalla, jolloin muun muassa samanaikaisesti Suomen ensimmäisen, Jyväskylän opettajaseminaarin kanssa perustettiin Inkeriin Kolppanan seminaari. Tästä muodostui inkerinsuomalaisten kansallinen sivistysahjo. Juuri tämän sivistyksen ja suomalaisen perusolemuksen, tunnetun itsepäisyyden eli "sisun" turvissa inkerinsuomalainen väestö on voinut säilyttää kansallisuutensa. Lisäksi ja eräaksi tärkeimmäksi perustekijäksi tässä suhteessa on muistettava luterilaisen kirkon korvaamattoman suuri merkitys. Edellä mainitun Kolppanan seminaarin perustaminen ja vuosikymmenien ajan ylläpitäminen tapahtui nimenomaan kirkon toimesta. Inkerissähän oli Venäjän vallankumouksen aikoina toiminnassa 32 elinvoimaista luterilaista seurakuntaa, jäsenmäärältään lähes 150.000, joiden papit olivat melkein poikkeuksetta Suomen yliopistossa valmistuneita, joten yhteys tänne päin tälläkin alalla oli kiinteä. Tietopuolista sivistystä ja kansallisia vaikutteita haettiin niinikään täältä. Olivathan Suomen oppija korkeakoulut monien inkerinsuomalaisten elämänuran aukaisijoina. Eikä suomenkielisen kirjallisuuden ja lehdistönkään vaikutus jäänyt olemattomaksi. Näiden edellytysten turvissa inkerinsuomalaiset säilyttivät siinä määrin kansallisen itsetuntonsakin, että huomasivat olevansa venäläisnaapureitaan kehittyneempiä. Sitä todisti käytäntö, suomalaisväestön korkeampi sivistys ja elintaso.

Näin oli asianlaita siitä huolimatta, vaikka inkerinsuomalaisten kohtalontie on ollut tavattoman raskas. Harvan kansan vaiheita voidaan rinnastaa siihen. Jo tsaarivallan aikoina hallitus tunsi epäluuloa inkerinsuomalaisia kohtaan ja kohdisti heihin tunnetun toiskansallisuuksiin suunnatun häikäilemättömän sortopolitiikkansa. Venäjän ensimmäinen vallankumous (1917) katkaisi tämän ja toi toiveet vapaamman kansallisen elämän kehittämisestä. Mutta saman vuoden tolnen eli lokakuun vallankumous puhalsi uusin myrskytuulin. Sen tuomat ideologiat eivät voineet täyttää kansallisen elämän elpymiseen ja kehittämiseen tähtääviä toiveita.

Kohtalokkaat viime vuosikymmenet ankarine sotineen hävittivät tyyten entisen inkerinsuomalaisen väestön niissä oloissa vallinneet elämisen mahdollisuudet omiksi tuntemillaan ja rakkaiksi käyneillä kotiseuduillaan, hajoittaen sen sananmukaisesti kaikkiin ilmansuuntiin. Vain vähäinen määrä heitä enää asuu synnyinseuduillaan. Toiset ovat ajautuneet mikä minnekin. Osa elää Suomessa, osa Ruotsissa ja osa eri tahoilla laajaa Neuvostoliittoa.

Kantasuomalaisten kunnia-asiana on ottaa inkerinsuomalaisten kohtalo omakseen. Ei minään hurraa-sotapoliittisena tai kuluneena haihatteluiskulauseena, vaan aatteellisena kansallis- ja historiallisena kulttuurikysymyksenä, mikä vissillä tavalla velvoittaa itse kutakin kansallisesti valveutunutta suvereenisen maan ja kansan jäsentä.

Halu kerskaukseen

Hatu kerskaukseen asuu meissä kaikissa, vaikka se joskus, ihme kyllä, ilmenee aivan päinvastaisessa muodossa: oman itsemme ja aikaansaannostemme väheksymisessä ja aliarvioimisena. Jokainen, huonoinkin, kantaa sisimmässään kaipausta o t t a j o- t a k i n. Jos tämä kaipaus ei missään muodossa pääse edes osittain täyttymään, on tutoksena onneton ihminen. Moni nuori on tahallisesti tähtenyt rikosten tielle näyttääkseen edes siltä atalta miehuuttaan, joka ehkä ulkonaisesti kunniallisella tiellä on ymmärtämättömien kasvattajien toimesta painettu otemattomiin. Jos siis kasvattajan otisi toisaalta harjoitettava lasta kestämään sekä vastoinkäymisiä että nöyryytyksiä, tulisi hänen ennen muuta etsiä kasvatistaan tämän vähäisetkin mahdollisuudet ja myönteiset ominaisuudet sekä niitä harjoittamalla kannustaa hänen pyrkimyksiään omalle paikalleen elämässä.

Sama koskee meidän aikuisten suhdetta toisiimme. Painostamalla alinomaa toisiamme loukkaamme toistemme itsetuntoa ja nostamme erottavan seinän välillemme, vaikka meitä on Raamatun selvillä sanoilla varoitettu tuomitsemasta toisiamme. On eri asia ylemmyyden tunnossa tuomlta toista kuin rakkaudessa ja kanssasyyllisyyden tunnossa häntä neuvoa tai varottaa.

Tuomion mieli johtuu siitä, että pldämme itseämme parempana, emmekä näe omaa syyllisyyttämme. Jos meitä huomautetaan esimerkiksi kerskauksen hatustamme, vetoamme kernaasti arvokkaaseen huumorintajuumme, joka muka toisetta puuttuu. Tunnemme siinäkin suhteessa otevamme jotain enemmän kuin tavattiset kanssaihmisemme. Totta kyttäkin saamamme tahjat ja perintötekijät ovat peräti eritaisia. Kai meidän siitä syystä on niin vaikea ymmärtää toisiamme.

Mitä sanoo Raamattu kerskauksesta? "Ei ote hyvä, että kerskaatte. Ettekö tiedä, että vähäinenkin hapatus hapattaa koko taikinan. Pankaa pois vanha hapatus, jotta teistä tulisi uusi taikina." t Kor. 5: 6.

Tämän mukaan vähäinenkin hapatus vähitellen hapattaa koko otemuksemme. Jos tapset teikeissään tottuvat kerskaitemaan, eikö tämä vähitetten muodostu heilte tavaksi, jopa suorastaan tuonteenominaisuudeksi, josta myöhemmin on vaikea päästä irti. Tällainen hapatus on tosiasiassa turmettut koko ihmiskunnan. "Ei ote yhtään joka hyvää tekee, ei yhden yhtäkään", vakuuttaa Sana. Siitä syystä meissä jokaisessa vanhan ihmisen — sen joka haluaa olla jotakin — on saatava kuotinisku, jotta vapahtajamme Kristus pääsisi panemaan meissä alulle uuden taikinan — halun niin kokonaan tyhjentyä omasta kerskauksestamme, että Jumalan voima pääsisi esteettä meissä vaikuttamaan.

Tätä iskua ei ihminen saa eikä voi antaa toiselle. Sen antaminen kuuluu Herralle, joka on sanonut: "Tämä on minun käskyni, että rakastatte toisianne niinkuin minä olen rakastanut teitä." Joh. 15: 12.

Jokainen ihmisen antama isku kuolettaa meissä jotain arkaa ja herkkää. Mutta Jumalan ankarakin isku on elämää antava rakkauden isku omilla teillään vaeltavalle ihmiselle. Se on kutsu hänen, Pyhän ja Puhtaan yhteyteen, jonka edessä ihmisen kerskaus haihtuu kuin yön sumu loistavan auringon ilmestyessä taivaan rannalle.

P. Raski.

Herran otollinen vuosi

Luuk. 4: 19.

Otollinen eli armollinen Herran vuosi oli Vanhassa Testamentissa riemuvuosi. Tätä oli Jumalan Mooseksen kautta antaman määräyksen mukaan vietettävä joka viideskymmenes vuosi. Sen piti alkaa suurena sovintopäivänä. Tänä riemuvuotena, mitä kutsuttiin myöskin vapaavuodeksi, piti jokaisen, joka oli ollut pakoitettu myymään kiinteän omaisuutensa, saada perintöosansa takaisin. Riemu — eli vapaavuosi oli sattuva kuva uustestamentillisesta vapaavuodesta, mikä alkoi kaikkia sovintopäiviä suurimpana, kun ylimmäinen pappi, Kristus, meni oman verensä kautta kaikkein pyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen. Sinä päivänä Aadamin suojattomaksi joutunut suku sai takaisin kadottamansa isäin perinnön. Vieläpä kahdenkertaisesti. Samoin kuin vapaavuotta oli pasuunalla soitettava yli koko Israelin maan, niin on myöskin Jumala antanut suuren evankelistojen joukon maan kansoille soittaa uustestamentillista riemu- ja vapaavuotta.

Jeesus kävi itse näiden julistajien etunenässä, kun hän lihansa päivinä ilmoitti syntisille silä iloista sanomaa, että aika on täyttynyt ja Jumalan valtakunta tullut lähelle. Päivien loppuun asti on sama sanoma kaikuva kaikille kansoille ja kaikilla kielillä. Meillä on se Jumalan antama lupaus, että on aina oleva sellaisia ihmisiä, jotka ilolla sen ottavat vastaan ja uskossa käsittävät sen autuaallisen sisällön. Sak. 9: 11.

Ja myös sinun vankisi minä sinun liittosi veren tähden päästän pois vedettömästä kuopasta.

On totta, että kauheita ovat syntimme ja kauhea sydämemme. Kevytmielisyys ja jumalattomuus. Mutta sinä, rasitettu sielu, kaikki paranisi, jos vain oppisit tuntemaan Kristuksen. Keskellä suurinta viheliäisyyttä suuresti riemuitsisit. On varsinkin muutamia kohtia, mitä et usko, että koko maailman synnyt ja sinun syntisi jo ovat pois otetut Kristuksen kuolinhetkenä. Täydellisesti sovitetut, pois pyyhityt ja hävitetyt. Et usko, että koko maailman synnit ja sinun syntisi ristillä niin sovitettiin, ettelvät ne koskaan minuuttiakaan ole estäneet armahtamistasi, vaan että iankaikkinen armo ja vanhurskaus aina siltä hetkestä saakka ovat vain vastaanottoa odottaneet, että Jumala sovituin ja rakkautta palavin sydämin on katsellut sinua harhapoluillasi kadoksiin joutuneena lapsenaan. Jos uskoisit, niin heti täynnä autuullista nöyryytystä ja rakkautta juoksisit hänen syliinsä huudahtaen: Oi, minun Herrani ja minun Jumalani! Toiseksi et usko, että Kristuksen veri koskee kaikkia syntejä eli sydämen pahuutta ajattelet, että se koskee joitakin ulkonaisia ja kaukaisia syntejä sekä joitakuita kohtalaisia syntejä, mutta ei sisäisiä syntejä eikä meissä yhä asuvia väkeviä ja voimakkaita syntejä. Tämä kaikki johtuu siitä, ettet elävässä uskossa ajattele Jumalan Pojan veren vuotaneen meidän syntiemme tähden, sillä, jos uskoisit sen, raukeisit itse omissa silmissäsi tyhjäksi aivan, unohtaisit itsesi nähdessäsi tällaisen sovituksen hämmästyttävän suuruuden. Jos joku oikein saattaisi uskoa, että Jumalan Pojan veri on meidän tähtemme vuotanut, niin varmastikin hän omissa silmissään tulisi kokonaan mitättömäksi ja vaipuisi vain iäiseen autuaalliseen Kristuksen veressä tapahtuneen sovitusihmeen katselemiseen. Herra avatkoon silmämme ja lisätkööm uskoamme!

Lutherin mukaan S. T.

IHMISOIKEUDET

Viime joulukuun kymmenettä päivää vietettiin ihmisoikeuksien päivänä. Tästä 11 vuotta sitten Yhdistyneitten Kansakuntien yleiskokous hyväksyi julistuksen luetellen siinä kaikki ne perusoikeudet, joista jokaisen ihmisen pitäisi päästä osalliseksi. Ensimmäisinä julistuksessa mainitaan elämisen, vapauden ja henkilökohtaisen turvallisuuden oikeudet.

Tämä ihmisoikeuksien päivä osui keskelle maailman pakolaisvuotta, jolloin YK on kehoittanut kaikkia maita ja niiden yksityisiä kansalaisia antamaan tukeaan tuhansille ja kymmenilletuhansille vieraissa oloissa eläville pakolaisille, joilta heidän omassa maassaan on nämä alkeellisimmat oikeudet riistetty.

YK:n ihmisoikeuksien julistus sisältää kaikkiaan 30 artiklaa. Me täällä Suomessa olemme siinä onnellisessa asemassa, että useimmat noiden artiklojen määrittelemistä oikeuksista ovat meille itsestään selviä: oikeus kasvatukseen ja samanarvoisuuteen lain edessä, ajatuksen ja sanan vapaus, yhdistymis- ja kokoontumisvapaus, uskonnonvapaus, oikeus avioliiton solmimiseen ja perheen perustamiseen, oikeus työhön, matkustamiseen, lepo- ja vapaa-aikaan jne.

Nämä oikeudet on meille säädetty perustuslaissa. Mutta maailmassa on paljon ihmisiä, joilla ei näitä oikeuksia ole. Diktatuuriin perustuva yhteiskuntajärjestelmä, uskonnollinen suvaitsemattomuus, ennakkoluulot, yleinen takapajuisuus, rotudiskriminointi, naisen aseman ja työn aliarviointi jne. ovat niitä tekijöitä, mitkä muodostavat pahimman esteen ihmisoikeuksien toteuttamiselle. Vasta kun ne saadaan raivatuksi tieltä pois, voi YK:n ihmisoikeuksien julistus kaikua avonaisille korville.

Maailman pakolaisvuosi, mitä lehtemme marrask. numeron johtavassa artikkelissa käsittelimme laajemmin, on vakava muistutus siitä, että ihmisoikeuksien julistus on monille vallanpitäjille vielä enemmän tai vähemmän korupuhetta. Kuitenkaan ei voi kieltää, etteikö sillä olisi kuluneiden yhdentoista vuoden aikana ollut oma vaikutuksensa perustuslakien, kansainvälisten sopimusten ja tuomioistuinten päätösten suhteen monella taholla maapalloa. Se on johtanut ainakin vakavaan kansainväliseen tutkimustyöhön, mikä on tähdännyt näitten laajojen ongelmien mahdollisimman perusteelliseen selvittelyyn ja niistä saatujen tietojen vaihtoon.

Tässä mielessä on ihmisoikeuksien julistuksella suuri merkitys. Suurin on kuitenkin siinä, että tämä julistus on vahvistettu kaikkien kansojen ja kaikkien kansakuntien tavoiteltavaksi yhtenäiseksi päämääräksi. Siksi vastaavaa toimenpidettä on ilolla tervehdittävä.

Pakolaiskolehti tuottanut 2,4 milj.

Yhdistyneiden Kansakuntien julistaman "Maailman Pakolaisvuoden" ehdittyä puoleen väliin on Suomessa kerätty pakolaisten avustamiseen rahaa ja tavaraa yhteensä 15 milj. markan arvosta. Suomen avustustoiminnan kohteina ovat olleet Unkarin ja Algerian pakolaiset. Suomen kirkon piirissä on pakolaisten hyväksi kerrätty kolehteina tähän mennessä yhteensä 2,4 milj. markkaa.

Nämä tiedot on antanut viime kesänä eri järjestöjen kesken perustettu Pakolaisvuoden Yhteistoimikunta, jonka puheenjohtajana toimii kenraalimajuri A. E. Martola.

TYÖSARALTA

TURUN PAIKALLISOSASTO

Pikkujoulujuhla ja myyjäiset

Turun inkeriläisten ompeluseura oli järjestänyt pikkujoulujuhlan ja ompelutöiden myyjäiset sunnuntaina joulukuun 13 päivänä Karjalaisten talolle. Ihailtavan kauniita käsitöitä oli näytteillä erittäin runsas ja monipuolinen valikoima, ja ne kävivätkin hyvin kaupaksi. Myyjäisten yhteydessä ompeluseura tarjosi vieraille "tsajua" rinkiläin kanssa entiseen inkeriläiseen vieraanvaraiseen tapaan. Kiitos siitä!

Varsinainen juhlaohjelma aloitettiin yhteisesti lauletulla virrellä. Sen jälkeen puhui Juho Talonpoika. Eräs ompeluseuran toimeliaimpiin jäseniin kuuluva neiti Lyydia Adel esitti yksinlaulua. Hän puhui myös ompeluseuran yhdistyvästä vaikutuksesta sekä kuvaili sitten viime kesäistä käyntiään entisellä kotiseudullaan Inkerissä, missä hän sai käydä sisarensa haudalla, minkä äärellä veisattiin virsi. Se oli vaikuttava elämys kauan kotiseudultaan poissa olleelle. Kun oli jälleen veisattu virsi, seurasi teologian ylioppilas Vilho Mustosen ensi esiintyminen juhlassamme. Hän puhui kauniisti isiemme uskosta ja siitä, miten kirkkaana evankeliumi vaikutti entisessä Inkerissä. Lopuksi puhui khra Armas Aavikko. Hän viittasi puheessaan mm. siihen, miten suurenmoisin aineellisin varoin nykyaikana ihmiset valmistautuvat viettämään joulua, mutta helposti unohtavat sen, mikä on tärkeintä ja mihin joulun evankeliumi meitä kehoittaa. Mielen alttius on tärkeämpi kuin aineellinen rikkaus. Joulu tulee vain nöyrään sydämeen. Puheen jälkeen laulettiin Sun porttis oves avaja.

Joulupukki ei kylläkään tähän pikkujoulujuhlaan saapunut, eikä häntä lioiin odotettukaan. Korvatunturin tunnetun haltijan lahjat olisivat näet olleet jo aivan liikaa kauniiden ompelutuotteiden rinnalla.

Joulujuhla

Jo perinteelliseksi tulleen tavan mukaan viettivät Turun inkeriläiset joulujuhlaansa Tapaninpäivänä Karjalaisten talossa. Aluksi laulettiin yhteisesti ylioppilas Ilpo Tolvaksen säestyksellä jouluvirsi Enkeli taivaan lausui näin. Virren jälkeen Juho Talonpoika piti vaikuttavan puheen parhaillaan vietetyn Tapanin päivän merkityksestä ja tämän päivän vaikutuksesta kristilliseen maailmaan. Sitten saatiin kuulla opettaja Patrikan lausumana kaksi syvämietteistä ja hyvin tilaisuuden tunnelmaan sopivaa runoa. Laulukuoromme, minkä toiminta viime aikoina on ollut laimeampaa, virkisti kuitenkin tässä vuoden merkittävimmässä juhlassa mieliämme hengellisillä lauluilla ylioppilas Tolvaksen johdola. Rehtori Heikki Mylläri muisteli joulun viettoa entisessä Inkerissä. Hän mainitsi mm., että Suomen ja Venäjän ajanlaskuissa vallitsi silloin noin parin viikon ero. Näin jouduttiin rajan kahden puolen viettämään joulua eri aikoina. Varsinkin Pohjois-Inkerin asukkaat voivat helposti käydä vierailemassa ja viettämässä joulua ensin rajan tällä puolella ja kutsua sitten Karjalan kannaksen rajapitäjien asukkaita vieraikseen omana joulunaan. Niin saattoivat rajanaapureina eläneet suomalaiset käydä samana vuonna kaksi kertaa joulukirkossa kuulemassa jouluevankeliumia. — Sitten sai ylimääräisen puheenvuoron tarkastaja Antti Hämäläinen. Hänen ajatuksensa eivät kuitenkaan liikkuneet joulun ja rauhan maailmoissa, vaan sotien kovissa ajoissa. Puhuja kertoi mm. kuinka hän 40 vuotta sitten entisenä kadettina toimi Kolppanan seminaarilaisista

muodostetun sissiosaston päällikkönä ja 20 vuotta sitten hyvin tärkeissä tehtävissä Lapin sodassa. Kun tämä kirjava kertomus, joka kaikessa vakavuudessaan kutkutteli asioista perillä olevien nauruhermoja, päättyi, saattoi Matti Suomalainen kuuluttaa vällajan alkavaksi.

Uutterat emäntämme — joille kaunis kiitos koko vuoden vaivoista — olivat tälläkin kertaa keittäneet hyvän kahvin, mikä virvoitti mielet ja kirvoitti kielet. Kohta kävi kahvikuppien ääressä ympäri salia vilkas keskustelu, jota jatkui koko väliajan. Juhlaa jatkettiin jälleen virrellä, minkä aikana kerättiin kolehti paikallisosaston toiminnan tukemiseksi. Sitten kirkkoherra Armas Aavikko piti valaisevan puheen Kitarakuoron esitykset ovat aina olleet toivottuja ohjelmanumeroita. Ne saavat mielen herkästi lämpenemään. Niin tapahtui niitä kuunnellessa tälläkin kerralla. Tilaisuus päättyi khra Aavikon loppusanoihin ja yhteisesti veisattuun virteen. Juhlasali oli tilaisuutta varten onnistuneesti koristeltu. Yleisöä oli läsnä melko runsaasti.

VUOSIKOKOUS

Turun paikallisosaston vuosikokous pidetään karjalaisten talossa sunnuntaina helmikuun 7 päivänä klo 14. Kokouksessa tulevat käsiteltäviksi Inkeriläisten yhdistyksen sääntöjen 8 §:ssä mainitut asiat. Virallisten asiain lisäksi järjestetään muutakin ohjelmaa.

Johtokunta.

Onnea ja menestystä alkaneena uutena vuotena kaikille hajaantuneen heimomme jäsenille ja ystävillemme toivottaa

Turun paikallisosasto.

Helsingin paikallisosaston pikkujoulujuhla vietettiin Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa marraskuun 29 pnä 1959. Vieraita eli osanottajia oli tuvan täydeltä. Tilaisuus aloitettiin laulamalla yhteisesti Terve, oi joulu. Tämän jälkeen yhdistyksen sihteeri, johtaja Antti Kekki lausui tervetulijaisssanat, käsitellen ajankohtaa ja tilaisuutta, mihin ollaan näin suurella joukolla ja perinteitä noudattaen kokoonnuttu. Puheen jälkeen laulettiin jälleen yhteisesti. Neiti Hilja Kokka esitti neiti Maarit Räikkösen myötäilemänä mieltymyksellä kuultua yksinlaulua. Juhlapuheen piti mv. Matti Kukkonen, käsitellen kokoontumisen aihetta ja taustaa, minkä ohjaamana tämä inkerinsuomalaisjoukko paljon nähneenä ja kokeneena haluaa silloin tällöin tavata toisiaan, viivähtääkseen hetkisen kohtalotovereittensa parissa vahvistuakseen itse ja vahvistaakseen kanssasisariaan ja -veljiään jatkamaan elämäntallvaltaan näissä Kohtalon kullekin luomissa uusissa oloissa ja olosuhteissa. Rohkaisu ja rakkaus ovat voimia, joita ilman on valkea tulla toimeen. Viimeksi mainittu niistä on tärkein ja suurin. Ja sitä jakaa taas jälleen lähestyvä joulu, jota jokainen kristitty odottaa ja iloitsee, että tämä rakkauden juhla taas saapuu meille.

Seuranneen väliajan aikana jatkui läheinen kanssakäyminen vilkkaan rupattelun muodossa. Välillä juotiin kahvia ja nautittiin emäntien varaamia maukkaita piirakoita, joita syötiin oikein tosissaan. Silti ne riittivät. Kiitos yllätyslahjoitusten!

Väliajan jälkeen neiti Kerttu Susi lauloi joululauluja ja lapset esittivät ohjelmaansa. Joku tyttönen lauloi, toinen lausui. Monivuotinen ystävämme Sven Erik Simponen soitteli viulua, samoin Väinö Toivokainen. Sitten opett. Elina Kokkinen keräsi lapset leikkimään, minkä touhun aikana saapui itse joulupukkikin run-

saine antimineen. Ja sekos oli nuorimpien mielestä mieluinen ja riemullinen tapaus. Kuinkas muuten! Tolvokaisen pojat ja Kasperl Säkki hauskuuttivat läsnäolijoita tunnetulla taidollaan ja miellyttävällä muslikklohjelmallaan. Tilaisuus päättyi reippaasti laulettuun yhteislauluun ja vaikutelmaksi jäi, että tyytyväisln mielin sieltä kukin kotiinsa lähti, joten siihen käytetty aika ei mennyt hukkaan.

Juhlan järjestäjät tahtovat näin julkisesti kilttää esiintyjiä eli ohjelman suorittajia sekä piirakan paistajia. Kiitokset myös neiti Maarit Räikköselle, joka erinomaisesti säesti niin yhteis- kuin yksinlaulujakin.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

viettää "Sydäntalven juhlaa" tammikuun 24 päivänä alkaen kello 14,00 Pyynikin seurakuntatalossa Kisakentänkatu 18. Tilaisuudessa puhuvat rovastl Yrjö Hirvonen ja lehtori Anna-Liisa Heikinheimo. Myöskin osaston omat jäsenet käyttävät puheenvuoroja ja laulua on runsaasti, ehkä pianon soittoakln. Eräät osastolaiset esittävät vanhoja inkeriläisiä hengelllsiä lauluja, mitkä monilta ovat jo unohduksissa. Ohjelmaa on siis taaskin runsaastl ja väliajalla tarjoilevat emännät kahvia entiseen hyvään tapaan. Katseltavaksi asetetaan kymmeniä kuvia Inkerin klrkosta ja seurakuntaelämästä. Ompa yksi kirkon pienoismallikin nähtävänä. On myöskin kuvia entisaikojen kesäjuhlista Inkelevista asioista ja annetaan tolminja tuttaviaan ja ystäviään.

Samassa yhteydessä pidetään osaston vuosikokous, missä käsitellään sääntöjen määräämät asiat. Nlistä mainittakoon kertomus osaston toiminnasta vuoden 1959 aikana, tilikertomus samalta ajaita sekä tilintarkastajien lausunto niistä. Päätetään vastuuvapauden myöntämisestä tilivelvollisille. Toimitetaan uuden johtokunnan ja tilintarkastajien vaalit alkanutta toimintakautta varten. Päätetään muista ehkä esille tulevlsta asioisita ja annetaan tolmintaohjeet uudelle johtokunnalle. On siis tärkeätä, että tilaisuuteen saapuu runsaasti osastolaisla näitä tärkeitä vaaleja toimittamaan ja keskustelemaan osaston toiminnasta.

Pyynikin seurakuntatalo sijaitsee Kisakentänkadun ja Lyseokadun kulmassa, Pyynikin torin taustalla. Sinne on helppo löytää senkin, joka ei siellä ole aikaisemmin käynyt.

Tervetuloa juhlaamme ja vuosikokoukseemme joukolla virkistymään yhdessäolostamme.

Tähtäimeltä

Taide-elämässä syksy
vilkasta on aikaa,
sillotn nähdään näyttelyissä
hengen voiman taikaa.

Näyttelijät kokoontuvat
ohjelmaansa luomaan,
ohjatakseen ystävänsä
aatteen virran uomaan.

Seuranäyttämötkään syrjään
jäädä tahdo eivät,
hyvät harrastukset myötään
etsijänsä veivät.

Laulukuorot, orkesterit
säveleitään soivat,
lahjoittaen kuulijalleen
matkaeväät oivat.

Opistot ja koulut myöskin
myötäilevät tätä,
kasvattejaan eivät tiedon
ravinnotta jätä.

Matti

Eräs lausunto suomalaisista N-liitossa

Venäjän kielen opettaja Sigvard Lindqvist, jonka toimipaikka on Uppsala, Ruotsi, on tehnyt äsken matkan Pietariin ja Moskovaan ja kirjoittanut laajan kertomuksen matkastaan, mikä on julkaistu Svenska Dagbladet-lehdessä alakertana kuudessa numerossa. Lokakuun 24 päivän Sv. Dagbladetissa Lindqvist kirjoittaa mm. seuraavasti junamatkastaan Pietarista Moskovaan yöllä: "Minä tähystelen pimeään, mutta on jo liian myöhäistä saada jotakin selville muuta kuin mitäänsanovia ääriviivoja ja veden heijastusta. Käännyn siksi matkaseuralaiseeni vanhemman maatalousinsinöörin puoleen. Hän on kotoisin Pietarista ja kiihkeä puoluemies. Pyydän häntä antamaan ammattimiehenä lausunnon asutuksesta, jonka läpi nyt matkustamme. Hän kertoo, että se ei kestä nimeään ja että tämä vain osaksi aiheutuu luonnosta. Seudun talonpojat ovat venäläistyneitä suomalaisia, vakuutti hän, ja koko joukko nurjaa sukua, joka juo eikä halua alistua kolhoosin kurinpitoon. Tämä lausunto, kirjoittaa L., tuntuu ällistyttävältä ja todennäköisesti epäpätevältä ja minä en jaksa uskoa, että sellainen käsitys Novgorodin alueen kolhoositalonpojista olisi vallltseva. Muuten matkakumppanini tuntee syvää vihaa kaikkea suomalaista kohtaan. Hän oli menettänyt Karjalan kannaksella kaksi poikaansa ja puhuu kiihkeästi ja uhkaavasti aiheesta, jota hän sanoo suomalaisten ainaiseksi agressioksi Neuvostoliittoa kohtaan ja murahtaa, että olisi pitänyt heidän kohdalta suorittaa asla lyhyesti loppuun.

Venäläisen insinöörin ajatukset johtavat mieleemme Tsaarivenäjän Suomen sorron pahimpiin aikoihin".

Syyhymättä saunaan

Jos mä laulaa lirittelen,
Lurittelen vielä
Kuin oli meillä tupakaiset,
Ettehän te kiellä?

Tapa meillä vanha on
Tuo tupakaisten pito,
Se muistoks nuorten vietetään,
Mi liiton pyhän silo.

Kaks kertaa kun on kuulutettu
Nuori pariskunta,
Niin tupakoille sulhasen
Jo rientää joka suunta.

Äsken kylässämme piettiin
Tupakaiset moiset,
Siell oli töllöt hampahiss
Niin isännät kuin loiset.

Kun suitsut paloi parhaillaan,
Ol ilo ylimmillään
Ja kuului kannankopsetta —
Tul vierahia kyllään.

Ne vieraat oli naapurista,
Merituitun puolta,
Heill oli "meri polvihin " —
Ei mistään ollut huolta.

Yks sankareista, uljahin,
Se tupaan suoraan enti
Ja korvapuusti sulhollen
Sen nyrkistä jo lenti.

Vaan tuot ei voinut kärsiä
Tää meidän kelpo joukko,
Sen tuli poika tuntemaan,
Niin kertoi eräs ukko.

Se sankar suulleen viskattiin
Ja raippa selkään mätki.
Tuo oli kunnon kostoa
Ett tanner oikein jätki.

Ja sulle, poikanulikka,
Se sattui niinkuin naulaan,
Ett älä mene konsanaan
Sä "syyhymättä saunaan".

Muistiin merkinnyt J. V

Muistilokeroista

Vaarallista leikkiä

Niinkuin pojat yleensä, olin minäkin "polven korkuisena" koltiaisena ahkera ammuskelemaan. Silloin meidän paikkakunnallamme kävivät sotilaat usein sotaharjoituksissa. Kiväärit räisivät ja tykit jyskivät. Kun sotilaat palasivat takaisin leirilleen, he jättivät toisinaan hyvinkin paljon jälkeensä kiväärinhylsyjä. Oli joukossa täysinäisiä eli ampumattomiakin panoksia. Nämä olivat meille pojille mieluista saalista. Niitähän sai ampua paukutella. Ruuti otettiin panoksesta pois, ja kun nalli oli ehjä, niin pantiin hylsy kiven päälle ja toisella kivellä heittää jymäytettiin hylsyä nallin kohdalle. Silloin se pamahti ja meillä oli hauskaa. Tällainen leikki ei vielä ollut varsin vaarallista, vaikka siinäkin usein olivat sääret naarmuissa. Kun kesällä tavallisesti paljain jaloin oltiin, niin housun lahkeetkin olivat täynnä pikkuisia reikiä. Sen takia saatiin emolta toruja. Mutta kun paukutteleminen oli hauskaa, niin paukuteltiin vaan.

Hylsyistä tehtiin myöskin pikkuisia "pistooleja". Sen ajan sotilaskivääreissä olivat hylsyt nykyisiä isompia. Metsästä haettiin väärä katajan juuri, mikä sopi hyvin käteen, toiseen päähän tehtiin sopiva tila hylsylle ja rautalangalla se kiinnitettiin "perään" kahdesta kohdasta. Hylsyn takaosaan päällepäin viilattiin pikkuinen reikä. Ruutia oli riittävästi ja sillä "ladattiin" "pistooli". Latingin eteen laitettiin "pusa" eli tulppa joko paperista taikka jostakin rievusta. Reikään pantiin tulitikusta rikkiä tai ruutia ja sitten sai jo paukuttaa. Jos sattui latinkiin menemään ruutia vähän runsaammin, niin ampuessa "pyssy" repesi latingin kohdalta ja hylsyn palaset repivät käsiä verille. Pahimmassa tapauksessa kasvojakin. Sitäkös välitimme! Käsissäni on vieläkin arpia sen aikaisista vaarallisista leikeistä. Hyvä kun niissä ei sen pahemmin käynyt.

Tulkoon vielä mainituksi, että kylillä ajeli "räpäkkömiehiä", jotka ostivat rahalla tai vaihtoivat makeaan "kauriskaan", eli siirappikakkuun, taikka kukkopilliin hylsyjä ja muutakin romua. Sitä kerättiin ahkerasti, sillä näin saatiin taskurahaakin sotilasharjoitusten jälkeen.

Kun olin noin 15 vuoden ikäinen, päätin tehdä itselleni oikein ison tussarin. Isän apulaisena pajassa ollessani olin jo oppinut kiehumapisteessä olevat raudat keittämään (liittämään) yhteen. Eräänä päivänä kun isä oli matkoilla, menin pajaan ja ryhdyin tekemään tussaria. Pajan nurkasta löysin ruosteisen rautaputken, läpimitaltaan pari senttiä. Se kelpasi minulle. Liian pituuden sahasin pois, toiseen päähän tein sopivan tulpan ja keitin kiinni. Sitten oioin ja puhdistelin enimmät ruosteet pois sekä päältä että sisältä, viilasin latinkin kohdalle sytyttämistä varten reiän ja niin oli mielestäni "stvola" (piippu) kunnossa. Veistelin kuivasta koivupuusta tussariini perän, tein sopivat renkaat, joilla kiinnitin piipun vahvasti perään kiinni ja niin oli tussari valmis. Lyijystä tein hauleja ja latasin tussarini melko hyvällä panoksella. Sanoin Paavo-veljelleni joka oli minua kahta vuotta vanhempi, että mennään nyt ampumaan sirkkusia (varpusia). Tussaria oli pidettävä kiinni kahdella kädellä, joten ehdotin veljelleni, että hän ottaisi aseen käsiinsä ja tähtäisi lintuja, joita oli kujan katolla iso parvi. Mutta hän ei suostunut ampumaan. Häntäkin lienee vähän peloittanut niinkuin minua itseänikin. Minä otin sitten pyssyni käsiini ja käskin veljeäni sytyttämään. Kun ase pamahti, löi se samalla silmäni täyteen ruostehiutaleita, joita kaikkia en ollut saanut tarkalleen puhdistetuksi. Kasvoistani

alkoi vuotaa verta. Sain raotettua silmiäni sen verran, että näin, miten kävi tussarini. Latingin kohdalta oli iso palanen lentänyt ilmaan, onni onnettomuudessa, kun se ei sattunut minuun taikka veljeeni. Menin tupaan. Siellä olijat peljäslyivät pahanpäiväisesti. Rauhoittelin heitä, ettei tässä sen pahemmin käynyt. Tuli vain kasvoihini pieniä naarmuja. Peseydyin ja tunsin, että silmäni eivät vahingoittuneet. Näköni selkeni jälleen. Ensin peljästyin itsekin kovin. Naarmut kasvoista parantuivat pian ja siihen lopetin myöskin tussareilla ampumisen. Varoitan vielä nytkin poikia leikkimästä omatekoisilla tussareilla. Siitä on ollut ikäviä seurauksia muillakin kuin minulla.

Matti Iho.

4433700

Vuoden 1959 päättyessä on Suomen väkiluku 4 433 700 henkeä. Tämä laskelma perustuu niihin ennakkotietoihin, jotka Tilastollinen päätoimisto on vuoden kuluessa saanut rekisteriviranomaisilta. Väkiluku kasvoi vuonna 1959 39 000 hengellä, mikä on 1700 enemmän kuin edellisenä vuonna. V. 1957 Suomen väkiluku kasvoi 42 000:lla, v. 1956 49 400:lla ja 1955 50 000 hengellä.

Kaupungeissa asuu maamme väestöstä nyt 32 pros. eli 1 416 800 henkeä. Tähän sisältyvät kuuden uuden kaupungin väkiluvut. V. 1958 asui kaupungeissa 31,5 pros. väestöstä eli 1.384 900 henkeä. Kauppaloissa asuu nyt 252 800 henkeä eli 5,7 pros. väestöstä. Maalaiskuntain väkiluku on 2 764 100 henkeä.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Lehlemme lählee nyl kolmannelle vuosilaipaleelleen siinä mielessä, että voisi suurin piirlein läyttää sille aseletun lehtävän. Näin loivolaan loimiluksen luolilla, näin julkaisijan taholla ja lielämämme mukaan myös lukijakunnan piirissä. Tästä voimme velää sen johlopäälöksen, että Viesti on larpeen sanan saattajana ja terveislen tuojana, korvaamallomana yhdyssileenä sen lukijakunlaan kuuluvan ryhmittymän keskuudessa.

Kun asian loleamme tällaiseksi, jää lehläväksemme niin siellä kuin tääl-läkin toimia niin, ellä tarkoituksemme toteutuvat. Tämä tarkoittaa ensisijaisesti sitä, että jokainen entinen tilaaja uudistaa viipymättä tilauksensa sekä voimiensa ja mahdollisuuksiensa mukaan avustaa lehteä kirjoituksillaan. Monet ovatkin jo tehneet näin, mutta monen kohdalta asia on yhä avoinna. Se on sittenkin kovin yksinkertainen ja helppo tehtävä. Viittaamme viime vuoden joulukuun numeroon. Siinä ovat riittävän selväl ohjeel tämän asian hoilamiseen. Yksinkertaisin ja halvin lapa on uudistaa lilaus p o s l i s i i r l o k o r l l i a k ä y l l ä e n.

Toinen seikka, mihin tässä yhteydessä on aihetta kiinnittää erikoista huomiola, on n i m e n j a o s o i t-l e e n s e l v ä k i r j o i l l a m i n e n, ellei lapahdu erehdyksiä ja tule turhaa vaivaa sekä paljon harmia puolin ja toisin.

Samoin on kirjoituksia toimitukselle lähetettäessä kirjoitettava selvällä käsialalla, ellei ole konetta käytettävissä ja v a i n t o i s e l l e p u o l e l l e paperia.

Tilaukset on lähetettävä osoitteella I n k e r i l ä i s t e n V i e s t i, A u r o r a n k. 7 A 1 H e l s i n k i ja kirjoitukset I n k e r i l ä i s t e n V i e s t i R a u h a n k. 16 A 7 P o r v o o.

Tervetulleita ovat myös lehden ulkoasua, mestymistä ja sisältöä koskevat toivo-

mukset, ohjeet ja neuvot. Muistakaamme vanha suomalainen sananparsi, että "järki on hyvä, mutta kaksi parempi".

Vuoden vaihtuessa

(v. 1936)

Niin todetlakin tuntuu, että vasta
ois alkanut tuo vuosi vaihtuva,
ja siltt se jo lakkaa olemasta,
on tähteenä vain hetki muutama.

Taas tovin tauon saapi kiireen retki,
voi suunnitella toiset taipaleet.
On esillä nyt tilinteon hetki
ja vaa'assa vastattavan vastineet.

En puutu punnitukseen yksilöitten,
se kunkin oma asiansa lie,
vaan tarkkailemaan töitä yhteisöitten
mun väkistenkin vastuuntunto vie.

Niin paljon hyvää toivoneet me liemme
sun alkaissasi, vuosi kulunut,
ja holhouksees luovutimme tiemme,
näin kohtalomme olet ratkaissut.

Syy suruun taikka iloon meillä liekö.
sen kukin kohdaltansa katsokoon;
vaa'an vuoden vaihde tasapainoon viekö,
mä jäävi määrittelemään sen oon.

Mut kansalleni kulunutkaan vuosi
ei pelastusta, oikeutta lain
oo tuonut; kurjuudessa vanha kuosi
on, vaikeudet varjostuvat vain.

Sen jäseniä sadoin, tuhansittain
yhä siirretty on synnyinmaastaan pois,
käy kärsimysten määrä yli mittain,
ken poloisille pelastuksen tois!

Ajan kutuessa ihmisyydestäkin
on puhuttu ja rakkaudestasi ...
Lie tarkoitushan ystävyydettäkin,
vaan ken sen teot osaksensa sai!

Ah, vetjet, emme sitti tuottamusta
me tyyten tahdo kadottaa,
ja vapauden suurta kaipausta
ei ytenkatse, tytyys tappaa saa!

Myös syytös ehkä sydäntämme painaa
omatuntommekaan puhdas otle ei,
kun eripuraisuus sai tiikaa lainaa,
työn tuloksistamme se paljon vei.

Sen vuoksi oisi koottava voimat
ja keskitykseen tiukka ankaruus,
pois unohtaen lähimmäisen soimat,
työn tahtiin löydettävä ote uus.

Tää uusi vuosi olkoon oppaanansa
nyt kullakin ja voimaa antakoon,
niin että osaltaan näin uhrillansa
lois rakentavaa kansan kohtaloon.

Aappo Metiäinen.

LAPSUUDESTA VANHUUTEEN

Lapsuuteni ajan armaan
muistan varmaan,
kodin köyhän, pienoisen.
Se oli aikaa ihanaa.
Meitä oli lapsilauma,
isän, äidin hoidossa.
Se oli aikaa ihanaa.
Muistan siskot, veljet vielä,
yhdes leikimmehän siellä.
Se oli aikaa ihanaa.
Isä meillä oli hyvä,
äiti hellä, herttainen.
Se oli aikaa ihanaa.
Äidin polvell' istuskelin,
aakkosia opettelin.

Se oli aikaa ihanaa.
Koulua en käydä voinut,
ei sitä silloin ollutkaan.
Se oli aikaa ikävää.
Äidin kanssa aamuin, illoin,
yhdessä ain' rukoiltiin,
kädet ristiin liitettiin,
Taivaan Isää kiitettiin.
Se oli aikaa ihanaa.
Vuodet vieri, ikä kieri,
kasvoin, vartuin neitoseks.
Se oli aikaa ihanaa.
Rippikoulun kun sain käydä,
isän koti jättää täytyi.
Se oll aikaa ikävää.
Myöhempiä muistoja
en halua mä kirjoittaa.
Se aika oli ikävää.
Siirrynkin nyt vanhuuteen,
siihen seitsenkymmeneen,
ikään ihmeteltävään.
Seitsemänkymmentä kun täytin,
nuorelta mä vielä näytin.
Silloin oli mukavaa.
Kun kolme vuotta lisää sain,
siihen päättyy tarinain.
Aika tää on ikävää.
Harmaa on nyt tukkani,
hampaita ei suussani.
Ikävää on päiväni.
Vanhuus alkaa lähetä,
voimat vähin vähetä.
Jumalaani luottaen
kuljen matkan viimeisen.

A. M. Kiskonen.

Tähtäimeltä

**Pois kiitää aika kovaa vauhtiansa,
niin että vuosi sopii sekuntiin.
Tuo sanonta näin vuoden taittuessa
on sananmukaisesti juuri niin.**

**Kuin fiiminauha väiähteiee mennyl
näin ohi saattajansa silmien,
sen vaihtumista seuraten nyt jäiieen
voi hetkisessä nähdä kaiken sen.**

**Yhä rientää aika vaihtuvaksi luotu
ja tempaa ihmisenkin menuessään;
hän verrata voi itseänsä täiieen
maan hiukkasista yhteen
pienimpään.**

**On värikästä päiviemme saatto,
iie tehty jotain, iaiminiyöty iie,
se korjata nyt päätetään taas kerran,
kun vaihde uuteen ajanjaksoon vie.**

**Ja tinaa vaietaan ja paljon hyvää
taas toivotaan ja tehdä iuvataan,
kun ennusmerkkejänsä mieiikuvin
noin siihueteistansa katseiiaan.**

M a t t i.

Entiset kotoiset ruoat ja herkut kunniaan

Mitenkähän olisi, jos ehtoiset emännät ja miksi ei isännätkin alkaisivat toimittaa julkisuuteen vaikkapa tämän Viestin palstoilla tuntemiensa ruoka- ja herkkureseplejä. Sopisi käyttää sitä kotoista nimistöäkin asioista ja niin talletettais jälkipolville kulttuurisaavutuksia, mitkä kyllä kestävät arvostelun ja vertailun parempienkin kanssa.

Osattiinhan ne ennen vanhaan

Kuolleita

✝

Eeva Kettinen

s. 5. 3. 1874 Valkeasaari, Kaljaala,
k. 10. 12. 1959 H:gissä.

Herra minua kyllä kuritti,
mutta kuolemalle
hän ei mua antanut.

Anna ja Riku Kettinen.

leipoa ja paistaa monelaiset piirakat, keittää keitot, syltyt, putrot ja kiisselit ... Tästä todisteeksi selostan pohjois-Inkerissä herkkuruokana käytettyjen pelmenien valmistuksen.

Tällä herkulla on muuten hieman erikoinen historiansakin: Tavalla taikka toisella on se nim. kulketutunut Siperiasta saakka meidän käyttöömme. Sikäläiseksi keksinnöksi todistaa pelmenit kuuluisa professori G. J. Ramstedt, joka kielen tutkijana liikkui sukulaiskansojen keskuudessa Siperian perukoilla. — Hän kertoo, että siellä käytettiin pitkillä talvisilla taipaleilla matkaeväinä pelmeneitä siten, että nitä kotona valmistettiin säkkikaupalla, jäädytettiin ja sillä tavoin, "pakasteina" mukana kuljetettavana nämä olivat aina käyttökunnossa, senkun pannulle vain ja pannu tulelle kuumenemaan ja niin oli herkullinen ruokalaji valmis nautittavaksi.

Että tässä on tosiaan kysymys arvokkaasta ruokalajista, todistaa edesmenneen Vaasan Jaakkoon mieltymys niihin ja tolsen, parhaissa voimissaan olevan professori akateemikko Kustaa Vilkunan moite, että Helsingissä ei näitä osata valmistaa yhdessäkään ravintolassa, enempää kuin hotelleissakaan.

Näillä perusteilla siis seuraava pelmeniresepti:

Taikina:

2 munaa
2 rkl hienoa sokeria
2 rkl suolaa
1½ l maitoa

Vehnäjauhoja sen verran, että daan notkeahko taikina.

Munat sekotetaan, suola ja sokeri samoin, maito ja jauhot lisätään.

Lihataikina:

Ylläolevaan taikinamäärään tarvitaan sian ja naudan lihaa — luutonta — 2½ kg. Liha keitetään ja sitten jauhetaan. Raaka sipuli (maun mukaan) jauhetaan samalla, suolaa ja pippuria maun mukaan sekotetaan lihataikinaan.

Vehnätaikina kaulitaan ohueksi levyksi ja siitä kohtalaisen suurui sella maitolasilla, ettei ole muuta vastaavaa pyöreätä välinettä, otetaan taikinasta kiekkoja, joiden päälle nostetaan lusikallinen lihaseosta, kiekko taivutetaan puolikuun muotoon, syrjät painellaan hyppysillä umpeen ja sitten, kun niitä on jo tuollainen kulhollinen valmiina, nostellaan ne lihan keitinliemeen, johon tarpeen mukaan lisätään vettä. Tämän liemen pelmeneinensä annetaan olla liedellä kohtalaisen — hiljakseen kuumentavan — tulen päällä niin kauan, että ne kiehuvat ja kypsyttyään kohoilevat pinnalle. Silloin ne ovat valmiita tarjottavaksi. Ja totta puhuakseni, reseptissä, jota tämän jäljensin, sanotaan: "Syödään kilpaa ja paljon!" Mieluummin kuumina!

*

* *

Muistelenpa tässä sellaisia piira-

koita kuin syksyisin usein paistetut ruiskuoriset kaali- ja lanttupiirakat. Juhlapäivinä oli riisi-, saaga-, otraryyni-, riisi- ja porkkana ja oliko muunkinlaisia vielä — piirakoita. Näissä pyhäisissä tietenkin vehnäkuori.

Entä kotiolut! Raikas, makea vierre alussa ja sitten hieman hiivalla liikutettua, mutta ei sokeroitua juomaa ja lopuksi tuovia eli kaljaa. Meikäläinenkin absolutisti tunsi ja tunnusti sen jaloksi juomaksi. Antakaahan, Kuomat ja Kaimat tietää, kuinka nämä aikaan saatiin.

Kaima.

60 vuoden takaa

"Inkeri" 3. 9. 1899.

— "Ei tule tshunasta wenäläistä walittaa eräs "Pietarilainen" "Now. Wremjassa". Tuo hänen walituksensa on niin surullisen lystiä että huwittaa sitä kuulla. Näin se kuuluu:

"Wiime sunnuntaina tapasin eräässä täkäläisessä puistossa suuren joukon kaupungin läheisyydessä asuwia talonpoikia, enimmäkseen nuorta wäkeä. Näiden talonpoikien puku oli wenäläinen, mutta kaswot leweät, waaleaweriset ja kippuranenäiset, oliwat ei-wenäläisiä; samoin myöskin kieli, jota he puhuiwat. Kysyttyäni, keitä ja mistä he olivat, sanoiwat he olewansa Koltushin kylästä (Keltosta), joka sijaitse Pähkinänlinnan piirissä, vain 15 wirstan päässä pääkaupungista. Mainitussa ja sen läheisessä kylässä asuu jo ammoisista ajoista suomalaisia, jotka huolimatta pääkaupungin läheisyydestä owat säilyttäneet oman tyyppinsä ja kielensä. Wenäjän waltakunnan suunnattoman pääkaupungin ei kahden wuosisadan kuluessa ole onnistunut sulattaa heitä, tehdä tshunista wenäläisiä. Tämä lienee ainoa laatuaan. Minkä tähden juuri Pietari ei samoin kuin muut suuret kaupungit waikuta ympäristönsä wäestöön puoleensa wetäwästi? Onko sillä liian wähä siwistyslä, wai eikö sen siwistys kosmopoliittisen luonteensa tähden kykene yhdistäwästi waikuttamaan ympärillä asuwaan wäestöön?

Tämä ilmiö on Pietarille joka tapauksessa loukkaawa. Se on aiwan kuin itsekseen, ja sitä ympäröiwä elämä sekin erillään itsekseen. Jos se huomenna katoaisi Suomenlahden aaltoihin, ei Wenäjän elämä siitä rahtuakaan muuttuisi ja tshuhnat pysyisiwät samoina tshuhnina, joina oliwat ennen sen perustamista. Eikö tämä ole loukkaawaa?" Kai, kai!

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11 575.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. I.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—

Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA
inkeriläisten Viesti

N:o 2
Päätoimittaja
AAPPO METIÄINEN
20. 2. 1960

Kansallishymni

Jokaisella itsenäisellä kansakunnalla suverenisuuden symbolina eli ulkonaisena vapauden tunnuksena on valtakunnallinen lippu. Tämän ohella kuitenkin kansalla on oma erikoinen kansallislaulunsa eli hymninsä. Kukapa isänmaallisesti ajatteleva, valveutunut suomalainen ei tuntisi kaunista siniristilippuamme ja ken voisi olla nousematta seisaalleen paljastamalla päätään Maammelaulun sävelten kaikuessa!

Ensi syyskuun 6. päivänä tulee kuluneeksi 72 vuotta Inkerin kansallishymnin "Nouse Inkerin" syntymästä. Entisessä Inkerissä tämä laulu tunnettiin kaikkialla. Sitä laulettiin yleisissä juhla- ym. tilaisuuksissa. Viime vuosikymmeninä se opittiin tuntemaan Suomessakin. Hymnin rohkaisevat ja sytyttävät sanat soveltuvat hyvin kuviorikkaaseen melodiaan, mistä uhkuu voimaa ja tulevaisuden uskoa.

1860-luvulla Inkerissä heränneen kansallistoiminnan ansiosta ryhdyttiin perustamaan myös lauluseuroja. Tällöin heräsi kysymys oman kansallislaulunkin hankkimisesta. Siihen aikaan oli vielä vähän saatavana suomenkielistä kuorolaulukirjallisuutta ja omien inkerinsuomalaisten musiikkimiesten sävellyksiä tuskin nimeksikään. Inkerin ensimmäinen laulukuoro perustettiin Markkova—Järvisaarelle kirkkoherra A. J. Piispasen toimesta 1865. Se lauloi saksalaisia ja ruotsalaisia kuorolauluja kuoron johtajan niihin sovittamin suomalaisin sanoin. Kuoro esitti myös, johtajansa khra Piispasen omia sävellyksiä, joista mainittakoon kuorolle omistettu laulu "Pyhä sointu". Varsinainen inkeriläinen kuorolaulu kehittyi vasta tunnetuimman ja elevimmän inkeriläismuusikon Mooses Putron toimesta.

M. Putro tuli Kolppanan seminaarin ensimmäisen kurssin oppilaaksi koulun alkaessa toimintansa elokuussa 1863. Jo sisäänpääsytutkinnoissa todettiin hänen musikaaliset taipumuksensa. Erikoista huomiota kiinnitettiin kauniiseen lauluääneen. Musiikista

muodosluikin läällä hänen lempiaineensa. Kaikki vapaa-aikansa hän käylli larkoin pianon- ja urkusoilon opiskeluun ja harjoilukseen. Hänen kerrotaan soillaneen niin ahkerasti pianoa, ellä sormel lulivat kipeiksi Tämä uullera lyö kanloi kaunista hedelmää. Oppikurssin suorileltuaan Pulro sai musiikissa parhaimmal arvosanal.

Päätellyään Kolppanan seminaarin, hän jatkoi opinlojaan Valkin ja Jyväskylän seminaareissa tullen silten Kolppanan seminaariin musiikinopeltajaksi ja myöhemmin musiikkiaineiden larkaslajaksi, missä loimessa oli kuolemaansa saakka.

Seminaarin silloisel vaatimattomal olol eiväl lyydyttäneel Mooses Pulron pyrkimyksiä. Hän lahloi pääslä sellaiseen loimeen, missä olisi lilaisuus musiikkiopinlojen jalkamiseen. Elevänä opellajana hänel kulsuttiin Pietarin suomalaisen kirkkokoulun opellajaksi ja sillemmin Pietarin suomalaisen seurakunnan urkuriksi. Tälä loinla hän hoili menestyksellisesli bolshevikkien vallaantuloon saakka.

Kohta Pietariin siirryltyään Mooses Pulro ryhlyi jalkamaan musiikkiopinlojaan Pietarin keisarillisessa konservaloriossa, minkä oppimäärän suorilli toistavasli, saaden laiteilijan arvonimen. Varsinaisen loimensa ohella M. Pulro osallistui ansiokkaasli Pielarin ja Inkerin suomalaisten valistusrienloihin. Hän perusli Pielariin tautukuoron, "Pietarin Suomalaisen Lautuseuran", mikä kajaulleli myös johlajansa omia kuorosävelyksiä. Tämä "Pulron kuoro", kuten sitä nimilettiin, esiinlyi myös monissa Suomen laulujuhlissa saaden mm. Helsingin laulujuhlissa 1900 ensimmäisen palkinnon. Inkerin omissa laulujuhlissa tämä valiokuoro herätti erikoisla huomiota. Kaikissa Inkerin laulujuhlissa Mooses Pulro loimi kuorojen yleisjohtajana, minkä ansiosla Inkerin laulu oli saanul puhtaimman ja korkeimman kaiun.

Syyskuun 6. päivänä 1888 vieltelliin Inkerin ensimmäistä kansallisjuhlaa Kolppanassa. Tällöin oli kulunul Inkerin korkeimman oppilailoksen, Kolppanan seminaarin peruslamisesta 25 vuolla. Juhlaan oli saapunul runsaasti yleisöä eri lahoilla maata. Juhlakansa kokoontui ensin Kolppanan haulausmaalle, missä suoritellün seminaarin ensimmäisen johtajan Oskar Grounslroemin hautapatsaan paljastus. Ensin lauleltiin virsi 298, minkä jälkeen Spankko—Kolppanan kaksoisseurakunnan kirkkoherra J. Saarinen muolokauniissa puheessaan muisteli vainajan seminaarinaikaista lyötä Inkerin kansallisen oppilailoksen hyväksi. Puheen jälkeen poislettiin palsasta ympäröivä verho ja seminaarin kuoro lauloi "Vaivuos, vaivu synnyinmaasi helmaan".

Juhlaa jalkelliin seminaarin puislossa, mihin oli rakenneltu lipuin ja köynnöksin korisleltu puhujakoroke. Kun Inkerin opellajakuoro Mooses Putron johdolla oli esiltänyt muutamia lauluja, asessori Otto Rokkanen aslui puhujan paikalle pilämään seminaarille omistellua puhelta. Tämän jälkeen seurasi juhlan jännittävin helki. Opellajakuoro asellui paikoilleen, Mooses Pulro ilmoilti kuulijoille kuoron esillävän nyl ensimmäisen

"Nouse Inkeri". mikä oli sepilelly lätä juhlaa varten ja mislä lulee sorretun Inkerin kansallıslaulu.

Juhlayleisö nousi seisaalleen, hartaana, paljaslcluin päin kuunlelemaan hymnin voimakkaila ja sykähdylläviä säveliä. Laulu herälli kuulijoissa erikoista huomiola. Hallioiluneen yleisön pyynnöstä se laulelliin uudelleen. Samassa lilaisuudessa laulu hyväksylliin Inkerin kansallishymniksi. Lausuttiin toivomus, eltä silä ryhdylläisiin täslä lähtien laulamaan kaikissa Inkerin kansallisissa lilaisuuksissa. Säveltäjä oli sepillänyl hymnin sanatkin. Siinä oli vain yksi säkeislö. Erääl kuulijal epäilivät hymnin sävellystä Iiian vaikeaksi yksinkertaisen kansan Iaulettavaksi, minkä vuoksi sävellystä olisi korjatlava. Enemmistö kuitenkin piti hymniä kaikin puolin onnisluneena ja esilli lekijälle sydämelliset kiitokset.

Mooses Putron sävellysluotanto on varsin laaja ja monipuolinen. Hänen parhain sävellyksensä on Kolppanan seminaarille omistettu kantaatti. Se esiteltiin seminaariin 50-vuotisjuhlassa 1913.

Hymni lähli kiertämään maaseulua kylästä kylään ja piläjästä piläjään. Kaikkialla se olelliin vastaan ilomiellin. Esilyskunloon se tuli ja pääsi julkisuuteen ensin Pohjois-Inkerissä. Toksovassa toiminut runoilija ja muusiikkimies, kanttori Paavo Räikkönen opetti sen kuorolleen. Myöhemmin laulun ottivat ohjelmaansa kaikki toisetkin Inkerin kuorot.

Kun seuraavana vuonna eli 1899 järjestettiin Skuoritsassa ensimmäiset yleisinkeriläiset Iaulujuhlat, Nouse, kerran hänen sävellämänsä hymnin Inkeri, esilelliin Inkerin kansallislauluna. Tsaarivallan valppaan ja epäluuloisen sensurin loimesla hymnislä oli poisleltava sana Inkeri ja sijalle olellava kansani-sana. Sen jälkeen kaikissa julkisissa lilaisuuksissa oli pakko laulaa: Nouse, kansani, eikä Nouse, Inkeri. Mulla siellä, mihin ei larvittu hankkia viranomaislen lupaa, laulu kaikui alkuperäisenä: Nouse, Inkeri.

Kansallislauluun kaivatliin myöhemmin lisää sanoja. Niinpä monella laholla lulleista loivomuksisla kanllori Paavo Räikkönen poisli "puulleellisuuden" kirjoittamalla 1906 siihen loisen, täydentävän säkeistön. Siitä lählien hymni on esitetty nykyisessä muodossaan. Se on saalavissa nyt myös Ievyletlynä.

Jumalan rauha

Jumalan rauha on kokonaan eri asla kuin ihmisen rauha. Oman Iuontonsa varassa elävän ihmisen rauha kestää vain niin kauan kuin kaikki hänen asiansa Iuontuvat hyvin. Mutta jos hänellä on vähänkään syytä pelätä vastoinkäymisiä tai onnettomuuksia, saa levottomuus hänessä yliotteen. Hän alkaa kiihkeästi pohtia ja suunnitella, eikö sittenkin olisi mahdollista hänen jotenkin välttyä vaikeuksista, jotka näyttävät olevan edessä.

Steinberger sanoo kirjassaan "Tie Karitsan askelissa", että meillä on taipumus pienentää kannettavaksemme annettua ristiä, että se tulisi kevyemmäksi kuljettaa. Me koetamme leikata siitä palasen toisensa jälkeen, niin ettei siitä lopulta jäisi mitään jälelle. Mutta näin tehtyämme ei Vapahtajastakaan ole enää

miltään jäljellä. Kun haluamme päästä eroon ihmisestä, joka katkeroittaa elämämme, eroamme samalla Jeesuksesta, joka alttiisti kantoi ristinsä kokonaisena Golgatalle".

Jos täydellä todella tahdon seurata Mestariani, en pyri pois ristini alta, vaan kannan sitä rauhallisena tietäen kulkevani tietä, minkä Isä on katsonut minulle soveliaaksi. Luottaessani hänen johtoonsa vallitsee sydämessäni vaikeuksienkin keskellä rauha, jonka turvin jaksan tyynenä kärsiä pahoja sanoja, loukkauksia jopa häpeää. En vastaa pahaan pahalla, en nurise enkä käy kärsimättömäksi. Jos joskus kaikesta huolimatta havaitsen langenneeni johonkin sellaiseen syntiin, valtaa murhe sydämeni. Mutta kun nöyrryn anteeksipyyntöön sekä Jumalalla, jota vastaan raskaasti rikoin, että sillä ihmiseltä, jonka edessä lankesin ja täten häpäisin Vapahtajaani, vasta sitten palaa rauha sydämeeni. Nöyrtyminen ei kylläkään ole mieluista. Ei ylpeä pää vähällä painu tomuun. Mutta jos tahdon ehdoitta seurata suurta Ristinkantajaa, on se tehtävä. Muutoin loittonen hänestä omille teilleni, joilla potkiskelen syrjään katkomiani ristinkappaleita, ja joilla oma pääni pyrkii aina ylemmäs toisen päätä, tuon kelvottoman, jonka edessäkö muka minun tulisi nöyrtyä.

Kaita mutta ihmeellinen on ristin tie Ei sitä syntinen omin avuin kulje eikä oman järkensä tai päätöstensä varassa sille lähde. Vain Jumalan työn tuloksena kopea pää painuu tomuun ja jäykät polvet notkistuvat. Vain pysähtyminen piinaajiensa edessä ääneti kärsivän Kristuksen puhuteltavaksi voi muuttaa kaunaihmisen rauhan ihmiseksi. Häntä katsellessa vaikenee nurina ihmisen sydämessä. Kun maailmojen Herra itse nöyrtyy meidän kelvottomien edessä. — Se mykistää suun. Ihmeitten ihme, ettei hän kerta kaikkiaan tuhoa tätä syntisten sukukuntaa, ei kiroa eikä tuomitse meitä — niinkuin me hänen asemassaan ilman armoa tekisimme! — vaan sen sijaan itse kärsii meidän syntiemme rangaistuksen, voidakseen pelastaa meidät tuhosta.

Nöyrä, kärsivä, ihana Kristus! Kuinka häpeänkään omaa ylpeyttäni ja kärsimättömyyttäni. Kun katson Sinuun, virtaa olemukseeni pelkkää anteeksiantoa ja rauhaa — ei sitä rauhaa, mitä maailma antaa, häilyväistä, hetken kestävää ja vaikeuksien edessä väistyvää, vaan rauhaa, joka käy yli ymmärryksen, joka on altis täyttämään Isän tahdon silloinkin, kun se johtaa täyttäjänsä ristille — joka on joka päivä valmis ristiinnaulitsemaan omat suunnitelmansa ja omat tahtomisensa. voidakseen vaikka sokeasti, mitään ymmärtämättä suorittaa nöyrästi ja kärsivällisesti tehtävänsä, johon Isä on hänet asettanut. Ihmeellinen, verta vuotava Kristus! Polveni notkistuvat edessäsi ja huuleni puhkeavat puhumaan: Minun Herrani ja Vapahtajani!

Mutta missä on lähimmäiseni, hän, jonka edessä taannoin ylpeilin? Minun on riennettävä nöyrtymään hänen edessään. Nyt juuri, suoraan Kristuksen edestä lähimmäiseni eteen.

P. Raski.

"SANANUOTTAA" VETÄMÄÄN!

SUURKILPAILU MURRESANOJEN KERÄÄMISEKSI

Tuore kansankieli ja sen monivivahteinen sanasto on kaikkialla maassamme nopeasti syrjäytymässä köyhäilmeisemmän yleiskielen tieltä. Sen vuoksi on jo vuosikymmeniä uurastettu suomen murteiden sanavarojen pelastamiseksi arkistoon, ja kohdakkoin alkaa Sanakirjasäätiön toimittamana ilmestyä tallennustyön näkyvin tulos, moniosainen **suomen kansankielen sanakirja.** Työn nykyvaiheessa näyttää tuiki tärkeältä, ettei päästetä unohduksiin sitä sanastopääomaa, jota vanhan polven edustajat yhä tällä hetkellä luontevasti käyttelevät omassa puheessaan ja jonka nuoremmatkin osaksi vielä tuntevat. Sanakirjasäätiö kutsuu siksi kaikki asianharrastajat ympäri maan tuomaan oman rakennuskivensä tulevaan suureen sanakirjaan ja julistaa "sananuottaa"-kilpailun:

Kuka lähettää parhaan kokoelman kotimurteensa luonteenomaista sanastoa?

Tarkoitus ei siis ole, että annetaan tietoja sellaisista aivan tavallisista sanoista, joita kirjakielessäkin käytetään samanasuisina ja samaa tarkoittavina kuin kilpailijan kotimurteessa. Sen sijaan lähetettäköön todella kansanomaista sanastoa. Lähetys on sitä arvokkaampi, jos siihen sisältyy yhtenäisiä sanaluetteloja joistakin aihepiireistä. Sopivia aihepiirejä ovat mm.:

— maanviljely, kaskenviljely, heinänteko, riihityöt,

— pellava-, hamppu-, niini- ja tuohityöt,

— karjanhoito (Pohjois-Suomessa myös poronhoito),

— vanhanaikainen metsästys ja kalastus,

— naisten käsityöt ja kotitalous (ruoat, juomat, siivous, pyykinpesu, sauna),

— rakennukset ja rakennustyöt,

— kulkuneuvot (hevoskulkuneuvot, veneet, sukset),

— tervanpoltto, metsä- ja uittotyöt,

— suutarin, räätälin, nahkurin, sepän, venemestarin, muurarin, myllärin yms. ammattimiesten erikoissanasto,

— kasvien ja eläinten (mm. lintujen ja hyönteisten) nimet,

— sää ja maastoa kuvaileva sanasto.

Sanatietoja ei pidä kirjoittaa omalle paperille, vaan erityisiin määräkokoisiin sanalippuihin, joita saa tilata osoitteella Suomalaisen Tiedeakatemian Keräilytoimisto, Yliopiston suomen kielen laitos, Fabianink. 33, Helsinki. Lippujen mukana kilpailijoille lähetetään niiden täyttöohjeet. **Huom.**: 1) Jo lippuja tilattaessa ilmoitettakoon, montako sanaa kokoelma arviolta käsittää ja minkä pitäjän murretta ne ovat. 2) Tilauskirje kulkee postimaksutta, jos kuoren vasempaan alanurkkaan on kirjoitettu sanat: Vapaakirje, tieteellisiä tiedonantoja, sekä lähettäjän nimi ja osoite.

Valmiit sanakokoelmat on postitettava viimeistään 21. 3. 1960. Arvostelulautakunnan muodostavat Sanakirjasäätiön edustajina professorit Lauri Hakulinen ja R. E. Nirvi sekä apulaisprofessori Veikko Ruoppila. Palkintoja jaettaessa kiinnitetään huomiota, paitsi kokoelman laajuuteen, erityisesti tietojen tarkkuuteen ja luotettavuuteen. Voittajalle annetaan palkinnoksi 20.000 markkaa, kolmelle seuraavalle kullekin 10.000 markkaa ja yhdeksälle sitä seuraavalle kullekin 5.000 mark-

kaa. Jotta aivan pientenkään kokoelmien tähettäjät eivät jäisi osattomiksi, arvotaan kaikkien kitpailijain kesken lisäksi viisitoista 2.000 markan tohdutuspalkintoa. Kilpailun tutos jutistetaan sanomatehdissä pääsiäisen aikoihin ja huhtikuun topussa itmestyvässä atkakaustehtt Sanastajan numerossa. **Tämä Sanastaja-lehden numero lähetetään kaikille kilpailijoille.**

Sananuotan veto atkaa. Tervetutoa kansankielen sanakirjaa rakentamaan!

Tampereen paikallisosasto

vietti "Sydäntalven juhtaa" tammikuun 24 päivänä Pyynikin seurakuntatalossa ja samassa yhteydessä pidettiin myöskin osaston vuosikokous.

Lienee ollut erikoisen huonon kelin syytä siinä, että tilaisuuteen oti saapunut vastoin tavattisuutta vain noin 60 henkeä. Varsinkin kaupungin ulkopuotetla asuvien otikin todella vaikea tehdä matkaa, mutta joitakin pitempimatkaisiakin oti sentään joukossa mukana. Mutta se "oikea henki" pääsi pienammässäkin joukossa syntymään, sitlä onhan niin, että missä kaksi tai kotme inkeriläistä yhteen tulee, siettä on myöskin "juhla", olkoon kesä tahi tatvi, kell hyvä tahi huono.

Titaisuus atotettiin virrellä "Oi kuningasten kuningas". Ensin pidettiin vuosikokous ja sen avaussanat tausui Y. Räikkönen kehoittaen vatitsemaan kokoukselte puheenjohtajan ja sihteerin. Lehlori Anna-Liisa Heikinheimo sai hoidettavakseen puheenjohtajan tehtävät ja sihteeriksi tuli kokouksen avaaja. Käsitettiin sääntöjen määräämät asiat, jolloin esitettiin edellisen vuoden toimintakertomus sekä titit ja tilintarkastajien niistä antama tausunto. Kun huomautuksitte ei töytynyt sijaa, niin hyväksyttiin ne sellaisinaan ja osaston taloudenhoidosta vastuussa otevitte myönnettiin tilija vastuuvapaus. Kun johtokunta oli valittu vain kutuneeksi toimintakaudeksi, niin oti se nyt vatittava kokonaisuudessaan uudetteen. Siihen tulivat Yrjö Räikkönen, Juho Putrotainen, Lempi Putrotainen, Anni Himanen, Juho Kiskonen, Mikko Kotomainen ja Tuomas Raikkerus vakinaisiksi ja Anni Pukki, Paavo Jaakkimatnen, Juho Pöllä ja Paavo Lappatainen varajäseniksi. Tilintarkastajien tehtäviin tulivat Eino Kaipiainen ja Saima Uski ja heitle varamieheksi Kalle Kaipiainen. Osaston toimintaa päätettiin jatkaa jo vakiintuneeseen tapaan. Kokous päätettiin virrettä.

Välittömästi sen jätkeen alkoi titaisuuden ohjelmattinen osa ja siinä sai ensimmäisen puheenvuoron lehtori A-L. Heikinheimo, joka piti mielenkiinnolla kuultun esitelmän Inkerin kirkosta ja seurakuntaetämästä. Inkerin kansan moninaiset historialliset vaiheet ja kansan kulttuurin kehitys tutivat esityksen kautta vatotetuiksi ja kuulijoitten mieti herkistyi muistettessaan "vanhaa hyvää Inkeriä". — Titaisuudessa puhui myöskin Pyynikin seurakunnan kirkkoherra, rovasti Yrjö Hirvonen kohtikäyvin, tämpimin sanoin siitä Jumalan johdatuksesta minkä ataisina niin Inkerin kuin Suomenkin kansa on vuosisatojen aikana saanut olla. Hänen puheestaan huokui jakamaton sydämellisyys kokousvieraitamme kohtaan.

Kun taas oti yhteisesti laulellu, sai puheenvuoron vieraaksemme saapunut Miikkulaisten mies, Matti Virolainen. Hän puhui innostuneesti inkeriläisten yhdistystoiminnasta ja kehoitti kaikkia, niin nuoria kuin vanhempiakin kalkkialla kantamaan kortensa tämän työn hyväksi. Myöskin Y. Räikkönen puhui aiheenaan Jeesuksen laupeudentyöt. Hän oti tuonut ja aset

lanut katsellavaksi lähes sata kuvaa Inkerin kirkoista, seurakuntaelämästä, pyhäkouluista, seminaarista, opettajista, kansanjuhlista, kansallispukuisista inkeriläisistä, maisemista eri puolilla Inkeriä ym. ja oli jälleen katsellavana sähkövalaistu Toksovan kirkon pienoismallikin. Nämä olivatkin kiinnostuneen tarkastelun kohteina ja monta tuttua henkilöä, tapausta ja paikkaa niistä löydettiin vuosikymmenien takaisista oloista. Toisella puolen täytti mielen haikeus niitä katsellessa, jopa pyrki nousemaan kyyneltkin silmään, sillä olihan myönnettävä, että tämä kaikki ei ole enää entistä, meneteltyä. Jos tokt tietysti muistoissakin niin sanomattoman rakasta Inkeriä.

Emännät olivat taas valmistaneet kosolla hyvää tarjottavaa. Kahvikupin ääressä kävikin vilkas keskustelu hyvin. Puheensorina täytti salin seurustelutunnin aikana. Olivathan hyvät ystävät ja kylänmiehet loisensa tavanneet taas tässäkin juhlassamme. Pitihän sitä puhella. Mieluisasta tilaisuudesta oli kuitenkin hajaannuttava jälleen taholllemme. Niinpä päätettiinkin kokouksemme Mikko Kolomaisen johtamalla rukouksella ja kiitosvirrellä, jääden odottamaan uutta hyvää tilaisuutta yhteen tullaksemme.

"yr"

Oletko Sinä muistanut tilata

INKERILÄISTEN VIESTIN

täksi alkaneeksi vuodeksi? Ellet, tee se pian. Tilauksia ottavat vastaan kaikki postitoimistot ja kirjakaupat sekä lehden Helsingin konttori. Sen osoite on:

Helsinki, Aurorankatu 7 A 1.

Tilausmaksun voi parhaiten suorittaa postisiirtotilille N:o 30 636.

Lähetettyjä

Ystävällinen pyyntö Pohjois-Inkeriläisille

Läheisemmän yhteyden aikaansaamiseksi pohjois-inkeriläisten kesken, etsitään Teille, joiden kotiseutuna oli Lempaala, Toksova, Valkeasaari, Vuole, Miikkulainen, Keltto tahi Rääpyvä, pyynnön, että luottamuksellisesti ilmoittaisitte allekirjoittaneelle osoitteenne ja nimenne sekä entisen kotiseurakuntanne, asuittepa nyt millä taholla tahansa. Kun ensi syksynä vietetään Inkerin seurakuntien muistojuhlaa, niin sitnäkin tilaisuudessa olisi paikallaan pohjois-inkeriläisten esiintyä omassa ryhmässään. Me tarvitsemme toisiamme. Ja meillä on paljon sellaisia tehtäviäkin, esimerkiksi kotiseutumuistojen vaaliminen, joita yhdessä voisimme hoidella, kun vaan voimat yhteen lyöttäisiin. Osoitteeni on: Lähteenlinna H. 112 KALEVA.

Veljellisesti tervehtien.

Yrjö Räikkönen.

EKUMEENINEN PAKOLAISTYÖ KASVAA

— Kirkkojen Maailmanneuvoston toimesta siirrettiin viime vuonna 11.647 pakolaista uusille kotiseuduille, ilmoitetaan Genevestä. Tämä merkitsee 1.700 hengen lisäystä viime vuodesta. Pakolaiset olivat peräisin 34 maasta ja siirrettiin 38 maahan.

Sodan jälkeen on Kirkkojen Maailmanneuvosto näin ollen siirtänyt n. 220.000 pakolaista, joille on järjestetty uusi kotimaa, asunto, työpaikka ja seurakunta, jonka diakoniatyö on huolehtinut heidän auttamisessaan alkuajan sopeutumisvaikeuksissa. Miljoonat muut pakolaiset ovat saaneet aineellista ja henkistä apua teiltä. — KT.

Kuin lastu lainehilla

Niin ovat kautta aikojen ajetehtineet ajan aattoilla suuret ja pienet kansakunnat vuosituhansien kutuessa. Nousseet kukoistukseensa ja kadonneet maaitman näyttämöttä, tehden titaa uusitte tulokkaille. Nyt arkeotogit kaivavat tomukerrostumien atta heidän asuinsijojaan, pyrkien ottamaan selville heidän elämäntapojaan ja kutttuurisaavutuksiaan. Pieni oma heimommekin on saanut keikkua ajan aattojen visketemänä, kuin konsanaan lastu tainehitta. Tuskinpa he tähtivät esi-isiensä asuinseuduitta vapaaehtoisina Nevan rannoille. Otihan Suomessakin elintilaa siihen aikaan riittämiin. Ruotsi veJ tieitä sinne hyvättä tai pahatta. Pitihän valloitettu atue asuttaa.

Kun sitten ruotsataiset täksivät Nevan rannoilta ja sinne tulivat uudet valtiaat, he onnellistuttivat esi-isiämme maaorjuudelta. Mutta vietä pahempaa oti tutossa. Ahkeran ja Jumataa petkääväisen heimomme osaksi. Järjestetmällinen hävitys! Ja kun tämä vuosisata vaihtuu, niin mitä on heimostamme jäjettä? Muisto vain. Mutta kunniakas muisto heimosta, joka säitytti halki vuosisatojen suomataisen mietensä ja kietensä, slaavitaisen ihmismeren ympäröimänä, miljoonakaupungin tiepeillä. Vietäpä antoi keräajille runoaarteita enemmän, kuin yksikään toinen suomalainen heimo.

Oten joskus kuullut kysyttävän: Miksi heimomme osaksi on tuttut niin patjon kärsimyksiä?

Kärsimyksien syJtä on ihminen kysellyt koko oJemassaoJonsa aikana. Sitä on sisäJtynyt hänen elämäänsä viJjaJti. Hän syntyy tähän maailmaan itkien, hän itkee paJjon eläessään ja hän kuoJee vaJittaen. Mutta, jos hän uskoo Jumalaan, niin hänellä on toivo. "Ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta, eikä kipua, eikä parkua enää oteva, stttä kaikki entinen on mennyt." Itm. 2t:4. Jumatan sauan vatossa alamme nähdä setvemmin kärsimysten tarkoitusta. On sanottu: "Ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa." Mikään kuritus ei tosin sitä saadessa tunnu otevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jätkeenpäin se antaa vanhurskauden rauhan hedelmän niille, jotka sen kautta harjaantuvat." Heb. 12: 11.

Tuo sana: "jälkeenpäin" ehkä tuo jottekin "pahan maun suuhun". Niin kävi Daavidittektn. Hän 73. Psalmissa sanoo: "Katso, nämä ovat jumatattomat: kuitenkin he elävät ainaisessa rauhassa. Turhaan minä oten pitänyt sydämeni puhtaana. Ja t2—t3. Minä mietin päästäkseni tästä setvyyteen: mutta se oti minulle yten vaikeaa. Kunnes minä pääsin sisätte Jumalan pyhiin sataisuuksiin ja käsitin, mikä heidän toppunsa on oteva. Jae J6, 17. Heidän toppunsa on kauhistuttava, jae t9.

Kristittyinä meillä on suuri etuoikeus saada tohdutusta ja kestävyyttä Jumalan sanasta, mikä pysyy silloinkin, kun kaikki muu katoaa. Sen vatossa näemme että: "Jumata on antanut ihmiskunnan tähteä yhdestä ainoasta ihmisestä, (ei siis apinasta) ja pannut heidät asumaan kaiken maan piirin päälle ja säätänyt heilte heidän märätyt AIKANSA ja asutukensa RAJAT. Ap. J7: 26. Rajoittuneisudessamme me emme aina voi ymmärtää Jumatan toimenpiteitä nyt, mutta "jätkeenpäin" "Kun sortajalle tulee Joppu ja hävitys Jakkaa ja Daavidin istuimella istuu tuomari, joka harrastaa oikeutta, Jes. J5: 4., niin silJoin asiat selkiävät. "Kaiken, mitä minä tahdon, minä teen." Jes 46: 10. "Minä oJen Herra, eikä toista ole paitsi minua — minä, joka teen valkeuden ja luon pimeyden, joka luon

onnen ja tuotan onnettomuuden, minä, Herra, teen kaiken tämän". Jes. 45: 5-7. "Kaikki kansat ovat hänen edessään, niinkuin ei mitään. Ne ovat hänelle niinkuin otematon ja tyhjä." Jes. 40: 17. Jumalan sanalle on katetta, siitä on todtstuksena ääretön maaitman kaikkeus, mikä on hänen sanallaan kutsuttu otemaan ja mikä tarkoin noudattaa hänen sitte määräämiä kiertoratoja.

Välttyäksemme joutumasta katkeroituneeksi niissä kärsimyksissä, mitä kohdallemme tutee, on hyvä muistaa, että ei meillä ote täällä pysyvää kaupunkia, Heb. 12: 14. "Tulevaa on meidän etsittävä" ja juuri sitä varten — Jumala meitä kasvattaa. "Joka ei ota ristiänsä, ei se ote minulle otottinen", sanot Jeesus. Tässä maailmassa on kautta aikojen ottut vallassa väkivatta, sorto ja vääryys valheen kanssa. Mutta sille tutee loppu. Jumala on sillekin määrännyt AIKANSA ja RAJANSA. Daniet sanoo 7: 11-14. "Minä katselin, ja sittoin niiden herjaavien sanojen tähden, joita sarvi puhui, minun sitä katsetlessani peto tapettiin ja sen ruumis heitettiin tuteen palamaan ja muiltakin pedoilta olettiin valta pois: Sillä niiden elämän pituus oli MÄÄRÄTTY AIKAA JA HETKEÄ myöten. Ei yksikään valtias ole "satulassa" hetkeäkään kauemmin kuin Jumala sallii hänen olla.

Olemme rukoilleet, "Tapahtukoon tahtosi maankin päällä". Ja se kerran tapahtuu. "Vaikka Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä, niin ei sinun opettajasi enää sitten kätkeydy, vaan sinun silmäsi saavat nähdä sinun opetlajasi. Jes. 30: 20." Ja sinun sydämesi muistelee kauhua ja missä on nyt veronlaskija, missä punnitsija, missä lorvien vartija? Jes. 33: 18.

Juho Talonpoika.

Kolmelle borásilaiselle rouvalle. KIITÄN KIRJEESTÄ ja Aune-tädin terveisistä. J. T.

Helsingin ja ympäristön inkeriläiset!

Tervetuloa jälleen viettämään yhteistä

KIRKKOPYHÄÄ

sunnuntaina maatiskuun 6 pnä 1960. Ohjetma on seur.: klo 10 jumatanpatvetus Hetsingin Johanneksen kirkossa ja välittömästt sen jälkeen kirkkokahvtt ja seurustetutilaisuus seurakuntasalissa Korkeavuorenk. 10. E. (kirkon vieressä). Ohjelmasta ovat tuvanneet huotehtia mm. tri Erkki Kurki-Suonto, kirkkoherra Mattt Vironmäki, johtaja Antti Kekki ym. Tervetutoa joukolla, vanhat ja nuoret!

Nouse, Inkeri

Nouse, Inkeri, jo herää työhön
aamun koi jo sulle heijastaa.
Valoa jo elämäsi yöhön leviää,
oi armas synnyinmaa.
Väikkyen jo aamun sätehissä
toivo herää lastes' sydämissä
Nouse, Inkeri, jo loppuu yö,
nouse, nouse, sun hetkes lyö!

Kerran kaikuu vielä kaunis soitto
kautta kallihimman synnyinmaan.
Valon, vapauden ompi voitto,
riemuiten käy kansa laulamaan.
Kuullen kutsumusta mielin innoin,
kaikuaapi silloin täysin rinnoin:
Nouse, Inkeri, sun laulus soi!
Nouse, päiväks' jo vaihtuu koi!

"Suomalaisia" Neuvostoliitossa nykyisin noin 93.000

Tämän kuun 4. pnä saatiin ensimmäisen kerran 20 vuoteen tarkempia tietoja Neuvostoliitossa elävien Suomen sukuisten kansojen tukumärästä ja heidän suhteestaan omaan äidinkieteensä. Toukokuussa v. 1959 järjestetyn yleisen väestönlaskun tuloksista, joista mainittuna päivänä julkaistiin osia, itmenee esim., että useimmat virolaiset taskevat itsensä kuutuviksi oman kansansa kietiryhmään, kun taas vepsäläisistä vain 46,1 % tekee niin.

Väestönlaskun tutostilastoissa on mainittu ne väestöryhmät, joiden tukumäärä on tuhatta henkeä korkeampi. Useimmat suomensukuiset kansat esiintyvät edelleen tässä luettelossa: virolaiset (969.000), mordvataiset (1.285.000), votjakit (623.000), tsheremissit (504.000) komit eli syrjäänit (431.000), karjalaiset (167.000), vepsätäiset (16.000). vogulit (6.000), ostjakit (19.000) ja vatjataiset (1.100).

Tilastossa on myös nimike "suomalaiset", johon itmeisesti on taskettu inkeritäiset ja maahan siirtyneet suomataiset. Heitä sanotaan olevan 93.000, joista vain 59,5 %, taskee itsensä suomen kielisiksi. 17.000 heistä asuu Neuvosto-Virossa.

Saametaisia on 1.800 ja heistä 69,9 % oman kielensä taitoisia. Unkaritaisia sanotaan olevan 155.000.

Varsin mielenkiintoisia ovat prosentein ilmaistut tukumäärät, jotka sanovat, moniko taskee itsensä kuutuvaksi oman kansansa kietiryhmään. Tässä suhteessa itsenäisyyden kauden täpikäyneet virolaiset ovat selvästi edettä muita; heidän kohdallaan prosenttiluku on 95,1.

Venäläisen kansanmeren keskettä asuneista suomen sukuisista kansoista vain tsheremissien kohdalla prosenttiluku kohoaa yli 90:n Kerrassaan 95,1 %, tsheremisseistä taskee itsensä omaan kietiryhmäänsä. Mordvataisista tekee niin 78,1 %, votjakeista 89,1 %, syrjääneistä 86,7 %, karjataisista 79,3 %, ostjakeista 77 %, voguleista 59,2 %. vepsätäisistä 46,1 % ja vatjataisista 34,7 %. Näistä tuvuista päätetten murteet eivät ole vielä kokonaan hävinneet.

Uusia soitinlevyjä

Inkeriläisten Yhdistyksen toimistosta, H e l s i n k i, Aurorank. 7 A 1, on saatavana soitinlevy, johon sekakuoro on taulanut Mooses Putron säveltämät taulut N o u s e, I n k e r i, ja A a t t o i l t a.

Laulut ovat hyvin onnistuneet. Levyn hinta on 450 mk + lähetyskulut. Mainittuja kotoisia tauluja levytettynä on kaivattu jo pitkän aikaa. Nyt tämä toive on toteutunut, joten joukolla tilaamaan!

Tunnelmia

Toukokuun aamu:
tnoksuinen tuuli nukkuu,
untuvapilvet painuvat metsän taa;
korkealla kaartain kiuru laulaa,
kultainen kajo lampeen lankeaa.

Kesäkuun päivä:
perhojen kirjava parvi
kukkien yllä tanssien leijailee;
lämmin, höyhenkevyt eteläinen
esille piilostansa riuhtaisee.

Heinäkuun päivä:
siintävi taivaan kaari,
surea sirkan sirinä soi:
herkän mielesi se lumoaapi,
sydämen sala-aarteet aateloi.

Elokuun ilta:
kehrääjän ääni kiirii,
liplattat laine kaislikon laitaan lyö;
pilvenpalteilelta rusko sammuu,
lähestyy varkaissyksyn kostea yö.

Salainen voima:
haltia kaiken kauniin,
rakkaus suuri sinua ympäröi;
sinun käskystäsi sydän sykkii,
linnut lautavat ja heinä heilimöi.
AAPPO METIÄINEN.

60 vuoden takaa

"Inkeri" 7. 1. 1900. Kommiuisterien waali loimitettiin sunnunlaina 2 p. t.k. täkäläisessä seurakunnassa. Pietarin konsistoorin eduslajana oli kenraalisuperintendentti G. Pingoud, puhetta johti pääkirkkoh. A. Hakkarainen.

Waalin tulos oli se, ellä watiluksi tulivat: rowasti J. Saarinen ja kappatainen W. F. Fagertund kumpikin 21 äänellä.

"Inkeri" 21. 1. 1900.

Pietarin Suomalaisessa seurakunnassa oti wuoden 1899 loputla n. 24.000 henkeä.

"Inkeri" 14. 1. 1900. Skuoritsa. Uusi aputainen, pastori J. Siilonen, kotoisin Pietarista, opintonsa suorittanut Suomessa. wahvistettiin juhlallisesti wirkaansa t.k. 9:päivänä.

Toksova. Kirkkoherran wirkaan asetus tapahtui täällä toissa sunnuntaina. Tosin meillä nyt on kaksi uutta sielunpaimenta entisen yhden sijasta, mutta nuoremman, pastori Hanssonin paperit kun eivät joutuneet ministeriöstä eikä häntä wielä woitu wirkaan asetlaa, waan jäi se toisle loimiteltavaksi. Multa pääkirkkoherra F. Relander tuli juhlallisesli wirkaansa aseteluksi. Y. Myhkyrä.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

On ollul miellyttävää lodeta lehden lilauslen jalkuva uusiminen. Tämä lodislaa mielenkiinnon lehleämme kohlaan jalkuvan. Olemme saaneel myös monia klilollisuuden ilmaisuja ja lolvomuksia lehden ilmestymisen jalkumiselle. Tämä lunluukin lerveellä ajallelulla ja myönleinen asiaan suhlauluminen on aina rakenlavaa yhleisloiminlaa, milä ilman tuskin lulemme loimeen.

Kuilenkaan lilauslen uusiminen ei ole lapahlunul riittävän ripeässä lahdissa. Vielä on liian paljon niilä, jolka eiväl ole uusineel lehlililauslaan. Tämä laiminlyönli olisi pikaisesli korjattava. Laiminlyönlien vaslapainoksi olemme lodenneel konlloriimme saapuneen meiko runsaasti uusia liiauksia, jolka puuttnival viime vuoden inelleioisla. Toivollavasli Mattimyöhäiselkin havaihluval ja pikaisesli uusival liiauksensa. Tämä on larpeen siksi, eltei tnie lnrhaa keskeylystä iehden saapumisessa.

Tämä numero ei nimilläin enää mene vanhoille, vaan uusille ja liiauksensa uusineille liiaajille.

Meille on iuliul valituksia silä, eltä iehden ensimmäinen numero ei ole saapunut ja loisille taas lniiul vastaavasti kaksi kappaiella. Tähän on luonnollinen seiilys: lehti lähelettiin entisiilä osoitteille kaikille viime vuoden liiaajille. Jos osoile oli muullunul, lehli ei löytänyt lielä perässä. Toisel laas olivat uusineel liiauksensa, saival iehden myös läilä osoitteella ja koimas ryhmä on seiiainen tilaajajoukko, joiden liiauksel saapuivat sen jäikeen, kun lehli oli jo painettu ja poslilettu elvätkä sen jäikeen vieiä ehlineet saada ko. ensimmäislä numeroa. Toivottavasti nyl lämän loisen numeron yhleydessä saapuu heille myös edellinen numero.

Jäiieen on huomaulettava, että lehleä lilallaessa olisi osoile kirjoiteltava selväsli ja läydellisesli, jotta lehti saapuisi perille ja vällyttäisiin hankaluuksilla sekä molemminpuolisilla harmeilla. Puutteellisia osoitteita saapuu luon tuoslakin, mistä luonnollisena seurauksena on sekaannus ja ikävä "välikohtaus". Meille on saapunut mun muassa kaksi lilausta osoitteella KUMLA SVERIGE ja JÄRBO, SVERIGE, mulla kenelle siellä, nimel puulluval! Milenkä nyl menelellä, lähellääkö lehti vai palanttaa tilaus, mikä on lehly poslin välilyksellä Helsingislä. Silä paitsi lilaltaessa oli suoritettu 500:— mk kun pitäisi olla 600:— mk. Ko. puutteellista summaa ei saada poslisla pois, vaikka iehli lähetettäisiinkin. Pyydämmekin asianomaista liiaajaa korjaamaan virheen ottamalla yhleyden konttoriimme joko Heisingissä tai poslilse länne Porvooseen.

Vaslaavaniaisia lapauksia on eräitä muitakin.

Ja sitten lopuksi vielä: tilaajamäärä on saalava suurenemaan, huomattavasli nousemaan. Siihen meillä on mahdollisuuksia.

HERRA TOIMITTAJA!

Kun tämän vuoden ensimmäisessä "Viesti"-numerossa selostettiin Turun paikallisosaston joulujuhlaa tavalla kuin se tunnettu vihtahousu selostaa raamattua, niin sallittakoon oikaisuna esille tuoda seuraavaa:

Koska kuluneen joulun sekä päivä- että aikakausilehdet pyhittivät 20. vuoden takaisille sotatapahtumille runsaasti palstatilaa muistellen niitä vakavia tapahtumia, joissa Suomen, ja osittain Inkerinkin, kohtalo ratkaistiin, niin monien isänmaallisesti ajattelevien henkilöiden kehoituksesta menin sanottuun juhlaan, jossa pidin muistopuheen niille Inkerin pojille, jotka ta-

san 40. vuolta sitten uhrasival henkensä rakkaan Inkerimme puolesta. Ohimennen myös mainitsin, ellä siinä sodassa oli johdollani Kolppanan seminaarin viimeisen luokan pojalkin.

Osanotoslani Suomen soliin, joka muka "kulkutteli asioisla perillä olevien nauruhermoja" en maininnun mltään, jolen sen on kirjoillaja, opettaja Heikki Mylläri, itse lisännyt vasten parempaa tleloaan.

Jos se, että muistelin niitä edesmenneilä sankareita, jolka kaikkensa anloival Inkerimme puolesta, oli pahasta, niin aikoihinpa on elelly!

Mainittakoon lopuksi vielä, että opellaja Mylläri ei katsonul voivansa arvostelun sisällävässä selosluksessa esiinlyä avoimesli omalla nimellään, kulen mieheltä olisi sopinul odoltaa.

Liedossa, lammikuun 27 p:nä 1960.

Antti Hämälätnen.

Muistilokeroista

"Suarnen terva"

(Kirjoiltaja, nuorehko inkeriläinen, on kirjoittanut tämän kotiseututarinan kirjakielellä, koska epäili, ettei enää osaisi oikein käyttää kotipaikkakuntansa murrelta.)

Länsi-Inkerinmaalla, nelisenkymmenlä kilometriä Narvasta itäänpäin, kasvoi Suomenlahden rantakylissä, Kaipaalan, Kurkulan, Kiiskalan ja Konnun kylissä harvinaista puulajia, saarnea, mistä kansa oli oppinut valmistamaan lääkettä sairauksiin.

Valmistus lapahtui seuraavalla tavalla: Saarnipuut sahattiin ja pilkottiin pieniksi, myös puunjuurel käytettiin. Maahan oli muurattu iso rautainen kattila, minkä pohjaan oli asenneltu rautainen putki. Kattila täytettiin saarnipuun pilkkeillä ja kansi suljeltiin huolellisesti, eltei höyry päässyl ulos. Kallilaa lämmiteltiin lervaspuilla ja lämmilyslä jatkettiin useita lunleja, kunnes lerva alkoi hiljalleen lippua putkesta puiseen asliaan. Kallilallisesla saallin valmista lervaa noin 12 lilraa. Kun lerva oli jäählynyl ja siivilöity, se kaadettiln pulloihin.

"Suarnen lerva" olikin sillen valmista lääkellä käylelläväksi esimerkiksi valsavaivoihin, päänsärkyyn ja liikarasilukseen ym. Lääkkeellä oli erilläin suuri kysyntä. Se oli lunnellu ja silä myyliin kaulta koko Inkerinmaan. Kun lästä asiasla keskuslelliin Helsingin inkeriläisten opinlokerhossa, kävi selville, eltä kauempana Inkerissä, missä saarnipuula ei lunnellu, lääkkeen nimi oli muuttunut "suaren lervaksi", toisin sanoen silä luultiin "saaren lervaksi", ja rannikkoseudultahan se oli koloisinkin.

Viime sodan aikana, v. 1942, jouduin palaamaan koliin erittäin raskaasta rintamatyöpalveluksesla hyvin väsyneenä ja sairaana. Tähän aikaan koliseudullani oli mahdolonta saada mitään lehdasvalmisleisia lääkkeitä, jolen äitini kehoituksesta ryhdyin lääkitsemaan itseäni saarnen tervalla. Join sitä veden joukossa kolme kertaa päivässä 4—5 tippaa kerrallaan noin kuuden viikon aikana, ja se osoittautui mielesläni eritläin tehokkaaksi. Levättyäni vielä muutaman viikon oli sairauteni parantunut ja vointini tultut entisetleen. Saattoi olla, että kotihoito ja lepo muutenkin vaikuttivat asiaan, mutta olen itse ja monet muut inkeriläiset, jotka niihin aikoihin käyttivät saarnen tervaa lääkkeenä, ovat kanssani sitä mieltä vieläkin, että saarnen tervalla oli parantava vaikutus useissa sairaustapauksissa.

T. L.

Pielaris käyntii muistellaksein niiko Vuolie Meslikakylä ukot olliit tulos Pielarist. Se ol keväil ensimmäisii kärrikelii alkais, ni Haakana Mikko (lisä nimi Susso Mik-

ko) ja Lehloi kyläsl Paasi Malli olliil pääsemäs 'lailakaupungin Muurola kylliä. Käveliil kahen hevoste peräs. Oli lulos vastaan jalkasii Muurola kylä venäläine mies. Paasi Malli sano Susso Mikol: Ku sual luon venäläisen ves'ojaa, ni sual pullon Slolovoila (pöyläviinaa). Eikös milä olliil piässiel kohalle, Susso Mikko hieman lappelu haluinen, liippasi vanjaa leua alle, ja lämä oli lien varres ojas sukelluksis. Huulo hälylti apuun koko kylän kolonian, ettei lyöjäl oll piäsyy ellie päin.

Kiirettä pil kiänlyy lakasin Pietarii päi. Jonkin malkan piäs lul vaslua loinen Meslikan mies. Jääskeläis Tuomas (Malar Tuomas) kysyi. milä nyl, ku illapäiväl Pielarii miäl? Tie män solmie, sano Susso Mikko. Kui nii? Uitin yhen Vanjan luol Muurrolas, lul ukkoi joka talosl ku "nieklijäisii" (ampiaisii). Ei mahlunul läpi ajanua.

Mut Mikko ol lählenl seuraamua yks poika. Ukol tuumalen toimee, jol vaihelua hevosii. Susso Mikol ol punarusgeahko hevonen. ja vahinkorallaal, (kaksipyöräisel kärryl) ja oma parta punane, naapuril, Malari Tuomaal, ol valkia hevonen ja pilkäl orrel (nelipyörä-lyökärry) ja oma parla hieman harmahlava. Näin vaihelliin, valkia hevone ja vahinkorallaal Susso Mikol punaparral. Poika kalsel sivusl, jolen vaihdon jälkie lähettiin ajamaa kovemmin, että poika jäi, eikä kerenl viemää ilmoitusla hevosvaihdosl. Näin punaparla Mikko sivuutti Muurolan kylän valkijal hevosel, mikä ol sillen myöhäistä pojan liedolus lehdyistä hevoskaupoisl.

Näin Meslikan uko kiperän tilanleen setvis.

Mul Puasi Malli uollel Susso Mikkua Kuismalas Koki harlsuonas. Sai tieliää se toppuvaiheisl Vanjan uittamisesl, ja maksoi Susso Mikol luvatun Slotovoi-viinapullon hyvin suoriletusl lyöst. Nii seikkailuu ko se olkii. *Meslikkoine.*

Eräänä lalvipäivänä vuonna 1916 luli muslalaisia Järvisaaren Kanttilan kylään luoden mukanaan kauniin Suomen hevosen. He larjosivat sitä myyläväksi. Hevosla kohlaan oli kovin paljon kiinnoslusla.

Inkerin sen ajan isännäl piliväl kovin suomen hevosisla. Niin lulikin kauppa Anlli Peuhkurin ja muslalaislen kesken. Järvisaarella tunnelliin Peuhkuri paremmin Varvun Anttunimellä. Hän oli kylän varakkaimpia isäntiä.

Hänellä oli kylän kaunein lalo, kaksikerroksinen värillisillä ruuduilla varuslelluine lasikuisleineen.

Nyl hän oli ylpeä läslä hevoseslaan. Niihin aikoihin Inkerissä ajeltiin paljon rahlia Pielariin. Anlti Peuhkuri siellä malkan varrella leemajoissa eli lsainoissa oli kehuskellul hevoslaan ja nimitlänyl silä Lempiksi. Hän olisi aina ollul valmis ajamaan kilpaa malkakumppaneillensa kanssa. Hän väitti ellä hänen hevosella oval kilomeiril poikillain.

Anlli oli myös ahkera kirkossakävijä. Hän ajoikin nyl joka sunnunlai, hevonen sirkkavaljaisiin valjaslelluna, muslissa kiesseissa, ohjaksel kireänä täyttä ravia, vaikka Järvisaaren kirkko oli korkealla mäellä ja mutkaisen lien lakana. Hän aselli Lempi-hevosensa aina näkyvimmälle paikalle, että kaikki näkisiväl sen.

Sillen suunnilleen vuolta myöhemmin eräänä päivänä luli Kanllilan kylään lunlematon mies. Paljon kyselemältä hän haki Antti Peuhkurin talon ja poikkesi sisälle. Hän alkoi kysellä liinaharjahevosta, että onko isännällä sellalnen. Antti Peuhkuri sanoi, ellä kyllä on. He meniväl talliin katsomaan hevosta.

Tunlemalon mies tunnisti hevosen samaksi, mitä hän Suomesta saakka on lullut etsimään. Nyt se on löydetty hän sanoi ja jatkoi, että mustalaisel varaslival hevosen Räisälän pappilas-

ta. Tämä on kirkkoherran paras hevonen.

Pitkien neuvottetujen jälkeen pääsivät tutokseen. että Antti Peuhkuri tähti miehen mukana hevosineen Suomeen neuvottelemaan kirkkoherran kanssa. Hän otikin tervetullut vieras Lempi-hevosineen Räisälän pappilaan. Käylyjen keskustelujen jälkeen kirkkoherra sanoi, eltä tästä hevosesta hän ei luovu millään, kun Antti halusi oslaa hevosen uudelleen. Mutta silä ei myyly ja tarjottiin valittavaksi toinen mieluinen hevonen sopivalla hinnalla. Peuhkuri ostikin toisen samankarkaisen pellavaharjan.

Jälkeenpäin hän sanoi. ettei tämä maksa — Lempin likaista takajalkaakaan. Peuhkuri kävi myöhemminkin vielä uudelleen Räisälän kirkkoherraa tapaamassa ja sano saaneensa aina lämpimän ja ystävällisen vastaanoton Räisälän papilassa.

Nyl alkaa tämän asian selvittävä vaihe. 1956 kuoli Järvisaaren Metsäpirtin kylästä kotoisin oleva Eeva Peuhkuri ja haudattiin Turun hautausmaahan. Ystävämme, hovioikeudenneuvos Robert Rainio huomasi kuolinilmoituksen lehdestä Peuhkurinimen ja uteliaisudesta saapuikin hautausmaalle. Hän tiittyi saattueeseen ja kysäisi eräättä mukana olleelta, että oliko hän vainajan sukulalnen. Rouva vastasi, että sukutaisiahan me inkeriläiset olemme täättä kaikki keskenämme.

Hovioikeudenneuvos sanoi yhtyvänsä saattojoukkoon sitten serkkuna. Vainajan poika Pekka Peuhkuri pyysi hovioikeudenneuvosta tervetulleena saapumaan vainajan muistotialisuuleen. Hän tuli ja siellä keskustellessa ilmeni, mistä saakka hän muisti Peuhkurin nimen ja että sen niminen inkeriläinen mies oli hänen isänsä hyvä ystävä.

Näin vanha ystävyys heräsi ja hovioikeudenneuvoksesta on tullut sydämellinen inkeriläisten ystävä. *J. K.*

Tähtäimeltä

Ken ei muistaisi kesäisiä kiireitä
ja hupaisaa kalastusmaikaa,
veneen lilioa tyynellä selällä,
kun talvi nyt taivaltaan jatkaa.

Ken ei muistaisi tiirojen kirkunaa,
kun kiitivät soutajan perään,
veneen airoissa laineiden loiskintaa,
siiman käärlnlää kelalle kerään.

Ken el muistaisi uimassa käyntejään
usein aurinkokylpyjen lomaan,
tai meisälsen talpaleen mieliteilään,
kesämökklhin matkalla omaan.

Entä juhannusaattoinen elämys!
Koitrannoilla kokkojen sarja,
mistä mieleen jät mielninen yllätys,
suuhun saitunut makea marja.

Muuan myrskykin kesäsiä mieleen
tie
jäänyt raskaan ja pilvlsen päivän,
muita muistot nuo kevääseen
meidät vie
yli talvisen hämärän häivän.

Maiii.

---

62 VIROLAISTA SEURAKUNTAA RUOTSISSA

Viron Ruotsissa olevaan luterilaiseen pakolaiskirkkoon kuuluu nykyään 62 seurakuntaa, joissa on 80 pappia ja 25.000 jäsentä. Kirkon päänä on piispa J. Köpp. Seurakuntain koko on hyvin erilainen. Toisiin kuuluu 3.000 henkeä, muita pienimmässä on vain 28 jäsentä. Pakolaiskirkolla ei ole kontaktia Neuvosto-Viron luterilaiseen kirkkoon, jonka johdossa on arkkipiispa J. Kiivit.

VUODET VIERIVÄT

80 VUOTTA täytti 30. 1. 1960 rovasti Onni Oskari Hämäläinen Helsingissä.

Hän on syntynyt Leivonmäellä kirkkoherran poikana. Tuli ylioppilaaksi 1901 ja vihittiin papiksi 1907. Pastoraalitutkinnon hän suoritti samana vuonna. Inkerinmaalla rovasti Hämäläinen toimi pappina Liissilän seurakunnan kirkkoherrana 1907—1911 ja Skuoritsassa 1910—1911. Myöhemminkin hän on ollut lämmin heimoystävä.

Onnittelemme.

70 VUOTTA täytti 16. 2. 1960 rouva Anna Ilonen, o.s. Kälviäinen, Espoon Vanhassakylässä.

Hän on syntynyt Vuoleella, Inkerissä, mistä ensimmäisen maailmansodan aikana siirtyi Viipuriin. Siellä hän harjoitti mm. kahvila- ja biljardiliiketlä sekä myöhemmin porsaiden tukku- ja vähittäiskauppaa aina talvisotaan asti.

Sodan aikana hän oli aktiivisesti mukana Lotta-työssä. Pitkänä evakkoaikanaan hän toimi eri puolilla Suomea harjoittaen mm. kylpylälliikettä Turussa.

Espoon Vanhaankylään hän asettui asumaan v. 1948.

Synnyinseutu on edelleenkin hänen sydäntään lähellä. Hän on kuulunut Inkeriläisten Yhdistykseen sen perustamisesta tähtien. Onnittetemme!

70 VUOTTA täytti 14. 2. 1960 Lappeerannan seurakunnan kirkkoherra, rovastirovasti Kaiku Kattio.

Hän on syntynyt Pyhämaassa, tullut ylioppilaaksi Uudenkaupungin yhteislyseosta 1909, suorittanut jumatuusopillisen erotutkinnon 1912 ja vihitty papiksi samana vuonna. Pastoraalitutkinnon hän suoritti 1915. Vuosina 1912—1916 hän oti Inkerissä Tyrön seurakunnan pappina ja vuosina 1913—1916 Kronstadtin virotais-suomalais-ruotsalaisen seurakunnan pappina. Menneinä vuosina lääninrovasti Kattio tunnettiin myös aktiivisena heimoaatteen harrastajana.

Yhdymme niihin lukuisiin onnittelijoihin, jotka merkkipäivänä muistivat monipuolista hengellisen ja aatteellisen työn tekijää ja suurta heimoystävää.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7, Puhelin 11 575.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. I.

Päätoimittaja Aappo Metläinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA inkeriläisten Viesti

N:o 3 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 12. 3. 1960

Oppineisto

Eri yhteyksissä on jouduttu kiinnittämään huomiota määrättyihin nimiin, jotka inkerinsuomalaisten sivistyselämässä ovat esiintyneet varsin keskeisinä ja joista useita tunnetaan Suomessakin. Kun meiltä tuon tuostakin on tiedusteltu keitä ja mitä tunnetuimpia vanhoja suomalaisia sukuja Suomeen siirtyneen inkerinsuomalaisen väestön keskuudessa yleisimmin on esiintynyt sekä onko ja missä määrin heillä täällä ollut tuttavuus- ja sukulaisuussuhteita, ja miten voimakkaasti he ovat osallistuneet oman heimonsa eli inkerinsuomalaisten rientoihin, katsomme aiheelliseksi tarkastella asiaa pääpiirteittäin näin julkisesti oman äänenkannattajamme palstoilla. Samalla yhteenvetona voimme todeta inkerinsuomalaisten valistustoiminnan edellytykset nykyoloissa ja oppineiston niissä mukana olon tarpeellisuuden.

Neljäkymmentä vuotta sitten Suomeen saapuneista inkerinsuomalaisista muodostivat valtaosan Pohjois-Inkerin pakolaiset ja kaksikymmentä vuotta myöhemmin eli viime sotien aikana tänne siirtynyt väestö oli kotoisin pääasiallisesti Länsi- ja Keski-Inkerin alueilta.

Keski-Inkeri oli äidinkielisen Kolppanan opettajaseminaarin perustamisesta (1863) asti ollut oikeastaan Inkerinmaan suomalaisen väestön sivistyselämän keskus. Tästä johtui, että lukuisat tunnetut inkerinsuomalaiset nimet liittyvät Skuoritsan, Tuutarin, Hietamäen, Venjoen, Spankko-Kolppanan ym. Keski-Inkerin seurakuntiin. Myös Inkerinmaan muissa osissa esiintyi huomattuja kansallisia oppineita ja merkkihenkilöitä, kuten Rälkköset, Parkkiset, Pentikäiset, Mustoset, runolaulaja Larin Paraske, Tillaiset, Raskit, Vesikot, Pokkiset, Ostoset, Kekit, Tynnit, Peräläiset, jumaluusopin tohtori Martti Rautanen jne., puhumattakaan Inkerinmaan opettajista ja papeista yleensä, joilla melkein jokaisella oli ollut varsin merkittävä osuutensa oman paikkakuntansa suoma-

laiskansallisessa herätys- ja kasvatustyössä.

Kummassakin edellämainitussa ryhmäsiirrossa Suomeen tulleiden inkerinsuomalaisten joukossa oli huomattava määrä eri tahoilta Inkeriä lähtenyttä oppineistoa. Monilla näistä suvuista ovat olleet vankat siteet tänne vanhaan kotimaahan. Esimerkiksi Kurikkain nimi on Suomessa hyvin tunnettu useiden Inkeristä viime vuosisadalla tänne muuttaneiden suvun jäsenten kautta. Näissä yllä mainituissa siirroissa saapui muutamia Kurikkoja lisää. Samoin on Jamalaisten, Toikkien, Savolaisten, Inkisten ja Kijasten laita. Inkerin kansansivistyselämässä Mooses Putron ja Emil Sunin nimillä kuoronjohtajina ja säveltäjinä on arvokas sijansa. Viimeksi mainittu on kansanrunoilija Gabriel Sunin poika. Saman suvun jäsenen nykyisin Ruotsissa asuva taidemaalari Juho Suni on töillään herättänyt huomiota ja saavuttanut merkittävän aseman taidehaaransa edustajana.

Mistäkö päin Suomea edellä mainitut sekä vielä useammat nimeämättä jääneet oppineiston suvut ovat aikanaan Inkeriin muuttaneet, on mahdotonta sanoa. Inkerin luterilaisen suomalaisväestön kantaisät ovat peräisin järjestään kaikkialta Suomesta aina Perä-Pohjolaa ja Länsi-Suomen rannikkovyöhykettä myöten. Valtaosa kuitenkin Karjalan kannakselta ja Etelä-Savosta. Tämän kysymyksen selvittämiseksi olisi Suomen sukututkimuksella mielenkiintoinen ja tärkeä työmaa.

Suomeen siirtymisensä jälkeen inkerinsuomalaiset ovat ponnistelleet eri aloilla eteenpäin aivan erikoisella tarmolla. Myöskin opinteille lähteneet ovat hoitaneet opiskelunsa menestyksellisesti ja oppineiston vanhempi sukupolvi on suorittanut pätevyysvaatimusten edellyttämät lisäopintonsa kiitettävän hyvin ja ne päätettyään nopeasti hakeutunut eri toimialoille.

Ihmettelyä on kuitenkin vuosien varrella herättänyt se, että opettajiksi, virkamiehiksi ja -naisiksi sekä muille henkisen työn aloille asetuttuaan he eivät ole suuremmassa määrässä liittyneet omaa heimo- ja kansallisasiaa harrastavan järjestötyön riveihin toimivina jäseninä. Inkerinsuomalaisen siirtoväen oppineiston, nimenomaan sen nuoremman polven pääosan pysyttelеminen syrjässä oman järjestötoiminnan piiristä ja ympäristönsäkin sivistysharrastuksista ei tosin koske vain heitä, vaan ilmiö on yleinen myös karjalaisen siirtoväen ja koko maan oppineiston kohdalla. Ne ajat, jolloin, varsinkin Inkerissä koko sivistyneistö oli mukana kansallisissa riennoissa, mutta myös Suomessa oli melkein yleisenä tapana, että opettajat, nimismiehet, rautatieasemien virkailijat, vieläpä poikkeustapauksissa papitkin olivat nuorisoseurojen ja muiden sivistystyötä tekevien aatteellisten yhdistysten johdossa, on kaukana takanapäin. Ja kuitenkin luulisi, että tilanne nyt, kun oppineisto alkaa olla lähtöisin pääasiassa talonpoikais- ja työläiskodeista, olisi päinvastoin. Varsinkin siirtolaispiiriin kuuluvien nuorempien oppineiden, eritoten inkerinsuomalaisten toivoisi lähemmin harrastavan vastaavanlaista aatteellista toimintaa.

Tätä kysymystä on pohdittu usein vakavasti, niin yksityis- kuin järjestöpiireissäkin, mutta valittaen on voitu vain todeta asian laidan olevan näin. "Ajan hengenkö" ilmentämänä?

Vaikka otetaankin huomioon edellä mainittu sivistyneistön yleinen passiivinen asennoituminen ennemmin niin korkeassa kurssissa olleeseen aatteelliseen työhön, ei voi olla ihmetyttämättä se, että inkeriläinen oppineisto, joka ei ole joutunut suorittamaan elämäntyötään välittömästi omaan heimoonsa kuuluvan kansanosan keskuudessa, jatkuvasti on pysytelyt suurimmalta osaltaan inkeriläisen seuratoiminnan ulkopuolella. Eräissä tapauksissa jopa kieltäytyen tunnustautumasta siihen ryhmään kuuluvaksi. Nämä heimonsa nuoremman polven edustajat eivät huomaa sitä, että heidän asiansa olisi vaalia niitä inkerinsuomalaisten kunniakkaita perinteitä, mitkä läheisimpänsä, korvaamattomat tunnearvot menettäneinä ovat tuoneet tullessaan synnyinseuduiltaan sieltä, missä peräti vaikeissa oloissa on jaksettu halki vuosisatojen taistella olemassaolon, kansallisuuden, äidinkielen ja evankelisluterilaisen opin säilyttämisen sekä kansalliskulttuurin omaperäisen kehittämisen puolesta ja saavutettu huomionarvoisia tuloksia.

Erikoisesti uskoisi niiden inkeriläisten, jotka ovat koulu- ja opiskeluaikanaan saaneet henkistä tukea ja taloudellista avustusta omien järjestöjen myötävaikutuksella, tuntevan velvollisuutta heimonsa harrastuksia kohtaan olemalla niissä mukana. Suuriahan tässä työssä ei ole tavoiteltavissa eikä paljon tehtävissä, sellaiseen tuskin pyritäänkään, kysymys on vain siitä, kun ajan mittaan inkerinsuomalaisten harrastusten jatkaminen ja perinteiden vaaliminen tulee siirtymään kokonaan nuoremman polven käsiin, sukupolven, jolla on vain hämärä muisto Inkeristä tai jonka Inkerin tuntemus perustuu ainoastaan kuultuun ja luettuun, tässä tarvittaisiin ymmärtävää ja tarmokasta johtoa ja uhrautuvaa aatteellista työtä.

Inkeriläisellä oppineistolla on tässä vastuunsa, ja sillä on tilaisuus antaa panoksensa heimonsa harrastuksiin ja inkerinsuomalaisten perinteiden säilyttämiseksi tähtäävään työhön. Se on samalla kansankokonaisuutta ajatellen arvokasta suomalaiskansallista ja yhteiskunnallista rakentavaa uurastusta suvereenista tulevaisuuttamme silmälläpitäen.

Tulokseton työ

Pietari sanoi tovereilleen: "Minä menen kalaan." Toverit lähtivät mukaan. He tekivät koko yön työtä saamatta mitään.

Kuinka usein mekin päätämme tehdä jotain. Sanomme: "Minä teen tämän, olen suunnitellut asian näin." Mutta perästä huomaamme, että tulos ei ollutkaan sellainen kuin olimme odottaneet. Tai jos tulos tuli edellä ajatellun mukaiseksi, ei se kuitenkaan tyydyttänyt meitä, sillä vaatimuksemme oli sillä välin kasvanut, tai meitä harmitti se, että toiset ihmiset lausuivat työstämme epämiellyttävlä arvosteluja. Joka tapauksessa havaitsimme, etä siunaus puuttui työstä, jota olimme pelkästään oman järkemme ja voimamme varassa suorittaneet.

Näin on laita sekä maallisissa

asioissa että Jumalan valtakunnan työssä. Jollei siunaus tule ylhäältä, turhaan aherramme.

Kristitty, jossa on syttynyt halu Jumalan valtakunnan työhön, joutuu välistä kovasti painiskelemaan tällaisten asioitten kera. Joskus Jumala antaa hänelle kutsun ja sitten pitää häntä pitkät ajat pimeydessä ja epätietoisuudessa kasvattaakseen lastaan riippuvaiseksi yksin hänen johdatuksestaan ja opettaakseen häntä tyytymään Isän tahtoon silloinkin kun ei mitään tuloksellista tapahdu. Tämä on valkeata aikaa ihmisen elämässä, kun edessä on vain esteitä ja vastoinkäymisiä odotetun menestyksen sijasta. Ei ihme, jos ihminen alkaa epäillä koko kutsumustaan. Kahlattuaan läpi epäilysten ja epäuskon soltten nöyrtyy hän sitten lopulta ottamaan Isän kädestä vain yhden armon päivän kerrallaan ja heittää omat suunnitelmansa romukoppaan sanoen: "Ah, etten mitään mä oisl, tyhjä murrettu astia vaan." Ja silloin tapahtuu ihme: vasta tällaista murtunutta astiaa voi Jumala käyttää. Kun oma kykymme on lyöty murskaksi, silloin pääsee Jumalan yltäkylläisyyden lähteestä virtaamaan voimaa ja slunausta elämäämme sllä paikalla, missä kulloinkin olemme. Saattaapa eteemme aueta uusiakin työvaatimuksia. Ehkä sanotaan: "Laske verkko oikealle puolelle venhettä!" Se on: tee tällä hetkellä juuri näin! Kun tottelemme Herran käskyä, säästämättä vaivoja, jotka siihen liittyvät, saamme kokea odottamatonta siunausta. Mutta silloin tiedämme, että se ei ole lainkaan meidän ansiotamme, vaan kokonaan Herran työtä.

Ei esteenä ole milloinkaan meidän vähäpätöisyytemme, vaan päinvastoin liialliset luulot itsestämme. Jumala tietää mahdollisuutemme ja antaa sen mukaan meille työkutsuja. Hän asettaa oikean ihmisen oikeaan paikkaan. Ja kun hän antaa kutsun työhön, antaa hän myös siihen tarvittavan ymmärryksen ja voiman. Häneltä tulee kaikki: kutsumus, työnjohto, kyky ja voima. Ihmlnen on hänen kädessään vain välikappale: lapio, jota hän heiluttaa, kuokka, jolla hän raivaa — eikä slinäkään välttämätön. Jumala voi panna hänet syrjään milloin tahtoo ja ottaa uuden aseen tilalle. Että kaikki kunnia ja ylistys lankeaisi yksin Hänelle, jolle se kuuluu.

P. Raski.

Tähtäimeltä

Lunta riittää, suksi liikkuu
poikki metsän, pellon, jään,
halkokuormat kotiln kilkkuu
aamust'iltahämärään.

Tavallista talven selkää,
eikö ole juuri niin?
Suomen mies ei lunta pelkää,
eikä uuvu nietoksiin.

Siellä kera reen ja suksen
hän on niinkuin kotonaan,
talvisen työn harrastuksen
lisäksi käy ladullaan.

Lumi, jää ja tuuli tuima
luonnetta vain karkaisee,
alamäen vauhti huima
sisun luoksi leijailee.

Tämä ompi talven taikaa,
valtaa jään ja nietosten,
samalla työn, touhun aikaa
kohdalla näin jokaisen.

Matti.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Samoin kuin karjalainen siirtoväki muistelee 20 vuotta sitten tapahtuneita katkeria hetkiä, jolloin olosuhteiden pakosta oli jätettävä kodit ja konnut ja lähdettävä raskaalle evakon tielle, näihin muisteloihin yhtyy koko Suomen kansa, sillä tapaus kosketti isänmaata kokonaisuudessaan varsin voimakkaasti. Eivätkä inkerinsuomalaisetkaan ajatukset voi olla palaamatta näihin ankeisiin aikoihin, mitkä jatkosodan täydentäessä synnyinseutujen hävityslä veivät pyörteisiinsä tämänkin suomalaisen kansanosan.

Vuosien kuluessa tie on tasoittunut ja aineellinen elämä vähitellen järjestynyt inkeriläissiirtolaistenkin kohdalta. Karjalan heimon kohtalontietä on sanottu karjalaisten ihmeeksi, mitä se tosiaankin on ollut. Tähän voidaan täysin rinnastaa laajemmin perustein, vuosisataisen elämäntaipaleensa edellytysten mukaan, myös inkerinsuomalaistenkin sotapakolaisten elämäntaival. Olosuhteet evakkomatkalla sen kohdalta muodostuivat monessa suhteessa vielä vaikeammiksi kuin karjalaisten, ja kuitenkin niistä on selviydytty.

Oma järjestö Inkeriläisten Yhdistys on pyrkinyt parhaansa mukaan hoitamaan inkerinsuomalaisten asiain järjestelyä ja tämän kansanosan henkistä vaalimista. Työhön on saatu vihdoin avuksi tämä oma heimolehti Viesti, mikä on yhdistyksen äänenkannattaja ja mikä palstoillaan kuvastaa Inkerinsuomalaisten toiminnan koko maassa. Se kuljettaa heimomme viestiä inkeriläiseltä toiselle maan kuhunkin kolkkaan, jopa sen rajojen ulkopuolellakin, hajallaan asuvan heimon keskuuteen. Oma heimolehti kuuluu jokaiseen inkeriläiseen kotiin. Tämä on todettava ja muistettava hoitaa asiaa vaila tavalla, sts. lehti olisi ylipymättä tilattava ja huolehdittava siitä, että naapurikin tilaa sen.

Viestiä onkin jo tilattu ilahduttavan runsaasti, mutta ei vielä riittävästi. Meitä on sen levikkialueella enemmän, paljon enemmän kuin mitä tilausmäärä osoittaa. Muistakaammepa korjata laiminlyöntimme!

Tämän vuoden alkunumeroiden tilaajille saapumisessa on jossain määrin tapahtunut sekaannusta ja viivästymisiä. Syy on ollut käytännöllisesti katsoen luonnollinen. Tilaukset ovat saapuneet liian myöhään! Osa tilaajista on saanut kaksikin lehteä. Näin siksi, kun lehden ensimmäinen numero lähetettiin viime vuotisilla osoitteilla, joista eräät olivat muuttuneet, mutta useimmat olivat oikeat. Sittemmin monille tuli lähetetyksi lehti uuden tilauksenkin mukaisesti. Toivottavasti tästä lähtien lehti saapuu määräaikana jokaiselle tilaajalle.

Mutta jos jonkun kohdalta se vielä jää saapumatta, pyydämme siitä ilmoittamaan heti suoraan toimitukseen, jotta mahdollinen virhe voitaisiin pian korjata.

Ja sitten vielä: muistakaa tehdä tilaus aikanaan, ja kirjoittakaa t ä y d e l l i n e n j a s e l v ä o s o i t e.

Muistakaa lehteä myös kirjoituksillanne. Kaikki käyttökelpoiset kirjoitukset tullaan mahdollisuuksien mukaan julkaisemaan.

MUISTELMIA INKERISTÄ

(Khra Armas Aavikon esittämînä inkeriläisten kesäjuhlissa Turun Palokunnantalossa 4. 7. 1959.)

Latinalainen sananlasku sanoo: "De bobus narrat arator" eli häristään kyntäjä kertoo. Niin teen minäkin nyt.

Ne muutamat lyhyet muistelmani, jotka tässä esitän, kohdistuvat enimmäkseen toimialaani liitlyviin havaintoihin. Jotla nämä tulisivat paremmin tajutuiksi ja selväpiirteisimmiksi, pyydän kuulijaa vertaamaan niltä vastaaviin oloihin ja tilanteisiin Suomessa ja Ruotsissa, missä nykyään elämme.

Ensiksi inkeriläinen koti, kun Suomesta v. 1913 siirryin Inkerinmaalle, veti kokonaan minun huomionl puoleensa. Miten miellyttävä olikaan sen ilmapiiri. Se muodosti oman ehyeen, rauhallisen pienoismaailmansa, joka sitoi itseensä kaikki sen jäsenet rakkauden ja yksimielisyyden siteillä. Siellä vallitsi todellinen jumalanpelko, joka löi leimansa kaikkiin arkisiinkin aherruksiin. Aviopuolisot elivät keskenään sovussa ja toistensa ymmärtämisessä. Riitaa ja eripuraisuutta el ollut. Siksi olivat avioerotkin Inkerissä tuntemattomat. Lapset kasvatettiin, kuten luonnollista, myös vakaassa uskonnollisessa hengessä ja siksi he yleensä olivatkin vanhemmilleen kaikessa ylen kuuliaisia ja mielellään noudattivat vanhempiensa neuvoja ja määräyksiä. Alkuopetuksensa he saivat vanhemmiltaan, koska koulut suurelta osalta olivat vieraskielisiä ja niissä olevat opettajatkin saattoivat olla vieraskielisiä sekä samalla toisuskoisia.

Lasten ja vanhempien suhde oli välitön ja harvinaisen läheinen. Se oli niin läheinen, että lapset vartuttuaan täysi-ikäisiksi eivät tahtoneet erota vanhemmistaan, vaan jäivät, mikäli mahdollista, kotiinsa tai kotinsa läheisyyteen. Kun talon viljelysmaat jaettiin perheen poikien kesken, niin useamman jaon jälkeen olivat talojen viljelysmaat supistuneet pieniksi peltotilkuiksi, joilla kullakin oli oma perheensä elätettävänään. Mutta siitä huolimatta säilyi sopu ja rakkaus.

Kun äitini vallankumousta edeltäneenä kesänä oli saapunul minua Kelton pappilaan tervehtimään täältä Turusta, vein hänet eräänä päivänä Aronkylään tervehtimään eräslä suurta talonpoikaisperhellä, jonka jokapäiväisessä ruokapöydässä istui noin parikymmentä henkeä. Talossa oli viisi täysi-ikäistä poikaa. Niistä neljä jo oli naimisissa ja heillä kaikilla oli lapsia. Viides poika oli vielä naimaton. Perheenpäänä oli vanha leskiemäntä, joka nautti patriarkaalista kunnioitusta. Hänelle tuotiin kaikki raha-ansiot ja häneltä saatiin välttämättömiin ostoksiin tarvittavat rahat. Hänen kanssaan neuvoteltiin kaikista taloutta koskevista asioista ja hänen sanolllaan oli aina lopullisesti ratkaiseva merkitys. Vaikka siis talossa oli neljä miniää lapsineen, ei sieltä milloinkaan kuulunut toraa ja meteliä. Eikä tämä talo ollut mikään poikkeustapaus, vaan se oli yksi niistä kaikista muista kodeista seurakunnassa, joissa elämä oli samanlaista.

Kyllä äitini, kun teimme paluumatkaa talosta, ihmetteli ihmettelemisestä päästyään tuota ennen näkemätöntä esimerkillistä perhesopua ja rauhallista kotielämää. Länsisuomalaisena ja vielä lisäksi turkulaisena hän sellaista ei koskaan ennen ollut omakohtaisesti nähnyt. Kyllä hänellä nyt oli kertomista palattuaan takaisin Suomeen. Sanoin hänelle leikillisesti, että mamma tulee nyt ensi sunnuntaina kirkkoon ja asettuu istumaan lähelle kuo

ria, jotta kuulee kuinka täällä vihitään avioliittoon. Ehkä silläkin on jokin osuus tähän hyvään perhesopuun.

Seuraavana sunnuntaina äitini otikin [illegible]kirkossa ja istui tähettä kuoria ja var[illegible]masti jännittynein mielin odotti vih[illegible]imistoimitusten atkamista jumalan[illegible]lveluksen jälkeen. Aviotiittoon vi[illegible]ttäviä oli useampia pareja. Tiesin edeltäpäin vuorenvarmasti, että in[illegible]riläisessä vihkimäkaavassa olevaa [illegible]stä sanaa äitini ei missään tapauk[illegible] voisi hyväksyä, koska hän oli [illegible]mokas liikenainen, joka siihen ai[illegible] oli innostunut naisasiankannat[illegible]. Tavallisesti en minäkään tuota [illegible] käyttänyt vihkiessäni, koska se [illegible]ustakin oli vähän tiikaa. Mutta [illegible] tällä kertaa noudatin aivan tark[illegible] vihkimäkaavan sanoja ja erikoi[illegible] painostuksella tausuin tuon pa[illegible]usta herättävän sanan.

[illegible]ttakaamme, että silloin otivat vi[illegible]nä Matti Jaakonpoika Jääskeläi[illegible] ja Liisa Antintyrä Süvonen. Vih[illegible]n kävi tähän tapaan: Pappi ky[illegible] [illegible]n sulhasetta: "Tahdotko sinä [illegible] Jaakonpoika Jääskeläinen ottaa [illegible] morsiamesi Liisa Antintytär [illegible] aviovaimoksesi rakastaaksesi [illegible] myötä- ja vastoinkäymisessä?" [illegible] sulhanen tietysti vastasi: "Tah[illegible]". Sen jälkeen pappi kysyi mor[illegible] "Tahdotko sinä Liisa Antin[illegible] Süvonen ottaa tämän sulhasesi [illegible] [illegible]konpoika Jääskeläisen avio[illegible] *ja herraksesi* rakastaaksesi [illegible] myötä- ja vastoinkäymisessä?" [illegible]men vastaus: "Tahdon", oti [illegible] vihkimisen tärkein kohta [illegible].

[illegible] kyllä melko tarkkaan mil[illegible] [illegible]lauseen äitini minulle täl[illegible] vihkimisestä kotona antaa ja [illegible] sitä vastaanottamaan tyy[illegible] ja [illegible]hallisesti.

[illegible]tiikki alkoi: "Kyl tet tääll [illegible] olette kauhijast peräss [illegible], ja kyll teijä ankeleekist tarvittis Turkkussen tulla ja kuulla kui siäl parei aviotiittosse vihitä. Ei siät kukkan pappi sulhaasi kutu herraks, vaikk se sitt olisiski oikkia herra. Ja siin o sitt kaikk sulhase herroi, vaikk he ots mitä hantlankarei tai hampuusei tahans. Ku mä täksin Turust, ni siät oli petastuarmetjalaisitt kokous torill ja sitt ne lährivä siätt marssima riveis poijes ja ensmätteks panttii vaimväki: frouvat ja fröökynät ja sitt viimseks toppuhännäs otiva miähet." Nykyisellä kietellä kuutuisi tuo reptiikki näin: Kyllä te täällä Inkerinmaalla otette kovin perässä sivistyksestä, ja kyllä teidän vättämättä tarvitsisi tulla Turkuun ja kuulla kuinka siellä vihitään pareja avioliittoon. Ei siellä kukaan pappi sulhasia kutsu herraksi, vaikka hän sitten olisikin oikea herra. Ja täällä ovat sitten kaikki sulhaset herroja, vaikka he olisivat mitä muurarin laastinkantajia tai rantajätktä tahansa. Kun minä täksin Turusta, niin siellä oli pelastusarmeijalaisilla kokous torilla ja sitten he täksivät siettä marssimaan riveissä pois ja ensimmäiseksi pantiin naisväki: rouvat ja neidit ja sitten viimeisessä toppuhännässä otivat miehet.

Sanoin, että vanhempien ja tasten suhde toisiinsa oti harvinaisen täheinen. Muistan erään tapauksen, jossa tämä suhde oti aivan sairaatoinen. Juuri ennen vallankumousta syksyllä, kun Kettossa alkoi poikien rippikoutu, sinne saapui Autionkytästä myös Simo Saukkonen, joka tavallisesti vaelteti äitinsä Hetenan kanssa pitkin pitäjää kerjäämässä almuja. Heidän tatonsa oti annettu vuokralle, koska eivät pystyneet sttä viljetemään, kun Simon isä oti kaatunut Japanin sodassa ja äiti sen jälkeen oli muuttunut kokotailla omttuiseksi, mikä erikoisesti ilment siinä, että hän ei hetkeksikään jättänyt poikaansa näkyvistään. Simo, joka myös oli jonkinverran omalaatuinen, saapui rippikou-

luun äitinsä kera. Rippikoulutuvassa Simo istui etupenkillä ja äitinsä istui ovensuussa tuolilla. Inkerissä rippikoulupojat eivät enää olleet mitään pieniä poikanulikoita, vaan usein jo varttuneita, joskus jopa 18—19 vuotiaita nuorukaisia. Rippikoulunpito sujui säännöllisesti ilman mitään häiriöitä. Mutta sitten tapahtui eräänä päivänä ruokatunnin aikana, jolloin olin mennyt asuntooni syömään, että Simo juoksi hätääntyneenä ja hengästyneenä pappilan ruokasalin ovesta sisään huutaen: "Kirkherra, kirkherra, tulkaa pian auttamaan, pojat ovat ryhtyneet väkisin tanssittamaan minun äitiäni". Läksin kiireesti Simon kera rippokoulutupaan välikohtausta lopettamaan ja nuhtelemaan poikia tällaisesta sopimattomasta käytöksestä, vaikka arvasinkin sen johtuvan siitä, että poikia harmitti, kun Aution Helena istui kaikkina rippikoulutunteina ovensuussa kuin mikäkin kouluntarkastaja.

Inkerin kotien elämä kulki tavallisesti rauhallisia latuja ahkerassa raadannassa. Vasta sotaiset ajat alkoivat järkyttää niiden rauhaa. Tämä tapahtui siten, kun perheen isän tai poikien oli lähdettävä sotapolulle. Ne olivat raskaita hetkiä. Ja ennen kaikkea kauhun hetkiä elettiin silloin, kun sodan hyökyaallot kulkivat kylien yli.

Erään järkyttävän sodan aiheuttaman tapauksen muistan ja sekin on Keltosta. Vallankumous oli äskettäin tapahtunut. Eräänä päivänä astui kansliaan synkännäköinen mies, joka sanoi juuri tulleensa useiden vuosien jälkeen sotapalveluksesta ja sodasta. Hän kertoi menneensä kotiinsa, mutta siellä asui hänen vaimonsa ja lastensa kanssa eräs vieras mies. Tutkimme kirkonkirjoja, joista kävi ilmi, että hänestä oli rintamalta tullut ilmoitus, että hän oli kaatunut. Vaimo oli mennyt uuslin naimisiin ja hänellä oli tämän uudenkin miehen kanssa lapsia. Mies pyysi minua tulemaan mukaansa hänen kotiinsa, hän kun oli tullut pappilaan hevosella. Noudatin tietysti kehoitusta ja läksin. Siellä sitten neuvoteltiin rauhallisina tästä erittäin vaikeasta ja arkaluontoisesta asiasta. Lopputulokseksi tuli, että tämä vaimon ensimmäinen mies suostui vapaaehtoisesti jättämään entisen vaimonsa ja kotinsa lapsineen ja siirtymään muualle. Mutta niitä sielullisia tuskia ja kärsimyksiä, mitä kaikki tuon perheen jäsenet silloin saivat kokea, on mahdotonta kuvata. Kuitenkin kaiken tämän harvinaisen ja syvästi traagillisen kohtalon selvittely tapahtui rauhallisesti raskain huokauksin, katkerin nyyhkytyksin ja kuumin kyynelin.

Inkeriläisten kotien siveellinen taso oli ylen korkea. Et siellä koskaan liene syntynyt aviottomia lapsia. En Inkerissä milloinkaan joutunut kastamaan aviotonta lasta enkä myöskään kirkonkirjoissa koskaan nähnyt merkintöjä sellaisista lapsista. Samoin väittivät toisetkin papit, joiden kanssa tästä havainnostani puhuin. Vaikka inkeriläisiin kyliin kesäiseen aikaan oli majoitettuna venäläistä sotaväkeä, niin inkeriläiset tytöt eivät milloinkaan seurustelleet venäläisten sotilaitten kanssa. Jos he niin olisivat tehneet, eivät he enää olisi saaneet kosijoita oman heimonsa keskuudesta, sillä ei yksikään inkeriläinen poika olisi halunnut ottaa sellaista tyttöä vaimokseen. Aviottomia lapsia ei syntynyt senkään takia, että avioliitot solmittiin jo varhain. Kun poika oli tullut 18—19 vuoden ikään, huomauttivat vanhemmat hänelle, että jo olisi aika mennä etsimään itselleen vaimoa. Ja tuon vaimon löytäminen ei ollulkaan niin vaikea asia kuin näissä meidän oloissamme voisimme arvella.

Minulle sattui kerran Serepetan seurakunnassa seuraavanlainen tapaus. Eräänä syksyisenä päivänä tuli kansliaani kolme morsiusparia. Kun miehet kaikki olivat kotoisin etäällä ole-

van Skuoritsan seurakunnan Peräjärvenkylästä ja tytöl laas Serepetan seurakunnan Pihkovitsasta ell Suokylästä, ihmettelin tätä saltumaa. Silloin sulhasel avomielisesli kertoivat, etlä heidäl oli kotoa lähetelly etsimään Itselleen vaimoa. He suuntasivat askeleensa läpi suurlen venäläislen kylien kohli Serepelan seurakunnan etäistä inkeriläistä Suokylää. Sinne saavuttuaan he liedustelivat niitä taloja, joissa olisi naimaikäisiä lyttäriä. Kukin heislä valitsi itselleen talon, johon aslui sisään. Siellä asiat järjestyivät kutakuinkin pikapuolin ja niin kukin heistä oli löytänyt itselleen elämänkumppanin, sillä heidän vaatimuksensa eivät olleet suuret. Pääasiana pidettiin sitä, että tuleva vaimo oli kunnollinen ja terve sekä työteliäs. Ja niin he vielä samana päivänä kiiruhtivat pappilaan saadakseen naimaretkelleen lopullisen laillisen päätöksen. Näin yksinkertainen oli heidän kosintansa ja avioliittoon menonsa ja kuitenkin heistäkin tuli kolme onnellista avioparia.

Sanoin, että inkeriläisten kotien siveellinen taso oli ylen korkea. Se ilmeni siinäkin, että alkoholinkäyttö oli niin vähäistä, että ei juuri voida puhua juoppoudesta. Inkerissähän olikin yleinen vakaumus, että juopottelua ja tupakanpoittoa pidettiin syntinä. Myöskään siellä ei käytetty rumia sanoja eikä kerrottu epäsiveellisiä ja kaksimielisiä juttuja. Niinkuin en siellä koskaan joutunut kastamaan aviottomia lapsia, koska sellaisia ei syntynyt, niin en myöskään koskaan siellä joulunut hautaamaan murhan uhriksi joutuneita, sillä murhia ei tapahtunut. Samaa on sanottava itsemurhisla. Ainoan kerran jouduin hautaamaan murhattuja, kun vallankumouksen pyörteessä oli silloisen Pietarin Spalernajan vankilasta päässyt pakenemaan muutamia rikosvankeja, jotka suuntasivat kulkunsa kohti Kelttoa, missä murhasivat yönaikaan erään talon koko perheväen, minkä jälkeen suorittival talon perinpohjaisen ryöstön. Mutta nämä murhaajal ja ryösläjät eivät olleet inkeriläisiä, vaan kerroltiln heidän olleen kotoisin Latviasta.

Murhia eiväl inkeriläiset tehneet. Samoin oli puukotusten ja lappeluiden laita. Niistä en milloinkaan kuullut edes puhuttavan. Yleensä ei kukaan kantanul mukanaan milään teräaselIa. Kokonaan tuntemattomia olival Inkerissä kylätappelut samoinkuin niin sanolul yöjuoksulkin. Vaikka suurien kirkollisten juhlien aikana jouduin uselden seurakuntien hoitajana öiseen aikaankln matkustelemaan laajojen inkeriläisten ja venäläisten kylien läpi, joissa tienlaidassa toisinaan seisoskeli joitakin humalaisia mieshenkilöitä, niin ei tarvinnut mitään pelätä. He eivät milläään tavalla matkustajaa häirinneet. Olisi ollut aivan ennen kuulumatonta, jos he olisivat ohikulkijalle huudelleet rivouksia taikka singonneet uhkauksia. Kyllä matkustaja sai rauhassa edetä eteenpäin.

Jotta esitykseni ei venyisi liian pitkäksi, minun on lopetettava tähän ja jätettävä toiseen kertaan havaintoni Inkerin kirkosta, sen papistosta ja kansan uskonnollisesla elämästä. Kuitenkin tämä lyhyt ja puutteellinen kuvaukseni on eräänlainen välähdys siitä Inkeristä, joka on ollut meille rakas ja jonka olemme kadottaneet. Sen muisteleminen panee sydämemme herkimmät kielet väräjämään ja liikutus käy läpi sielumme. Kuitenkaan meillä ei ole syytä eikä oikeutta nurisemiseen ja epätoivoon. Nostakaamme katseemme raamatussa esiintyvään Jobiin ja yhtykäämme hänen sanoihinsa, kun hän kaiken maallisen menettäneenä, mikä oli hänelle ollut kallista ja rakasta, seisoessaan kotinsa raunioilla lausui: *"Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi".*

TYÖSARALTA

Vuosikokous

Inkeriläisten yhdistyksen Turun paikallisosaston vuosikokous pidettiin sunnuntaina helmikuun 7 p:nä Karjalaisten talossa. Saapuvilla oli noin 50 henkeä. Aluksi laulettiin yhteisesti laulu Soi kiitokseksi luojan. Sen jälkeen paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja piti kokouksen avauspuheen. Hän esitti mieleen nousevia uuden vuoden ajatuksia ja kaavaili tulevaisuuden näkymiä uusien tieteellisten saavutusten valossa, jotka avaavat ihmiskunnan tulevaisuudelle suunnattomia, arvoituksellisia mahdollisuuksia. Lopuksi hän kiitti kaikkia, jotka tavalla tai toisella ovat avustaneet yhteisiä pyrkimyksiämme päättyneen toimintavuoden aikana, ja lausui tunnustuksen sanoja niitä kohtaan osoitetusta suuresta harrastuksesta.

Kokouksen avaaja valittiin vuosikokouksen puheenjohtajaksi ja sihteeriksi Heikki Mylläri. Paikallisosaston sihteeri Heikki Mylläri esitti toimintakertomuksen vuodelta 1959. Siitä kävi ilmi mm. että vuoden merkittävämpänä tapauksena on pidettävä täällä heinäkuun 4—5 päivinä vietettyjä kesäjuhlia, joiden järjestelystä paikallisosastomme huolehti. Paikallisosaston toiminta on ollut vilkasta ja monipuolista. Alaosastoista on mainittava erikoisesti ompeluseuran tehokas toiminta. Esitetty vuosikertomus hyväksyttiin yksimielisesti. Juho Talonpoika lausui kiitokset paikallisosaston puheenjohtajalle ja sihteerille paikallisosaston hyväksi suoritetusta työstä. Rahastonhoitaja Matti Suomalainen esitti tilikertomuksen ja luki tilintarkastajain lausunnon. Tilikertomuksesta kävi ilmi, että paikallisosaston taloudellinen asema on parempi kuin koskaan ennen. Rahastonhoitajalle lausuttiin suuret kiitokset hyvin suoritetusta varojen hoidosta. Johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus.

Johtokunnan jäsenistä olivat erovuorossa Teppo Samooja ja Juho Talonpoika. Heidät valittiin yksimielisesti uudelleen. Niinikään valittiin uudelleen entiset varsinaiset tilintarkastajat Yrjö Rautanen ja Toivo Jämsä. Varatilintarkastajaksi tuli opettaja Steenari. Jäsenmaksujen kerääjiksi valittiin edelleen Jooseppi Klemettilä ja Toivo Jämsä sekä lehtien asiamieheksi Anna Parkkinen. Pääemännäksi valittiin Lyydia Adel. Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkistajiksi tulivat Lyydia Adel ja Armas Aavikko.

Käydyssä keskustelussa asetuttiin sille kannalle, että Inkeriläisten yhdistyksen nykyinen 300 markan suuruinen jäsenmaksu on liian suuri, joten se saattaa olla esteenä jäseniksi liittymiseen ja aiheuttaa eroamisiakin. Ainakin maaseutuosastoissa se saisi olla 200 markan suuruinen.

Tarkastaja Antti Hämäläinen toivoi, että myös kesällä ylläpidettäisiin yhdistystoimintaa. Lisäksi tarkastaja Hämäläinen opettaja Steenarin kannattamana teki esityksen, että paikallisosastomme pitäisi erota Inkeriläisten yhdistyksestä, Helsingin johdon alaisuudesta, ja muodostaa tänne itsenäinen yhdistys, sillä Turussa kyettäisiin kyllä nämä asiat hoitamaan. Näin saavutettaisiin myös se etu, ettei tarvitsisi maksaa Inkeriläisten Yhdistykselle jäsenmaksuosuutta. Tähän vastattiin, että Inkeriläisten yhdistys suorittaa niin arvokasta työtä yhteisen asiamme hyväksi, etteivät sen toiminnan tukemiseen käytetyt varat suinkaan mene hukkaan. Samoin korostettiin sitä, että meillä ei ole varaa voimien hajoittamiseen ja eripuraisuuteen.

Kun oli pidetty kahvitauko, jatkettiin ohjelmaa yhteislaululla. Sit-

ten saatiin kuulla mehevä kertomus Inkerin murteella. Teppo Samooja on tehnyt hyvää työtä piirtäessään paperille eloisia kuvauksia Inkerin kansan oloista sen omalla murrekielellä. Tällä kertaa hän esitti kuvauksen oloista ja mielialoista ensimmäistä maailmansotaa edeltäviltä ajoilta. Kirkkoherra Armas Aavlkko otti puheensa vertauskuviksi tarttuvat taudit. Niiden tavoln ylpeyden aiheuttamat erimielisyydet pesiytyväl lurmelevina lhmlsyhteisöihin. Eripuraisuus leviää helposti keskuuteemme, vaikka lämpimän ja yhdistävän heimoushengen pitäisi meissä olla elävöittävänä ja eteenpäin vievänä voimana. Puhe teki kuulijoihin syvän vaikutuksen. Vuosikokous päättyi khra Aavikon loppurukoukseen ja yhteisesti veisattuun virteen.

Vuosikokouksen jälkeen pidetyssä johtokunnan kokouksessa valittiin johtokunnalle edelleen entiset toimihenkilöt ja on sen kokoonpano seuraava: puheenjohtajana Teppo Samooja, varapuheenjohtajana Juho Talonpoika, rahastonhoitajana Matti Suomalainen, sihteerinä Heikki Mylläri ja Jooseppl Klemettllä, varajäseninä Erkki Mustonen ja Lilja Nappu. Ohjelmien kuuluttajaksl lupautui edelleen Matti Suomalainen.

PÄÄSIÄISJUHLA

Turun paikallisosasto järjestää pääsiäisjuhlan 2. pääsiäispäivänä, huhtikuun 18 p:nä klo 14 Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2. Ohjelmaan tulee puheita, kitarakuoron esityksiä, yksinlaulua, lausuntaa ja pääsiäisaiheinen kertomus. Pääsiäisvirsiä lauletaan yhteisesti. Inkeriläiset, läheltä ja kaukaa, tervetuloa viettämään yhdessä pääsiäisjuhlaa.

Johtokunta.

Edustajiksi Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokoukseen valittiin M. Suomalainen ja H. Mylläri. Hyväksyttiin pääsiäisjuhlan ohjelma.

HERRA TOIMITTAJA!

Tämän lehden helmlkuun numerossa tarkastaja Antti Hämäläinen kirjoittaa, että hänen Turun paikallisosaston joulujuhlassa pilämästään puheesta olisi tässä lehdessä annettu väärä selostus. Tämän johdosta pyydän saada esittää seuraavaa:

Kun tarkastaja Hämäläisen puhe joulujuhlassamme oli päättynyt, esitin juhlayleisölle valltteIun sen johdosta, että vakavahenkiseen, jouluaiheiseen ohjelmaamme oli vastoin johtokunnan tarkoitusta tullut sellainen esitys. Mitä sanoin puheen sisällöstä, se lienee parempi jättää tässä mainitsematta. Ei edes puhuja itse ruvennut silloin esitystään puolustamaan. Kirjoituksessaan hän kovasti korostaa sen isänmaallisia vaikutteita

Tarkastaja Hämäläisen väitteistä huolimatta voin vakuuttaa, että se, mitä hänen puheestaan on sanottu, pitää paikkansa. Jos hän sitä haluaa ja Toimitus antaa lehdessä tilaa, tulen sen tarkoin todistamaan. Kysymys on vain siitä, onko asiallista ruveta sitä puhetta lehden palstoilla penkomaan.

Turussa, maaliskuun 2 p:nä 1960.

Heikkl Mylläri.

Inkeriläisten Yhdistyksen

johtokunnan kokous pidettiin viime sunnuntaina Helsingissä Suomalaisuuden Liiton huoneistossa. Hyväksyttiin edellisen vuoden toiminta- ja tilikertomukset yhdistyksen sääntömääräiselle kokoukselle esitettäväksi. Kevätkokous päätettiin pitää Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa ensi huhtikuun 24 päivänä.

Toimintakertomuksesta ilmeni, että vuoden kuluessa pidettiin kaksi suurempaa julkista tilaisuutta, kirkkopy-

hä Helsingissä helmikuussa ja kesäjuhla Turussa heinäkuussa. Paikallisosastoista vilkkaimmin toimival Turun, Tampereen ja Helsingin osastol.

Alkaneena loiminlavuonna päälettiin pitää tämänpäiväisen kirkkopyhän lisäksi kesäjuhla ja syksyllä pyhäinpäivänä Inkerin evankelis-lulerilaisen seurakunlaelämän 350-vuotinen muislojuhla.

Omaa äänenkannallajaa lullaan julkaisemaan edelleen. Lehden loivotaan löytävän lien jokaiseen inkerinsuomalaisen koliin.

Kesäjuhlan pitopaikaksi alustavasli on ajalellu Tamperelta ja päälelliin pyytää sikäläislä paikallisosastoa järjestämään se. Edellä mainillu seurakuntalyön muistojuhla pidetään Helsingissä Kallion kirkossa ja seurakuntakodissa.

Helsingin ja ympäristön

inkerinsuomalaislen tavanmukaista kirkkopyhää vielelliin helmikuun 6 päivänä 1960 Helsingissä. Jumalanpalvelus oli Johanneksen kirkossa klo 10. Alllaripalveluksen suorilli paslori Paavo Kiuru, saarnasi pastori Armas Nokkala ja uruissa oli lir. T. Äikää.

Välillömäsli lämän jälkeen juotiin kirkkokahvil seurakuntasalissa, missä jatkui ohjelmallinen yhdessäololilaisuus. Tir. Äikään soileltua pianolla alkukappaleen tri Erkki Kurki-Suonio pili lerveluliaispuheen aiheenaan omantunnon ääni elämässämme, yksinlaulua esitti neiti Kerttu Susi säestäjänään herra Kullervo Ennelin. Mv. Malli Kukkonen puhui Inkerin suomalaisten kärsimyksistä. Heidän tukenaan on oliul harras uskonnollisuus, mistä on virrannut kestovoimaa ja rohkaisua vaikeimpinakin hetkinä. Välillä kaikui voimakkaana virrenveisuu. Päättäjäispuheen piti kirkkoherra Matti Vironmäki. Tyylyväisin mielin ja virkistyneinä hajaannulliin arkisiin askareihin.

Tampereen paikallisosaston

vuosikokous pidelliin Pyynikin seurakunlatalossa lammikuun 24 pnä 1960. Saapuvilla oli runsaasti 50 jäsenlä.

Kokouksen avauksen suorilli osaston puheenjohlaja, vak.larkaslaja Yrjö Räikkönen. Vuosikokouksen puheenjohlajaksi valiltiin lehlori Anna-Liisa Heikinheimo ja sihleeriksi kokouksen avaaja. Kokous lodelliin lailliseksi ja päätösvaltaiseksi. Pöyläkirjan larkistajiksi valilliin Juho Pulrolainen ja Paavo Lappalainen.

Esitelliin edellisen vuoden loimintaja lilikertomus lilintarkaslajien lausuntoineen. Ne hyväksylliin ja myönneltiin lilivelvollisille lili- ja vastuuvapaus. Johlokunla valiltiin kokonaisuudessaan uudelleen. Siihen luliva enlisislä jäsenislä uudelleen valiluiksi Yrjö Räikkönen, Juho Pulrolainen, Lempi Putrolainen, Anni Himanen, Juho Kiskonen, Mikko Kolomainen ja Tuomas Raikkerus vakinaisiksi sekä varajäseniksi uudel Juho Pöllä, Paavo Lappalainen, Paavo Jaakkimainen ja Anna Pukki. Tiilnlarkastajiksi valilliin Eino Kalpiainen ja Saima Uski sekä varalle Kalle Kaipiainen.

Valkeakoskella asuvien inkeriläislen ja lamperelaislen välisen läheisemmän yhleisloiminnan aikaansaamiseksi valilliin asiaa hoilamaan kaksi yhdysmieslä, joiksi tulival Mikko Kolomainen ja Yrjö Räikkönen. Paikallisosaston toiminlaa päälelliin jalkaa enliseen lapaan vakavahenkisin ohjelmin. Toiminlakertomuksesta ilmeni sen olleen viime vuonna varsin vilkasta ja monipuolista.

Tampereen paikallisosastossa

on pidetty pientä lepotaukoa, on ollut vain kerholoimintaa vuosikokouksemme ja "sydänlalven juhlamme" jälkeen. Raamaltukerhomme on kokoontunul runsaslukuisena säännöllisiin kokouksiinsa ja nämä lilaisuudel oval olleel hyvin siunattuja. Muuten olemme ikäänkuin koonneel voimia lule-

via juhlahetkiä varten. Suunnitteilla on näet Pääsiäisjuhla, jonka olemme aikoneet viettää tutussa Kalevan seurakuntatalossa toisena pääsiäispäivänä. Asiasta emme puhu tällä kertaa tämän enempää, sanomme vain, että toivomme saavamme sen ohjelman jälleen runsaaksi ja rikkaaksi. Palaamme asiaan Viestin huhtikuun numerossa tarkemmin, mutta jo tämänkin tiedoituksen perusteella kannattaa pitää tuo juhlamme mielessä.

On meillä suurempiakin suunnitelmia. Toivomme näet saavamme ne suuret kesäjuhlat tänne Tampereelle. Joku ehkä sanoo tähän, että kovinpa korkealle pyrkii pieni Tampereen osasto kurkottelemaan, kun oikein koko maata ja aivanpa ulkomaitakin käsittävän suurjuhlan tahtoisi järjestää. Korkea ja suuri on tämä tavoite, sen me myönnämme ja kyllä meitä vähän pelotlaakin ajatus, miten jaksamme siitä selviytyä. Mutta ovathan inkeriläiset selviytyneet vaikeammistakin asioista. Kun voimat yhteen pannaan, niin nuo tällä hetkellä ehkä voittamattomilta näyttävät kesäjuhlan järjestämisvaikeudetkin varmaan voitetaan.

Tekee mieleni tässäkin yhteydessä mainita siitä merkillisestä asiasta, että monet viimevuotiset Viestin tilaajat ovat jättäneet tilauksensa tälle vuodelle uudistamatta. Onhan tosin niin, ainakin täällä Tampereen piirissä, että viime vuoden tilaajien joukossa oli melkoinen määrä ei-inkeriläisiä, jotka eivät ole jaksaneet kiinnostua lehdestä tänä vuonna ja on varsin monta sellaistakin, jonka maallinen vaellus on saavuttanut matkanpäänsä ja joilta ei siis voida enää tilauksen uudistamista odottaa, mutta on vielä kovin paljon niitäkin, joilta on tilauksen uudistaminen jäänyt "noin vain" tekemättä ja heille tahtoisin kaikkein ystävällisimmin sanoa: veljet ja siskot, tilatkaa Viesti kuluvallekin vuodelle ja hankkikaa uusiakin tilaajia. Ette sitä kadu. Viesti tarvitsee teitä ja te tarvitsette Viestiä. Uskokaa pois. Kuulemiin.

"yr"

Inkeri 1933

Oi, Inkeri, mun olet ihanteeni,
mun iloni ja suruni,
mun riemuni ja murheeni;
sun omaksesi aina jään.
Sun mnistosi saa itkemään
ja kuivaa karvaat kyyneleeni.

Et kieltänyt oo koskaan itseäsi
sä, itää liehitelläksesi,
vaan uskollinen heimolleis
ja inottain oikenteen lain
teit suomalaisuustyötä vain
sä, sille pyhittäen elämäsi.

Sä kestää saanut ajat oot niin
kovat,
oot itään lännen vartio,
vuossadat siinä ollut jo,
ja paikaltasi väisty et,
vaan rohkeasti taistelet. —
Sun anttajasi missä ovat?

Ei maata, kansaa vertaistasi
mä tuhat kertaa sanon sen!
Et sälky vihaa nornien,
vaan uskot: kärsimysten tie
sun kerran vapanteen vie
ja toteuttaa unelmasi.

Sä, Inkerini armas, ihanteeni,
mun iloni ja suruni,
mun riemuni ja murheeni,
sun omaksesi aina jään.
Sun tuskasi saa itkemään
ja kuivaa jälleen kyyneleeni.

Aappo Metläinen.

NELJÄKYMMENTÄ VUOTTA

Neljäkymmentä vuotta on kulunut siitä, kun meidän oli jätettävä synnyinkotimme maineen ja mantuineen sekä monien sukupolvien ahertaen hankkima muu omaisuus vieraisiin käsiin. Seuraavassa pengon pääomia Miikkulaisten kohdalta. Siellä maa oli laadun ja suurkaupungin läheisyyden vuoksi kallista. Nykymarkoissa olisi neliömetri kalliimpi kuin kanta-Suomessa. 1910-luvulla lisämaan jaossa joutui talonpoikien omistukseen hyviä metsämaita. Niissä koskemattomissa metsissä kertyy melkoinen omaisuus.

Vaikkakin viljelystilojen pinta-alat olivat pieniä ne olivat voimaperäisesti viljeltyjä. Viljaa säästettiin. Sitä piti olla aitassa, useammiksi vuosiksi. Eräissä taloissa jopa viiden vuoden vilja vastaisen varalta. Viljan rahallinen arvo laskettuna yli neljässäsadassa aitassa tekee sievoisen summan vaikkapa kultarupliissa.

Sitten otan kotieläinkannan laskettuna taloa kohden. Tämä perustuu virallisen tilaston numeroihin: 2 hevosta, varsa, 7 lypsylehmää, 3 hiehoa, 3 sikaa, 10 lammasta, 5 kanaa. Hevoset olivat hyviä suomalaisia, kotona kasvatettuja. Samoin lehmät. Karja oli suurimmalta osalta Itä- ja länsi-suomalaista rotua. Korkealypsyistä, vertailukelpoista maamme lypsykarjan kera. Lasketaanpa rahaksi nämä yli neljänsadan talon eläimet, ottaen huomioon, vaikkapa kunnollisen inflatiolehmän hinta, mikä on lähemmäs satatuhatta markkaa.

Muistelen talojen asuin-, karja- ja ulkorakennuksia. Vähä ennen ensimmäistä maailmansotaa monissa taloissa oli rakennettu hakatulle kiviperustukselle monihuoneinen pytinki. Varsin upeat kujat olivat kaikkialla varsin hyvässä kunnossa, joukossa aivan uusiakin. Navetat kujien pituisia, kiviperustalla hirsiseinin ja pärekatossa. Aitat, huoneet (vaateaittoja sanottiin huoneiksi). kalustorakennukset, kyökki, sauna, riihi tarpellisine lisärakennuksineen olivat hirsisiä, eräissä taloissa jopa punahongasta yleensä pärekatoissa. Tervahuopakattoja oli vähän. Nykyisen hinnan mukaan vastaavanlaisen talon arvo olisi miljoonia markkoja. Ottakaamme tuo summa neljäsataayhdeksän kertaa!

Sitten, mikäli muistanee niitä täpötäysiä miesten ja naisten vaatehuoneita (aittoja)! Tuntuu ikäänkuin miesten vaatteita olisi riittänyt useiksi vuosiksi, naisten vaatevarasto sukupolven ajaksi. Elossa olevat kertovat vielä omakohtaisesti vaaterikkauksistaan.

Näin eräs nainen: "Meitä oli neljä sisarusta. Miul ol 40 hametta, paitoja enemp, silkkilöi, kirdsilöi, riepuloi, peretniekkoi, turkkiloi, vlittoi, sukkii, töpikkäitä, kenkii sekä makkuuvaatteita, valk olinkin nuorin eikä kotimmekään ollut suur." Vanhempien tyttärien säästöjä oli tietenkin paljon runsaammin. Sillä vuosien varrellahan vaatteita kertyi. Pellavaa kasvatettiin, josta valmistettiin aivinaisia kankaita, mistä hurstit (lakanat) ommeltiin. Lampaat olivat (niinkuin silloin sanottiin panskanlampaita) erittäin hienovillaisia. Villakankaiden parempaa laatua tuskin löytyi muualta kuin olivat kotiseudun naisten käsistä lähteneet. Myöskin käsityötaidon korkea taso olisi kestänyt kilpailun vaikka tämän koulutetun sukupolvemme aikaansaannoksiin.

Viitisensataa hevoskuormaa evakuoitiin vaatetavaraa, kuka tietää, kenelle joutuivat. Oli valmiita vaal-

Rakkaimpamme

Maria Steenari

o.s. Lappalainen

Syntynyt 16. 8. 1892 Lempaalassa, kuoli 30. 1. 1960 Porvoossa.

Suurella kaipauksella ja kiitollisuudella muistaen

Lapset ja lastenlapset.

Äiti rakas, ei käynyt
kulkusi kukkateitä
vain köyhyydessä
sä hoidit meitä.
Ja raskaan taakkasi kärsien
kannoit,
aina rakkauttas sä meille annoit.
Kiitos kaikesta, rakas äiti.

teita, mutta paljon liina- ja villakangaspakkojakin. Myöskin villaa monia säkkejä. Turkis- ja jalkinenahkaa koostui monta kuormaa.

Vuonna 1918 annettiin määräys kultarahojen luovuttamisesta valtiolle. Siihen aikaan oli tapana vakainakin aikoina pitää kultasäästöjä maahan kätkettynä. Älykäs talonpoika ei luottanut esivaltaan eikä penkkeihin, jottei hänen kultavaransa tulisi mitään tekemättömäksi papereiksi, niinkuin sitten kävikin. Tuskinpa monikaan tuon annetun ukaasinkaan täytti. Jälkeenpäin olen kuullut monen kertoneen, minne heidän säästönsä jäivät.

Kirkko punasella kraniittiperustalla, vuorattu sisästä ja ulkoa oli talonpoikain aikaansaannos. Ajanmukaiset kansakoulut ja ouuskaupat vastaavine huoneineen olivat omia.

VUODET VIERIVÄT

50 VUOTTA täyttää huhtikuun 4. päivänä Pitcåssa Ruotsissa lääketlet. lisens. Saima Anna Haapaniemi (o.s. Leini). Hän on syntynyt Inkerissä Tuutarin Rajaleinilässä tunnetun inkeriläisen maanviljelijä- ja liikemiessuvun jäsenenä. Ylioppilaaksi hän tuli 1927, ja toimi opettajana Inkerissä 1927—1937. Opiskeli Pietarin (Leningradin) yliopistossa ja valmistui lääkäriksi Tarton yliopistosta v. 1942. Jatkoi opintojaan Helsingin yliopistossa, suoritti L. K. v. 1943 ja L.L. 1949. Toiminut lääkärinä Suomessa 1946—1949: Raahessa, Tiurinniemen parantolassa, tehtaan ja kunan lääkärinä eri paikkakunnilla. Lääkärinä Ruotsissa eri puolilla Norrbotten'in läänissä 1950—1953 ja vuodesta 1954 lähtien Furunäs'in sairaalan osastolääkärinä ja I lääkärinä 1957 lähtien. Opintomatkan Norjaan hän teki 1953.

Erikoisharrastuksia ovat musiikki ja kirjallisuus .Yhdymme onnitteluihin!

● Sanamyrkytyksen laita on samoin kuin muidenkin myrkytysten. Se aiheutuu yliä hyvin siitä, mikä ei pääse ulos, kuin siitä mikä on päässyt sisälle.

Fliflet.

Luin amerikkalaisesta tilastosta, että siellä lasketaan 60 ikäisen ihmisen maksavan miljoonan dollaria. Mikä lienee inkeriläisen pakolaisen keskiarvo maailmanmarkkinoilla?

Aineellisten omaisuuksiemme joutuessa vieraisiin käsiin, myöskin kansamme voimakkaat henkiset arvot puute tukahdutti. Jäimme mittaamattomiin kärsimyksiin ja suureen epävarmuuteen. Korkeimman huolenpidon alaisiksi. Mutta rakkautta, toivoa ja tulevaisuuden uskoa ei puuttunut!

Eeva Läärä.

Uusia soitinlevyjä

Inkeriläisten Yhdistyksen loimistosta, Helsinki, Aurorank. 7 A 1, on saatavana soilinlevy, johon sekakuoro on laulanul Mooses Pulron säveltämäl laulul Nouse, Inkeri, ja Aalloilla.

Laulul oval hyvin onnisluneel Levyn hinta on 450 mk + lähelyskulul. Mainittuja koloisia lauluja levytellynä on kaivaltu jo pilkän aikaa. Nyl tämä loive on loleulunul, jolen joukolla tilaamaan!

60-VUODEN TAKAA

"Inkeri" 14. 1. 1900.

"Ja käsky käwi". Tuolla kesän päällä kuului puhetta, eltä suomalaisten kansakoulujen waraksi maaseuduilla olisi ylemmissä hallintopaikoissa teKeillä uusi ohjesäänlö, jossa tarkemmin määriteltäisiin äidinkielen opelus näissä kouluissa. Kansanwalislus-ministerin puolelta oli lehty liedusteluja luterilaisen hengellisen halliluksen luona siitä kuinka paljon suomenkielenopelus olisi larpeenwaalima uskonnon opeluksen ohella näissä kouluissa. Mitään tarkempaa lietoa tältä keskuslelun alalta, jos sitä on ollul, ei lietoomme ole lullut. Mutla se on nyt tapahtunul, eltä suoranainen suomenkielen opetus kaikissa kansakouluissa maaseudulla saa olla ainoastaan ylimääräisenä aineena warsinaislen koululuntien ulkopuolella, sittenkun opettaja on siihenkin erilläin pyytänyl luwan ja tarkemmin selwittänyl puheenalaisten aineen tarpeen ja tarkoituksen koulussaan.

Samalla on julislettu uskonnon opetus kaikille luterilaisillekin lapsille pakolliseksi kaikissa kansakouluissa maaseudulla. Tälä opelusta on anneltava kolmiosastoisissa kouluissa kaksi tunlia wiikossa kullakin osastolla, yhteensä kuusi luntia wiikkomääräisen opetuksen ajalla. Nämä owal wiimeisel luoreimmal uulisel, jolka nyt wuoden waihleessa woimme maaseudulta ilmoillaa. Seisomme äärettömyyden käänleessä: Jumala meitä aultakoon.

Opeltaja.

Inkeriläisten VIESTI

Kustanlaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehli ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttorl: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Melläinen.

Ilmoilushinnal 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

inkeriläisten Viesti

N:o 4 | Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN | 9. 4. 1960

TYÖNILO

Suurin osa ihmiskuntaa on saanut asuttavakseen sellaiset seudut, joilla eläminen vaatii ponnistuksia ja taistelua luonnon kitsautta vastaan. Meidän esivanhempamme ovat joutuneet raivaamaan korpia ja kiveliöitä niin täällä emä-Suomessa kuin Inkerissäkin. Heidän on täytynyt työllä riistää luonnolta itselleen elinmahdollisuudet, mitkä he sitten ovat meille perintönä jättäneet. Tämä seikka on syövyttänyt meihin polvesta polveen säilyväksi veriperinnöksi työn, taidon ja sisäisen velvoituksen ahertaa silloinkin, kun siihen elämisen ylläpidon välttämättömyys ei pakota.

Esi-isiltä perittyihin raivauksiin meidän ei enää tarvitse käyttää kaikkea tarmoamme, vaan siitä jää ylijäämää: aikaa ja energiaa, mitä voimme käyttää henkiseen kehitykseemme. Tämä ylijäämä on saanut aikanaan korkean inhimillisen sekä aineellisen että henkisen kulttuurin kehittymisen niin yksilöissä kuin kansoissakin.

Ylijäämä vaatii kuitenkin purkautumista jatkuvasti. Näin ollen se kohdistuu rakentavaan ja luovaan työhön, mikä tähtää hetken tarpeita kauemmaksi. Aikeellisimpienkin elämän tarpeiden tyydyttämisen kannalta merkitsee luova työ ylellisyyttä. Semmoisena siihen liittyy samalla eräs syvällisempi piirre, mitä hengenpitimiksi tehty työ ei tunne. Siihen liittyy rakkaus työhön ja nautinnon tunne, minkä vähitellen voimistuva työ saa aikaan: työnilo.

Kun ihminen on päässyt sille asteelle, että hän tuntee työn tuottamaa iloa, hän on silloin saanut toiminnalleen sellaisen kannustimen, ei ainoastaan itsetyydytyksen, vaan myöskin työn tuloksellisuuden. Onhan tapauksia, että yrittäjä epäonnistuukin, mutta sen ovat silloin aiheuttaneet olosuhteet, mitkä eivät

ole hänen vallassaan. Tällaisestahan meillä itsekullakin on omakohtaisia kokemuksia. Pääasia kuitenkin on, että ihminen omistautuu työlleen koko sielullaan ja olemuksellaan. Silloin ja vain silloin hän antaa kaikkensa sen onnistumiseksi.

Huomataksemme selvemmin tämän ilmiön ajatelkaamme vain maamiestä, oman peltotilan viljelijää, miten innokkaasti hän raivaa ja muokkaa maataan, ahertaa aamuvarhaisesta myöhäiseen iltaan palstallaan. Hän rakastaa työtään. Hän tuntee mitä puhtainta työniloa nähdessään viljelysalansa vähä vähältä laajentuvan ja yrityksensä menestyvän. Jos sato pettää hänen toiveensa, ei hän lannistu, vaan yrittää uudelleen, kuten Saarijärven Paavo aikanaan.

Hyvän esimerkin tarjoaa myös liikemies, kaupan tai teollisuuden harjoltaja. Häntä usein soimataan rahan ahneudesta, mikä muka on ponnistusten ainoa kannustin. El oteta huomioon sellaista liikemiestä, jonka omaisuus hänen yritteliäisyytensä ja tarmokkuutensa kautta on paisunut niin jättläismäisen suureksi, että sen jatkuva kasvaminen ei enää vol lisätä hänen taloudellista hyvinvointiaan, vaan riistää mahdollisuuksia nautintoihin. Siitä huolimatta hän jatkaa toimintaansa vähentymättömällä innolla, vaikka työ vie usein rauhallisen ateriointiajan ja välttämättömimmänkin unen.

Tällaisen jatkuvan työskentelyn ja yritteliäisyyden selitykseksi voinemme sanoa Carneglen sanat: "Työhön ja yritteliäisyyteen ajaa minua sisäinen pakko, luomisen pakko. Työ on muodostunut minulle intohimoksi, ja korkein ajateltavissa oleva nautinto on minulle työn ilo, luomisen ilo, kun minä näen suuren palveluskuntani olevan tyytyväisiä minun työstäni."

Vaikka itsenäinen yrittäjä tarjoaakin havainnollisimman osoituksen työnilon merkityksestä työtehon lisäämiseen, niin sitä huomataan myös palkannauttijainkin keskuudessa. Jokainen työläinen, työskentelipä hän millä alalla tahansa, voi teoillaan todistaa työnilon valtavaa tehovaikutusta.

Toinen työn kannustin on työpalkka, mistä riippuu taloudellinen toimeentulomme. Onhan itsestään selvää, että jokaisen tavoitteena on saada työstään suurin mahdollinen palkka. Sen mukaan me järjestämme elämämme, minkä jokainen toivoo muodostuvan itselleen mukavaksi. Elämämme mukavuuspyrkimys antaa näin meille yritteliäisyyttä yhä suurenevan palkan saavuttamiseksl. Mutta tämä kannustin ei pidä meitä aina yritysvireessä. Sen seikan voimme huomata työmaalla, missä on eri palkka-asteita. Henkilö, joka on päässyt alimmasta palkasta ylimpään siinä työpaikassa saavutettavaan palkkaan, on varmaankin ollut tarmokas ja menestymishaluinen. Mutta saavutettuaan huipun hänen yrittäjähalunsa py-

sähtyy, kun ei ole enää ylenemismahdollisuuksia. Hän tekee kyllä työtä niinkuin ennenkin, mutta ei tunne siitä muuta tyydytystä kuin palkansaannin. Hänen täytyy ponnistaa paljon enemmän kuin ennen voidakseen pysyttää työtehon entisellään. Hän tekee tällöin vain kuollutta työtä, mistä ei ole nautintoa, vaan palkka.

Vielä selvemmin huomaa tämän katsellessa valtion tai kunnan järjestämiä työttömyystöitä. Täällä ei työläisten kasvoista näe jälkeäkään työnilosta eikä raadannassa rahtuakaan siitä reippaudesta, minkä sytyttää elävä harrastus työhön. Puhumattakaan työleireistä tai valtiojohtoisista yhteistalouksista, minkäläisesta työskentelystä monilla lukijoistamme lienee omakohtaisia kokemuksia.

Missä siis epäitsenäisen työntekijän työnilon salaisuus piilee? Käsittääksemme se on löydettävissä sieltä, missä työntekoon ei vaikuta virallisuuden kangistus, missä työstä saadaan riittävän suuri aineellinen korvaus, luonnollinen hyvitys annetuista uhrauksista, missä ihminen tuntee olevansa omalla työalallaan. Missä puuttuvat nämä edellytykset, sieltä puuttuu myöskin työnilon aiheuttama työteho ja työn tuloksellisuus.

Toteamme siis, että suurimpana työn kannustimena on eteenpäinmenoedellytys. Yksilö, joka tietää tiellään olevan yhä uusia mahdollisuuksia voitettavanaan, ei tunne työtä kuolleeksi rangaistusvälikappaleeksi, vaan aherruksen kentäksi, millä liikkuminen tuottaa suurinta ajateltavissa olevaa huvla ja nautintoa. Kun ihminen käsittää ei ainoastaan työnsä lähimmän tarkoitusperän, vaan myöskin edellytykset, mitkä hänelle tarjoutuvat, niin silloin työ pystyy synnyttämään hänessä väkevän toiminnanhalun, mikä kannustaa jatkuviin saavutuksiin. Yksilöiden yritteliäisyys ja saavutukset koituvat samalla kansojen ja koko ihmiskunnan hyväksi.

Niinpä jokaisen yksilön on syytä ajatella asiaa tältä pohjalta ja asennoitua työhön vastaavalla tavalla. On pyrittävä löytämään oikea ja pettämätön työn kannustin ja tuettava toinen toistamme sen saavuttamiseksi ja omistamiseksl. Varsinkin poliittisina ja taloudellisina kriisikausina, jollaisia olemme menneinä vuosikymmeninä saaneet elää, se on ollut ja on edelleen meille välttämätön avu selviytyäksemme niistä monista vaikeuksista, mitkä ovat elämämme ja olemassaolomme uhkana. Selviytyäksemme vaikeuksien kanssa käytävissä kamppai-

KÄRSIMYKSEN SIUNAUS

Minkätähden Jeesus sanoi Pietarille: "Väisty taakseni, saatana", kun tämä täynnä rakastavaa sääliä Mestariaan kohtaan yritti estää häntä lähtemästä kärsimyksen ja ristin tielle? Siitä syystä, että Pietari oli ymmärtämättömyydessään asettunut saatanan puolelle tahtoessaan torjua Jeesuksen edessä olevan kärsimyksen, joka kuului Jumalan suunnitelmaan ja johon oli kätketty ihmeellinen, koko ihmiskunnan pelastukseen tähtäävä siunauksen lähde.

Jokainen meistä vieroksuu kärsimystä tulkoon se osaksemme missä muodossa hyvänsä. Siitä huolimatta ihmisen osana on kärsiä. Vaikeuksien alla me itsekukin helposti käymme kärsimättömiksi. Tämä synti on yleinen uskovaistenkin joukossa. Kai siksi, että emme pidä sitä kovin vaarallisena lankeemuksena emmekä kiirehdi tekemään siitä parannusta niinkuin jostain pahemmalta näyttävästä synnistä. Emme varmaankaan ole vielä taistelleet verille asti kärsimättömyyttämme vastaan. Sen sijaan olemme löytäneet sille puolusteluja toisten pahuudesta.

Suurempien koettelemusten alla alamme taas kärkkäästi sääliä itseämme, vaikka edellä kerrottuja Jeesuksen sanojen mukaan itsesääli on peräisin saatanasta. Se ei sallisi meidän vapaaehtoisesti kulkea Jumalan meille säätämää kärsimyksen tietä, vaan yrittää parhaansa mukaan käännyttää meidät mukavammalle polulle, jolla itse saisimme määrätä asioistamme. Niinpä me vihollisen houkuttelemana alamme kiemurrella pois kärsimyksen alta ja hermostuneina potkimme pistävää tutkaimen piikkiä, joka tuon tuostakin tuikkaa itsekästä lihaamme.

Uudestisyntyneessä ihmisessä pitäisi kuitenkin Jumalan Pojan suloisen kärsivällisyyden ja nöyryyden saada tilaa aina enemmän ja enemmän. Jollemme vaikeissa tilanteissa ilmenn[illegible] hänen mielialaansa, missä sitä sitte[illegible] ilmennämme. Turhaa meidän on toi[illegible]taa Herran nimeä huulillamme, jolle[illegible] sydämemme nöyrry kulkemaan hänen askelissaan. Joko teen hänen tahtoo[illegible]sa tai seuraan omaa tahtoani. Ko[illegible]matta vaihtoehtoa ei ole.

Jos olen langennut osottamaan kär[illegible]simättömyyttä lähimmäiselleni, [illegible] minun armotta tarttuttava vanh[illegible] aatamiani kauluksesta ja talutetta[illegible] se anteeksipyytäjän paikalle. Jos [illegible] sitä tee, en seuraa Kristusta.

Ei ole mitään väliä sillä, miten t[illegible]set käyttäytyvät minua kohtaan, e[illegible] sillä, miten vaikeat olosuhteeni ovat, tärkeätä on vain se, että minä ko[illegible] sydämestäni seuraan ihmeellistä Mestariani, vieköön hän minut mihin tahtoo. Vain sillä tiellä saan kokea täydellisen siunauksen. Jälkeenpäin itsekin huomaan, miten suurta siunausta juuri kärsimykset ovat tuottaneet elämääni. Ilman niitä olisin jäänyt monesta opista osattomaksi. *P. R[illegible]*

---

luissa voittajina ja voidaksemme jättää arvokkaan perintöosuutemme kunniakkaasti seuraajillemme. Olkoot pakolais- ja siirtoväestön tähänastiset saavutukset uuden elämän luomisessa jatkuvana kannustimena yhä uusien myönteisten tulosten saavuttamiseksi. Pitäkööt ne edelleen itse kutakin toimintahaluisena ja työnilon tuntumassa. Se ei voi olla silloin samalla vaikuttamatta myönteisesti lähiympäristöömme ja sen kautta koko yhteiskuntaamme. Tuntiessa työniloa unohtuvat menneiden vuosien vaikeat päivät ja raskaatkin menetykset.

KEVÄTTÄ KOHTI

JÄÄ, LUMI VIELÄ MAATA VERHOAA
JA METSÄÄ TUIVERTELEE MYRSKYTUULI,
SÄ SILTI HUOLEEN VAIPUA ET SAA,
NYT KEVÄT ETELÄSTÄ KIIRUHTAA,
SEN VARPUNENKIN RÄYSTÄÄLTÄ JO KUULI.

JOS MILLOIN KYLMÄ TUULI ELÄMÄN
SUN RINNASSASI MYRSKYN NOSTATTAVI,
NIIN ÄLÄ MURRU, MURHEEN, IKÄVÄN
JA KAIKKI HUOLET MIELEN KELMEÄN
TAAS KANGASTAVA KEVÄT KARKOITTAVI.

SÄ USKOTELLA ITSELIESI ET
SAA, ETTÄ VANHA KESTÄMÄÄN OOT TÄTÄ,
SUA SUUREMMAT ON HUOLET ARKISET. —
KAI TOTUUDENHAN TOKI TUNTENET:
EI KEVÄT KYLMYYDELLE VALTAA JÄTÄ.

Aappo Metiäinen.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Kevättä on ilmassa! Huhtikuu jo hyvässä menossa ja rospuutto pahimmillaan. Kaikesta huolimatta pahln on ohi, talvl voitettlln taas ja kevättä kohti riennetään täysin purjein. Aurinko nauraa rekottelee korkealta sinitaivaalta ja säteilee samaa hymyä ja valoa ihmisten miellinkin. Se heijastuu ulospäinkin jokaisen kasvoilta. Hyvää kevään tuloa kaikille lukijoillemme!

Toivorikkain mielin lähdettiin tämän vuoden talpaleelle täällä tolmituksessa. Kulunut vuosi osoittl, että luottamus lukijakunnan ja Viestin välillä on lujittunut. Se tuntuu jatkuvan edelleen ja toivomme sen yhä syventyvän.

Lehtemme tilaajamäärä ei tosin vielä ole noussut viime vuoden tasolle, vaikka uusia tilaajia onkin tullut melkoisesti. Missä onkaan vika, kun monet tunnetutkin heimolaisemme ovat lyöneet laimin tilauksensa uusimisen. Korjataanpa tämä laiminlyönti nyt aivan pikaisesti. Onhan se kunniaasia jokaisen kohdalta.

Joitakin häiriöitä on sattunut lehden jakelussa. Sellaisesta pyydämme vastaisuudessa ilmoittamaan suoraan toimitukseen, jotta mahdollinen erehdys tai sattunut virhe voidaan nopeasti korjata.

Huomautamme vielä siitä, että lehteen aiotut kirjoitukset, uutiset ja ilmoitukset on lähetettävä ajoissa toimitukseen, että ne saadaan kulloinkin tarkoitettuun lehden numeroon. Niiden on oltava perillä kunkin kuukauden viidentenä päivänä, kuten jo aikaisemmin on asiasta tällä palstalla tiedoitettu.

Pääsiäisen vuoksi tämä lehti ilmestyy nyt jo näin kuukauden alkupuoliskolla. Muuten se olisi siirtynyt kaksi viikkoa myöhemmäksi.

Elkä sitten muuta kuln oikeln hyvää pääsiäistä koko lukijakunnallemme!

"Viestin" syntymästä

Synnyin siirtolaisuudessa,
kun ei voitu siirtää,
tämän vuoksi muistoiaulun
minä tahdon piirtää.

Synnyin Porvoon kaupungissa
veressä suomen kieli,
tahtoisin kasvaa suureksi, se
ompi lapsen mieli.

Synnyin meren rannalla, se
ompi Suomenlahti,
kansan keskuudessa olen
valistuksen vahti.

Siirtolaisena mä synnyin
köyhistä vanhemmista,
jotta kansa saisi kerran
hyvää lukemista.

Synnyin siinä uskossa, et
kansa mua lukis,
tilauksin, kirjoituksin
jatkuvastl tukis.

Synnyin viestinviejäksi ja
rummun soittajaksi,
sekä masentuneen mielen
aatteelle voittajaksi.

Synnyin kesän lämmössä, on
monta mulla isää,
matkani jos onnistuu, niin
laulan joskus lisää.

J. K.

TYÖSARALTA

Tampereen paikallisosasto

viettää Pääsiäisjuhlaa toisena pääsiäispäivänä, huhtikuun 18 alkaen kello 14,00 Kalevan seurakuntatalon kirkkosalissa.

Viittasimme tämän juhlamme viettoon jo maaliskuulla ja lupasimme siitä kertoa enemmän tässä numerossa. Niinpä meillä onkin ilmoitettavana, että tämä juhlamme tulee muodostumaan poikkeukselliseen arvokkaaksi ja rikasohjelmaiseksi, mistä syystä jokaisen, joka "kynnelle kykenee" kannattaa tulla mukaan kuulemaan ja näkemään.

Ohjelma on tietenkin pääsiäisaiheinen ja esiintyy omien puhujien lisäksi juhlan pääpuhujana lämminsydäminen heimoystävä rovasti Paavo Viljanen. Lausuntaa tulee esittämään kesäjuhlistamme tuttu inkeriläinen lausuja rouva Ella Ojala, ja yksinlaulua on luvannut esittää laulaja Juha Koivisto. Myös rainakuvia Inkeristä esitetään. Niissäpä saattaa tavata vanhoja tuttaviaan. Ja kaiken yli raikuu taas voimakas yhteinen pääsiäisvirsi todellinen "voiton virsi", niinkuin aina on raikunut.

Tähän loppuun olen säästänyt erittäin tärkeän ilmoituksen. Meidän juhlaamme kunnioittaa tunnettu suomalaisten heimokansojen ystävä, Helsingin yliopiston suomen kielen professori Pentti Virtaranta. Hän on käynyt nykypäivien Inkerissä ja tavannut siellä veljiämme ja sisariamme sekä haastatellut heitä. Professori Virtaranta on käynyt myöskin Volgan suomenheimoisia n.s Tverin karjalaisia tapaamassa. Kaikkien näiden kanssa käymänsä keskustelut on taiietettu magnetofoninauhalle ja niitä saamme kuulla hänen esittäminään juhlassamme. Professori Virtaranta kertoo meille paljon mielenkiintoista noilta matkoiltaan. Tämä on niin harvinainen tilaisuus kuulla noita meitä niin kiinnostavia kertomuksia, että emme saata toivoakaan tilaisuuden toistuvan. Siksi inkeriläiset läheltä ja kaukaa, käyttäkää tilaisuutta hyväksenne ja tulkaa juhlaamme saamaan osanne esitettävästä ohjelmasta. Älkää laiminlyökö tilaisuutta.

"yr"

Herra Toimittaja!

Opettaja H. Myllärillä näkyy jostakin syystä olevan suuri taipumus salamyhkäisyyteen. Ensin hän yrittää mustata toista nimettömällä kirjoituksellaan, jossa nimittää itse itseään "rehtoriksi", ja kun sitten nimi tuleekin ilmi, niin uhkailee joillakin epämääräisillä vihjauksillaan. Miksi ei miehen tavalla sano asiaa sen oikealla nimellä!

Olen näiltä k.o. levottomilta retkiltäni, niin talvi- kuin jatkosodasta samoin kuin inkeriläisten evakuoimisista kirjoittanut jokaisesta erikseen kirjankin: joista jatkosodan julkaisu jäi sen ankaran ajan vuoksi tosin vain korrehtuuriasteelle.

Kun huonommankin kirjan julkaiseminen vaatii tekijältään sekä mukanaoloa, että olosuhteisiin tarkkaa perehtymistä, niin jo sekin todistaisi puolestaan jotakin, jos vain op. Myllärillä olisi vähäinenkin aavistus sentapaisista kirjallisista töistä.

Täytynee tässäkin vain lopuksi todeta, että usein henkilöt, jotka levottomina aikoina itse piileskelevät joissakin turvallisissa asemissa hiiren hiljaa, myrskyn mentyä yrittävät esiintyä parempina asiantuntijoina kuin asioissa todella mukana olleet.

Lieto 24. 3. -60.

Antti Hämäläinen.

Elämän sisäinen rikkaus

(Ote puheesta 7. 2. 1960)

Jokainen ihminen pyrkii onneen. Harva sen tavoittaa — mutta onnen sirpalekin riittää meidän kauhealla vuosisadallamme. Asia riippuu siitäkin, mitä kukin pitää onnenaan: osaako hän töytää sitä ympäristönsä ilmiöistä vai onko hän tyytymätön ja hakee sitä vääriltä tahoilta, pystyykö hän kehittämään sirpaleesta kokonaisuuden. Joku saattaa pitää rikkautta onnena. Se on kytmää onnea, ja se pettää, jottemme aseta sitä valaisemaan ja säätämään sisäistä rikkautta, henkisiä arvoja. Meillä ihmisillä tutee aina otta jokin ihanne, mihin pyrkiä. Se tekee elämän rikkaaksi — yhdessä muiden hyvien asioiden kanssa. Ihanteen tuonteeseen tosin kuutuu, että sitä ei koskaan saavuteta, mutta niin tulee ollakin — eihän meillä muuten ihannetta otisikaan. Sen tulee väikkyä aina edessämme, kutsua ja johtaa.

Sisäistä rikkautta meidän on kaikin tavoin koetettava hankkia ja kehittää. Ihmisen etämä saattaa olla täynnään vaihtelua ja tapahtumisen runsautta, alinomaista tiikettä ja touhua, jopa myös aineellista rikkautta, mutta henki saattaa tuosta kaikesta otta poissa, se todellinen sisältö, joka tekee elämän rikkaaksi. Miten se saavutetaan? Aivan samalla tavoin kuin aineellinenkin rikkaus: kehittämällä ja kartuttamalla alkupääomaa, hoitamatla sitä. Tämä alkupääoma on pieni, mutta sitä sitkeämmin on ponnistettava sen kartuttamiseksi, ja se karttuu varmasti. Jokaista pientäkin saavutusta tällä tahotta on hellästi ja toiveikkaasti vaalittava, estettävä se menemästä väärään suuntaan, hajoamasta ja kadottamasta aitouttaan.

Ihmiselle on syntymässä annettu sietu, jota hänen on varjeltava kuin ainakin maailman kalleinta aarretta — annettu sietu valaisemaan hänen henkistä kehittymistään ja täydentymistään, kulkemaan hänen kanssaan käsi kädessä läpi etämän ja tukemaan häntä.

Jos ihmisen tunne-elämä on terve ja jos hän pystyy ajattelemaan, hän näkee hetposti, onko hänen suhteensa elämään ja kaikkeen sen hyörinään oikea vai onko etämän rihkama valtannut hänen mietensä siinä määrin, että se on tukahduttanut alleen jo kauniisti oraalla olleen henkisen rikkauden. Koti, koulu ja kirkko tuovat oikealle etämänotteelle vankan pohjan. Niihin liittyvät kaikkinaiset hyvät harrastukset, jalostavat ajanvietteet, hyvien kirjojen tukeminen ja kaiken muunkin hyvän taiteen seuraaminen sekä vihdoin jatkuva itseopiskelu vapaa-aikojen työnä — siinä muutamia ratkaisevia tekijöitä ihmisen terveen henkisen kehityksen tieltä. Liittykööt niihin viaton ilo ja raikas huvi, jotka pitävät henkemme tasapainossa — huumori on sekin kullankallis lahja elämän harmaudessa.

Jokaiselle ihmisette on annettu siveellinen omatunto, joka herkästi ilmaisee hyväksymisensä tai paheksumisensa riippuen siitä, miten oikein tai väärin askelemme elämän polulla sattuvat. Mutta tämän sisäisen äänen me hyvin hetposti jätämme kuulematta. Juuri tämä seikka, että se maailmassa niin äärettömän usein jätetään kuulematta, on aiheuttanut kaikki ne suunnattomat erheet ja onnettomuudet, jotka ovat tehneet ihmisten etämän tällä maapallollamme jokseenkin sietämättömäksi. Niin äärettömän vaikea on heikon ihmislapsen pysyä oikeassa ja vätttää väärää

Sisäistä ihmistä me emme täällä usein näe kirkkaana ja puhtaana, vaan liian usein samentuneena ja sirpaleisena.

Kuitenkin meidän ihmislasten on tavoiteltava luottavina ja raikkain mielin niitä sisäisiä rikkauksia, joista alussa oli puhe. Emme saa masentua siitä, jos välillä astumme harhaan: seuraavilla kerroilla meillä on tilaisuus korjata erehdyksemme ja suunnata askelemme paremmin. Ja kun tämä onnistuu, paistaa päivä polullemme, vaikka todellinen aurinko olisi paksujen pilvien peitossa. Tämän yksityisen ihmisen auringon me voimme laajentaa käsittämään kansojenkin onnen auringon, jonka saamiseksi esiin sysimustien pilvien takaa tarvitaan jättiläismäisiä ponnistuksia, koko ihmiskunnan henkistä uudelleensyntymistä. *Teppo Samooja.*

TIEDUSTELLAAN

Ruotsissa Borås'issa asuvat Länsi-Inkeristä kotoisin olevat Antti ja Maria Ruuska. Pyydän lähempää osoitettanne.

PAAVO KUUPPONEN
os. **Myllymäki**, Tuira, Finland.

✫

Juho Huuhka (ehkä Lempaalasta) ollu FIV-joukoissa 9 kompp. Jos hänestä, olinpaikasta ym. joku tietää lähemmin, pyydän ottamaan yhteyden allekirjoittaneeseen. Os.

PAAVO KUUPPONEN
Myllymäki, Tuira.

✫

Maria Juhanant. Toikka etsii tytärtään Aino Toikkaa, vävy Pekka Toikka, lapset Elviira, Amalia ja Antti, syntyneet kaikki Strelnan rajonissa Kaukaisinkylässä. Asuneet siirtolaisuusaikana jossain kirkonkylässä 30 km:n päässä Iisalmesta.

Äiti asuu nykyisin Eestissä os. Haapsalu linna, Wornusi saari Borbi killa.

MUISTOJUHLIA

Talvisodan päättymisen 20-vuotismuistojuhlia vietettiin viime maaliskuun 13 päivänä vaikuttavin juhlamenoin kaikkialla maassamme. Jumalanpalveluksissa kiitettiin Jumalaa hänen avustaan, mikä on kantanut yli vaikeuksien. Sankarihaudoilla ja muistomerkkien ääressä hiljennyttiin kunnioittamaan sankarivainajien muistoa ja siunaamaan rajan taakse jääneiden vainajain leposijoja. Juhlapuheissa korostettiin talvisodan hengen velvoitusta nykyiselle ja tuleville sukupolville.

Porvoossa alkoivat tilaisuudet Tuomiokirkossa jumalanpalveluksella. Pastori Teodor J. Heininen saarnasi päivän tekstin johdolla, alttaripalveluksen suoritti pastori V. Nuuttila ja kirkkokuoro lauloi tir. Paavo Elomaan johdolla. Tasan kello 11, jolloin sotatoimet päättyivät 20 vuotta sitten, oli kunnianosoitus sankarihaudoilla ja Karjalaan jääneiden vainajain muistomerkillä. Kummallekin oli asetettu kunniavartio.

Sankarihaudan äärelle astui ensimmäisenä opettaja Aappo Metiäinen pitäen puheen, mikä on julkaistu toisaalla lehdessämme. Ruotsiksi puhui pastori Erik Paetau. Hän totesi Suomen kansan 20 vuotta sitten olleen sureva kansa. Olimme kohdanneet mustimman päivän itsenäisyytemme historiassa. Kiitämme Jumalaa hänen johdatuksestaan, eikä kukaan varmaan haluaisi palata sodan raskaisiin päiviin. Puhuja lopetti suomenkielellä lukemaansa Herran siunaukseen.

Sotainvalidien veljesliiton Porvoon osaston, Porvoon Reserviupseerikerhon ja Porvoon Reserviupseeriyhdistyksen sekä Porvoon Karjalaiset r.y:n puolesta laskivat

niiden puheenjohtajat Emil Rosenlöf, Oscar Stenström, Holger Holm ja Aappo Metiäinen yhteisen seppeleen sankarihaudalle. Samaan aikaan toivat Porvoon Karjalaisten seppeleen Karjalaan jääneiden muistomerkille rouva Alma Miettinen ja maanviljelijä Yrjö Sipiläinen.

Lähes 60 miestä käsittävä Karjalan Laulu-Veikot Porvoon Mieslaulajain vahvistamana lauloi Oiva Käkelän johdolla Taneli Kuusiston "Suomalaisen rukouksen" ja kuoron edustajat toivat kukat sankarihaudalle. Vaikuttava tilaisuus, missä oli yleisöä viitisensataa henkeä, päättyi Karjalan Laulu-Veikkojen esittämään "Suomen lauluun".

Talvisodan muistojuhlatilaisuus alkoi suomalaisessa seurakuntakodissa kello 12 virrellä 461. Tilaisuudessa puhuivat kirkkoherra Veikko Lehtinen, opettaja Aappo Metiäinen ja kenttärovasti Rolf Tiivola. Taiteilija Marja Vlikkala esitti pianolla Sibeliuksen vaikuttavan "Finlandian". Hänen säestämään bassolaul. Martti Talvela lauloi Toivo Kuulan "Epilogin" sekä Sulho Rannan Väinö Havaksen sanoihin säveltämän "Testamentti pojalleni". Teini Iikka Huotari lausui V. A. Koskenniemen runon "Isänmaan kasvot". Eri ohjelmanumeroiden välillä laulettiin yhteisesti virsiä ja tilaisuus, jossa oli saapuvilla salin täydeltä harrasta yleisöä, päättyi virteen 459.

Herran turvissa

Hamaan vanhuuteen asti olen minä sama. Minä kannan siksi, kunnes tulette harmaihin. Minä sen teen. Minä nostan, kannan ja pelastan. Jes. 46: 4. Rakkaat ystävät, sisaret ja veljet Herrassa, Te, jotka muistatte vielä sitä aikaa, jolloin kalliissa Inkerissämme kokoonnuttiin seuroihin ja juhliin iloitsemaan Herran armosta ja rakkaudesta meitä syntisiä, langenneita lapsiaan kohtaan, kuulemaan evankeliumin suloisanomaa. Golgatan veri armosta virvoitti meitä vainojemme alla. Rakkaat Siionin Kanteleen laulut kaikuivat voimakkaasti antaen uutta voimaa ja rohkeutta elämän taisteluihin.

Nyt me olemme jo monet tulleet siihen ikään, ettei aina kykene saapumaan yhteisiin inkeriläisten juhliinkaan. Ja monet saavat tuntea kaipuuta ja yksinäisyyden tunnetta, kun vanhuus ottaa voimat pois. Mutta, ystävät Herrassa, meillä on taivaallinen Isä, joka on pitänyt meistä huolen. Jo lapsena hän pyhässä kasteessa otti meidät lapsikseen. Nuoruudessa johdatteli ja varjeli. Keski-iässä tarttui käteemme ja talutti oikealle tielle.

Hän on sama tänäänkin. Sillä minä olen Herra, joka en muutu, hän sanoo, Malak. 3: 6. Hänen lupauksensa ovat lujemmat kalliota. Hän on rakastanut meitä niin, että antoi ainoan poikansa ristin kuolemaan meidän syntiemme tähden ja niiden sovitukseksi, ja on herramme kuolleista ylösnousemisen kautta antanut meille uuden elävän toivon iäiseen elämään.

Niin Jeesus on kuolemallaan pelastanut meidät synnin kuoleman ja saatanan vallan alta ja tuo vielä lopullisen pelastuksen, kun saapuu kirkkaudessaan omansa täältä noutamaan Isän kotiin, missä ei enää vanhuus vaivaa, ei ikävä mieltä paina, vaan kaikki ystävät saavat olla yhdessä ja veisata kiitosvirsiä, kun Herra täällä matkalla Pyhän Henkensä kautta kirkasti synnin ja armon ja auttoi uskossa omistamaan synnit anteeksi ja iloitsemaan armosta.

Niin, ystävät rakkaat, kiittäkäämme Isää rakkaudestansa veljeämme Jeesusta veriarmosta jo täällä matkalla, niin sitten kiitetään kerran kotona Isän luona. Sisarenne Herrassa

E. Airikkainen.

Aappo Metiäinen:

SANKARIHAUDALLA 13. 3. 1960

Tänään, maaliskuun 13 päivänä 20 vuotta sitten Suomen kansa eli ristiriitaisten tunteitten hetkiä. Se nauroi ja itki samanaikaisesti. Se iloitsi siksi, että verinen sota vihdoin päättyi ja kaivattu rauha palautui. Se murehti sen vuoksi, että sota oli vaatinut kohtuuttomat menetykset ja liian kalliit lunnaat. Tämän maaliskuun 13. muistetaan kauan. Se tulee säilymään aina niiden mielessä, joita menetykset koskettivat omakohtaisesti. Sen jälkeen on koettu paljon iloa ja pettymyksiä, jopa uusi sotakin.

Tämä päivä on muistojen ohella samalla myös kiitoksen päivä. Se on ulkonaisesti tappion hetki. Sota hävittiin. Mutta sisäisesti se antoi jotain korvaamatonta. Maamme itsenäisyys säilyi. Nimenomaan tästähän oli kysymys lähdettäessä epätasaiseen puolustustaisteluumme niin yksimielisinä kuin mitä kansamme koskaan on ollut. Talvisodalla saavutettiin muutakin: pelastettiin Suomen kansallinen kunnia ja se kirkastettiin maailman vapaiden kansojen silmissä. Vapaa Suomi tuskin koskaan häviää historiasta ilman että tapahtuu koko ihmiskunnan siveellisten arvojen loukkaus.

Se polvi, joka itse eli hetken, jolloin Suomen historiallisesta alueesta irroitettiin elintärkeä ja elinvoimainen maakunta ja kymmenes osa kansastamme joutui kaikkensa menettäneenä epätoivoiselle siirtolaisuusmatkalle, tuntee koko ikänsä viiltävää kipua siitä päivästä. Mutta sama päivä virittää mielen yhä uudelleen ihmettelevään ja nöyrään kiitokseen. Jumalan armoa on, ettemme silloin häipyneet unohduksen yöhön, vaan meille jäi isänmaa ja kansallinen vapaus.

Tämä päivä, maaliskuun 13. ei voi olla nostattamatta miellimme kiitollisuuden tunnetta niihin, joiden kohdalle tulivat suurimmat uhrit: kaatuneisiin, invalideihin ja heidän omaisiinsa. Heidän, näiden puhtaan valkoisen lumen peittämien kumpujen alla lepäävien antama uhri oli raskain. Onhan se suurin, mitä ihminen voi antaa kansansa ja isänmaansa puolesta. He kaatuivat siksi, että jälkeenjääneet saisivat elää vapaana kansana itsenäisessä valtiossa. Sen vuoksi me olemme tänä päivänä tulleet tänne muistelemaan heitä, tekemään kunniaa heille ja kiitollisina toteamaan itsenäisen Suomen todellisuutena. Samalla me muistellen kunnioitamme niitä menneitä sukupolvia, joiden leposija on rajavirran takana Koti-Karjalassa, joiden muistolle tämän sankarihauta-alueen laidalle on pystytetty muistomerkki, mikä pyrkii äärelleen tulijalle ilmentämään Karjalan mukana menetetyt korvaamattomat tunnearvot.

Sankarivainajien muisto ja kunnioitus velvoittaa meitä. Se johtaa aske-

---

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n

VUOSIKOKOUS

pidetään Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa Mannerheimintie 5 huhtikuun 24 päivänä 1960 alk. klo 13.

Käsitellään sääntömääräiset asiat. Lisäksi muutakin ohjelmaa.

Johtokunta.

leemme ainakin tällaisina suurina merkkipäivinä, mutta myös muulloinkin tälle pyhälle paikalle. Olkoon aina näin. Suuntautukoon meltä seuraavienkin sukupolvien matka hiljaisina hetkinä tänne Jumalan puistoon ja pysyköön uhrimieli alttiina suurelle isänmaan asialle. Olkoot nämä kukat vakuutena tämän ajatuksen vilpittömyydestä. Jumala meitä siunatkoon.

Vuodet vierivät

75 VUOTTA täyttää 28. 4. 1960 Turussa asuva kirkkoherra **Viktor Armas Aavikko**. Hän on syntynyt Suomusjärvellä, tullut ylioppilaaksi Turun suomal. klassillisesta lyseosta 1908, suorittanut yliopistollisen erotutkinnon 1913, vihitty papiksi 5. 6. 1913 Turussa. Palvellut sen jälkeen ylimääräisenä pappina Porissa, Ulvilassa ja Naantalissa. Siirtyi mainitun vuoden lopulla Pietarin hiippakuntaan Inkerinmaalle. Täällä hän tuli Serepetan seurakunnan kirkkoherraksi, minkä ohella hoiti väliaikaisesti ympärillään olevia papittomia inkeriläis-virolaisia seurakuntia Kapriota, Kattila-Novasolkkaa sekä Kronstadtia, kunnes v. 1916 siirtyi Kelton seurakunnan kirkkoherraksi. Ennen kotimaahan palaamistaan, mikä tapahtui 1919, hän palveli vielä Skuoritsan ja Venjoen seurakuntia.

Kun syksyllä 1919 tuli Venäjältä suuret määrät Suomen kansalaisia ja Inkeristä sotapakolaisia pyrkien Viron kautta Suomeen, Tallinnassa toimineen Suomen lähetystön esityksestä pastori Aavikko sai määräyksen 5. 12. 1919 toimia sotapakolaisasiamiehenä konsulaariagentin oikeuksin huhtikuuhun 1921, minkä jälkeen hän työskenteli lähetystössä vt. attaseana aikupäiviin kesäkuuta 1921.

Lopetettuaan työnsä Virossa hän sai tunnustuksen ja kiitollisuuden osoitukseksi Viron Punaisen Ristin hopeisen ansiomerkin sekä valtiovallan välityksellä sotapakolaisten lahjoittaman kultaisen kaularistin.

Palattuaan jälleen kotimaahan häntä odotti valtioneuvoston määräys lähteä Tarton rauhassa 1920 Suomelle luovutetun Petsamon alueen papiksi ja kansakoulujen tarkastajaksi. Jäämeren raakaa ilmastoa hänen terveytensä ei kuitenkaan kestänyt kauemmin kuin kaksi vuotta, jolloin hänen oli pakko siirtyä Etelä-Suomeen, missä antautui yksinomaan seurakuntien palvelukseen ollen ylimääräisenä pappina Velkualla, Kihniössä, Rymättylässä, Parkanossa ja Jalasjärvellä sekä vakinaisena Ilomantsissa ja Mynämäessä, mistä siirtyi eläkkeelle 1951.

Kirkkoherra Aavikko on tehnyt aikanaan useita opintomatkoja ulkomaille aina Amerikkaa myöten ja on nyt merkkipäivänäänkin ulkomailla.

Yhdymme onnitteluihin!

Kolme ristiä Golgatalla

Todelliset kristityt ovat hiljentyneet aina pääsiäisen edellä hengessään katselemaan pitkäperjantain ihmeellisiä tapauksia. Ennen kaikkea he pysähtyvät niiden kolmen ristin eteen, jotka maaherra Pilatus antoi pystyttää Golgatan kummulle kolmen kuolemantuomion täytäntöön panemiseksi.

Hiljentykäämme mekin noita kolmea ristiä tarkastelemaan!

Ulkonaisesti ja pintapuolisesti katsottuna näyttävät nuo ristit aivan samankaltaisilta. Jokaisella ristillä riippuu ihminen. Jokainen heistä on terävillä, paksuilla nauloilla käsistään ja jaloistaan ristille lyöty. Jokaisen ruumiista, naulojen tekemistä reistä, tippuu veri. Jokaisen ruumiin paino lisää tuskien kauheutta. Jokaisen edessä on hirmuinen ja häpeällinen ristinkuolema. Yhtäläinen on noiden onnettomien osatoverien viimeinen kohtalo. Sentähden näyttävät nuo kolme ristiä Golgatan kummulla meidän epätarkoille silmillemme aivan samallaisilta.

Ja kuitenkin on noiden kolmen ristin välillä yhtä suuri ero kuin on taivaalla ja maalla, auringolla ja kuulla.

Äärimmäisellä vasemmanpuoleisella ristillä on pahantekijä. Ennen ristiinnaulitsemista hän joi niin ahnaasti ja paljon hapanviiniä, jota roomalaisen asetuksen mukaan annettiin surmattaville, että hän meni tiedottomaan tilaan. Näin hän siis ei tuntenut ristiinnaulitsemisen kauheita kipuja. Mutta kun hän tuli ristillä tajuihinsa, hän alkoi kokea ruumiissaan sanomattomia tuskia ja kammottavaa kuolon tuntua. Silloin hän huomasi riippuvansa ristillä avuttomana taivaan ja maan välillä. Mutta paatunutta rikollisen sydäntä ei tämä toivoton tuskan tila voinut muuttaa. Kun hän näkee vieressään keskimmäisellä ristillä Jeesuksen kalvenneet, pyhät kasvot, niin hän on valmis herjaamaan: *"Etkö sinä ole Kristus? Auta itseäsi ja meitä."* Niinkuin hän oli koko elämänsä aikana ylönkatsonut ja pilkannut Jeesusta, niin tämä Jeesuksen häpäiseminen jatkuu aina siihen asti, kunnes hänen syntinen kielensä kangistuu ja viimeinen elon liekki sammuu.

Hän oli elämänsä elänyt kokonaan saatanalle, saatanalle hän myös kuoli ja saatanan omaksi hän jäi iankaikkisesti.

Tämän kaiken saamme todeta uskomattoman pahantekijän ristillä.

Mutta toinen pahantekijä, joka oli ristiinnaulittu äärimmäiselle oikeanpuoleiselle ristille, nuhteli tuota katumatonta, herjaavaa rikostoveriaan sanoen: *"Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alaisena? Me tosin kärsimme oikeuden mukaisesti, sillä me saamme mitä tekomme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt."*

Ken joskus on ollut oikeuspaikalla, hän tietää, ettei yleensä kukaan syytetyistä tahdo tunnustaa itseään syylliseksi. Kaikkein vaikeinta on pahantekijälle tuo tunnustus: "Minä niitän mitä olen kylvänyt."

Mutta mistä tuo toinen pahantekijä oli saanut tuollaisen syyllisyystunnon?

Ulkonaisesti katsottuna oli oikealla reunalla ristissä riippuva pahantekijä samallainen kuin toinenkin, joka pilkkasi Jeesusta. Myös hänenkin käsistään ja jaloistaan tippui veri. Myös hänenkin elämänsä kiiti vinhaa vauhtia loppuansa kohden. Myös hän oli nauttinut hapanviiniä, niin että ei tuntenut ristiinnaulitsemista. Vasta silloin hän heräsi, kun hän jo riippui ristinpuulla. Mutta millainen herääminen! Kaikki hänen pahat tekonsa ja rikkomuksensa olivat selkeinä hä-

nen hengen silmiensä edessä. Ja oli ikäänkuin joku olisi hänen hengen korvaansa kuiskannut: "Sinä olet iankaikkisen kadotuksen oma."

Sanoin kuvaamattomassa hädässään pahantekijä nosti katseensa taivaan puoleen. Siellä hän näki vanhurskaan Jumalan valtaistuimellaan ja kuuli hänen ankarat sanansa: *"Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee."* Ja hän, pahantekijä-parka, ei ollut täyttänyt ainoatakaan Jumalan kymmenistä käskyistä.

Hän siirsi silmänsä taivaan enkeleihin, jotka valtaistuimen ympärillä palvelivat Jumalaa. Mutta ei yksikään niistä kyennyt antamaan hänelle pienintäkään ropoa syntivelan maksamiseksi, eivät edes yhteisesti pystyneet sitä pois pyyhkimään.

Kun pahantekijä kiinnitti katseensa ihmisiin maan päällä apua toivoen, niin hän huomasi heidät kaikki syntisiksi. Ilman eroitusta he olivat kaikki avuttomina Jumalan vihan alaisia ja kuoleman hädässä.

Ei ollut hänellä auttajaa taivaassa eikä pelastajaa maan päällä.

Silloin pahantekijä käänsi kasvonsa keskimmäiselle ristille, jolla Jeesus riippui. Hän näki hänen orjantappurakruunun lävistämän päänsä, hänen kalvenneet kasvonsa, hänen veriset kätensä ja jalkansa. Mutta samalla hän näki myös Jeesuksen kasvoilta heijastuvan, sanoin selittämättömän kirkkauden, pyhyyden ja laupeuden, jollaista hän koskaan ennen ei ollut nähnyt. Äkkiä syttyi hänen sydämessään toivo. Ikäänkuin suomukset putoavat hänen silmistään. Hän näkee Jeesuksessa hänen syvimmällä alennuksensa hetkellä Jumalan ainosyntyisen Pojan, hän näkee syntisen ihmislapsen Vapahtajan. Siksi hän kääntyy Jeesuksen puoleen. Ei hän rukoile tuskien vaimennusta eikä hän pyydä apua päästäkseen ristiltä alas. Kärsiä hän tahtoo, tuskat kantaa hä haluaa. Hän on valmis kuoleman ristin kauhean kuoleman. Mutta Ju malan hylkäämäksi hän ei tahdo jää dä. Eikä hän uskalla kuolla syn neissänsä.

Kuule, millainen on tuon kurja synnin hätään joutuneen pahantek jän rukous: *"Jeesus, muista min kun tulet valtakuntaasi."*

Jeesus, jonka paikka oli keskimmä sellä ristillä, katkaisee hiljaisuuden antaa vastauksen: *"Totisesti minä non sinulle: tänä päivänä olet ole minun kanssani paratiisissa."* Usko pahantekijä saa enemmän kuin mi hän oli pyytänyt. Jeesus ei vast hänelle: "Minä muistan sinua." Va hänen sanansa vakuuttavat: Sinä jä minun luokseni iankaikkisesti. Mi vien sinut Jumalan tykö. Minä ol sinun syntivelkasi maksanut ja sin rikoksesi sovittanut. Minä olen sin puolustajasi. Tänään olet oleva mi nun kanssani paratiisissa. Ja saat nähdä, että kaikki, jotka min uskovat, tulevat autuaiksi. Kärsi kuole, mutta ole varma, että syn ovat anteeksi annetut ja että saat käydä Herrasi iloon.

Jeesus on tehnyt sinullekin, k matkatoverini, taivaan oven avoi si, jos sinä uskovaisella sydämellä koilet: Herra, muista minuakin, tulet valtakuntaasi. Vain ristiin litun Jeesuksen kädessä on elä kuolema. Hänellä on taivaan ja nelan avaimet. *"Hän on haavoi meidän pahojen tekojemme t hosuttu meidän syntiemme tä rangaistus, joka meille rauhan oli hänen päällänsä, ja hänen h jensa kautta olemme me paran* Ja kun Jeesus ristinpuulla riip hän aukaissut suutansa huutaen toa ja tuomiota niille, jotka pilkkasivat ja jotka olivat hän tiinnaulinneet. Hän rukoilee edestään: *"Isä, anna heille an*

Kuolleita

✝

Huhtikuun 8 pnä 1959 kuoli kotonaan Lahdessa

Juho Vainikka

synt. Valkeasaaressa 17. 6. 1880.

Kaivaten puoliso

Eeva Vainikka, o.s. Ille **ja omaiset.**

Herra, Sinun luonasi on väsyneen hyvä olla.

sillä he eivät tiedä, mitä tekevät." Tämä on ollut hänen esirukouksensa myös sinun ja minunkin puolesta.

Jeesus vuodatti pyhän verensä meidän edestämme. Hän kärsi kaikkein hirmuisimmat sielun ja ruumiin tuskat meidän tähtemme. Kuinka suuri onkaan meidän syntimme ollut, kuinka hirmuinen meidän syyllisyytemme, kuinka kaamea meidän rikostemme paljous, kun hänen on täytynyt antautua tällaiseen piinaan. Hänen ristinkuolemansa oli uhrikuolema. Hänen verensä oli meidän lunastuksemme hinta. "*Vaikka teidän syntinne olisivat veriruskeita, niin ne tulevat lumivalkeiksi.*" Sillä "*Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.*"

Miksi epäilet, miksi sydämesi on kylmä, miksi hylkäät Jumalan pelastavan armon, joka näin rajattomana sinua ympäröi, että tänäkin pitkäperjantaina saat katsella edestäsi henkensä antanutta Jumalan Karitsaa

60-VUODEN TAKAA

"Inkeri". Perjantaina 1 p. Tammikuuta 1899.

"Inkeri" ilmestyy w. 1899 kahdesti wiikossa tiistaisin ja perjantaisin.

Arwoisata apuansa owat lehdelle luwanneet asessori O. Rokkanen, lukkarit A. Tiisnekka ja P. Räikkönen, opettajat: A. F. Silén, E. Mannstén ja P. Räikkönen y.m.m. Kirjeenvaihtajia on lehdellä sitäpaitsi enimmiltä paikkakunnilta Inkerinmaata.

Tilaushinnat Pietarin jakopaikoissa 2 r. — k., postin kautta 3 r. 25 k., Suomessa 6 m. — p.

Lehden varsinaiseen toimitukseen kuuluwat: M. Putro (wastaawa), P. Toikka, Z. Putro, P. Niukkanen.

☆

"Inkeri" 17. 9. 1899.

Rowasti J. Saarisen ja kanttori P. Räikkösen karkoitusasiassa lienee tapahtunut jonkunlainen käänne, josta woi toiwoa hywää. Ainakin on jo karkoitusalue supistettu ulottuwaksi ainoastaan Pietarin piirikuntaan ja siitäkin saanee — selitysten mukaan — lukea Pietarinkaupungin pois, sillä kun on oma itsenäinen hallituksensa, joka ei ole alistettu kuwernementin eikä piirikunnan hallinnalle.

Luterilainen kirkollinen hallinto waatii asiata lainmukaisessa järjestyksessä tutkittawaksi ja melkein warmana woinee pitää, että se selwenee hywin päin.

Golgatan ristillä: Kuka on sinulle suurempaa rakkautta osoittanut?

Kolme ristiä on Golgatan kummulla. Olkoot nämä alati silmiesi edessä! Ensimmäinen kauhuksesi, toinen lohdutukseksi ja kolmas elämäksesi. Elämän risti on Kristuksen risti. Se on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus. Mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima.

Armas Aavikko.

Tähtäimeltä

Parivaljakoltkii uuveelt
käyp ain kyntö vikuroivaast,
sehä petraantuu vuos vuuveelt,
kunnes alkaa suijjuu oivaast.

Ennen sanoi Suomen väki:
inkerläist on outoo rottuu,
ko hyö sitte meijät näkl,
alkolt vähitellen tottuu.

Ollaa tultu ystäviksi,
eikös olekkii tuo jalloo!
Kukkaa nyt ei kysy miksi
sie miät vastumaisee talloo.

Vaik ol murre erilaine,
sitä nyt jo ymmärrettää,
eikä sana akkomaine
nauramaa sua ennää kettää.

Ko on murteet kysymyksees,
punoutuu monta juttuu,
iha uuvees merkityksees
kuulee usseln vanhaa tuttuu

Johan nauroit meijjän naiset,
ymmärrystää oikein riäväs,
ko nuo seinäjokelaiset
itikkoi vua lypsiit liäväs.

Taikka: eikö ole kummaa
suolast tuima olla voipi,
mut se vast on kaiken summa,
ko tuo kontti olkii koipi.

Meil ko luatlit pitskaa, llittaa,
hämäläine nauraa hetkaa,
siekii naurat, etkä plittaa,
ko on lustil, oikee metkaa.

Pakolaisen matkallakkii
löytyy usjat ilon aiheet,
ko on koossa paljon sakkii,
muistuut mielii männeet valheet.

Loppuitha nuo raskaat ajat,
ei nyt olla ennää yksin,
elämän tien rakentajat,
käyvää yhes, käsityksin.

Jälkee monen klireen, hopun
lepoonkl jo aikaa riittää,
juoksu ko sal hyvän lopun,
voijjaa taivaan Luojaa kilttää.

Usjal on jo talloi, sohvii,
seinil kuuvvli, täkänöitä,
juuvvaa kuakun kanssa kohvli,
ahkeraast ko tehhää töltä.

Matti.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehtl ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11 575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.
Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa 1/1 vuos. 500:-
Ulkomailla vastaav. 600:-

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO O

niinkuin lastu laineilla

inkeriläisten Viesti

N:o 5 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 12. 5. 1960

Kestämisen voima

Joutuessaan Novgorodin ja sittemmin Moskovan vallan alaisuuteen jäi Inkerin maakunta eroon muusta Suomesta ja alttiiksi isäntäkansan taholta tuleville vaikutteille. Sieltä se sai myös kreikkalaiskatolisen uskonsa. Inkerin alkuperäinen suomalainen väestö, vatjalaiset ja inkeroiset, on siitä lähtien kuulunut ortodoksisen kirkon vaikutuspiiriin kuten kaukokarjalaiset sekä osa Suomen itärajan läheisyydessä asuneista laatokankarjalaisistakin. Inkerin historiassa 1600-luku muodostui käännekohdaksi. Silloin tämä alkuaan ikivanha suomalainen maakunta joutui jälleen lähes vuosisadaksi emämaansa yhteyteen. Se merkitsi samalla suomalaiskansallisen ja länsimaisen sivistyksen sekä evankelisluterilaisen kirkon vaikutuspiiriin siirtymistä.

Inkerissä silloin Ruotsi—Suomen hallituksen voitettavaksi tulleet vaikeudet eivät olleet vähäiset. Maan väestö kuului pääosaltaan ortodoksisen kirkon alaisuuteen. Hallituksen taholta ryhdyttiin sellaisiin toimenpiteisiin, että "Jumalalle voitettaisiin ja siinä pysytettäisiin", kuten määritelmä kuului, tuon rajamaakunnan eriuskoinen väestö, minkä pääosaltaan silloin vielä muodostivat vatjalaiset ja inkeroiset. Inkeri liitettiin kirkollisasiainhoitoa varten Käkisalmen läänin kanssa Viipurin hiippakuntaan, minkä piispana silloin oli Olavi Elimaeus.

Kun Karjalan, Inkerin ja Liivin kenraalikuvernööriksi tullut Skytte teki tarkastusmatkan Inkeriin, oli siellä 7 luterilaista kirkkoa, joissa toimi 6 pappia, ja 48 kreikkalaiskatolista kirkkoa, joita hoiteli 17 pappia. 1642 nousi luterilaisten seurakuntien luku 17:ään. Ruotsin hallitus oli epäjoustava. Sikäläisiä rajaseutuoloja ymmärtämättömänä se ei antanut Inkerin kreikkalaiskatoliselle väestölle niitä oikeuksia, mitkä

sille olisivat olleet välttämättömät. Tästä oli seurauksena suomalaisasutuksen asettuminen salaiseen yhteyteen novgorodilaisten ruhtinaitten ja ortodoksisen kirkon johdon kanssa.

1641 määrättiin Inkerin superintendentiksi eli piispaksi Viron kirjakielen kehittäjä, tuomiorovasti Henrik Staheli. Annetun ohjesäännön mukaan hänen tuli suorittaa toisuskoisen väestön käännytystyötä sekä perustaa ja järjestää kirkkoja ja kouluja. Käydystä kirjeenvaihdosta ilmenee, että Stahell teki tarmokkaasti työtä hallitukselta saamiensa määräysten mukaisesti. Hänen toimintansa muodostui tulokselliseksi. Stahellin kuoltua 1656 jäi Inkerin kirkolllsasiain holto runsaaksi pariksi vuosikymmeneksi, muutamaa poikkeusta lukuunottamatta, kykenemättömien miesten käsiin. Nämä eivät edes taitaneet kansan kieltä eivätkä liioin välittäneet suomenkielisten asukkaiden asiain hoidosta, elämän vaalimisesta ja elintason kohottamisesta.

1681 tuli Inkerin piispaksi Viipurin piispan poika oppinut ja jämerä Juhana Gezelius nuorempi. Hän mursi muukalaisen aateliston ja kaupunkien raatien vastarinnan sekä ryhtyi voimaperäisesti järjestämään kirkollista elämää ja kouluoloja. Hän vaati myös Tarton yliopiston avaamista, että Inkeriin saataisiin kykeneviä pappeja. Hän tahtoi täydellisesti iopettaa ortodoksisen kirkon vaikutuksen Inkerissä. Gezeliuksen toimiaika muodostui kuitenkin lyhyeksi, sillä 1689 hän siirtyi isänsä avuksi ja piispaksi Turkuun.

Ruotsi—Suomen hallituksen suunnitelema Inkerin kirkollisasiain järjestely osoittautui vaikeammaksi kuin oli luultukaan. Jatkuva uskonvaino, minkä alaiseksi toisuskoinen inkerois- ja vatjalaisväestö täällä joutui, sai nämä yhä enemmän vieraantumaan Ruotsin vallanpitäjistä ja kääntymään Venäjän hallitsijoiden puoleen, mikä epäilemättä koitui suomalaisuudelle vahingoksi.

Varsinaista opillista sivistystä varten Narvassa, mistä muodostui silloinen Inkerin hallinnollinen keskus ja pääpaikka, oli jo kauan ollut koulu Niinikään Pähkinälinnassa tiedetään olleen oppilaitoksen. Kenraalikuvernööri Skytten toimesta perustettiin Nevanlinnaan triviaalikoulu mistä voitiin jatkaa opiskelua Viipurin kymnaasissa. Näihin kouluihin ei luonnollisestikaan vielä Inkerin kansan tie liioin johtanut, mutta merkityksettömäksi niiden vaikutus ei silti jäänyt.

Ruotsin vallan tarkoituksena oli muodostaa Inkerinmaasta turva muuri itää vastaan. Vaikka tässä ei onnistuttukaan, niin siellä saatiin kuitenkin suomalaisuus voimistumaan. Silloinhan siirtyi Suomen hallituksen myötävaikutuksella sotien, tautien ja etelään tapahtuneen siirtolaisuuden johdosta autioituneisiin inkeriläiskyllin runsaasti pääasiassa Karjalan kannakselta ja Etelä-Savosta, mutta myös muualta

kin aina Länsi-Suomen rannikkovyöhykkeeltä ja Pohjanmaalta asti, luterilaista väestöä. Tästä siirtolaisuudesta Inkeri saakin varsinaisen viimeaikaisen suomalaisen asujamistonsa, jonka viljelemä puhekieli eli murre on säilynyt lähempänä kirjakieltämme kuin ehkä mikään muu Suomen murteista. Se on verrattavissa lähinnä Karjalan kannaksen länsi- ja eteläosan murteisiin.

Inkerinsuomalaisten esimerkillisen terve perhe-elämä, perinteille uskollisuus ja harras kristillisyys, mitä viljeltiin evankelisluterilaisen kansankirkon turvin, on pystynyt ihailtavan voimaperäisenä kestämään vuosikymmenestä toiseen, ulkonaisesti mitä vaikeimmissa puitteissa ja viimeaikaisten uusien ideologisten aatteitten uskonnolliseen elämään ankaran kielteisen suhtautumisen luomissa oloissakin.

Tämän turvin siellä säilyi ja kehittyi kansankulttuuri sekä kansallisiunto. Siinä piili kestämisen varmuus ja voima.

Viimeaikaiset tapahtumat ovat luoneet tilanteen, mikä on vienyt inkerinsuomalaisilta mahdollisuudet jatkaa kansallista elämäänsä entisissä puitteissa omilla tanhuvilla. Muodostuneet olosuhteet ovat hajoittaneet heidät täysin hajalleen. Elämä jatkuu muuttuneissa oloissa vieraassa ympäristössä. Tästä on luonnollisena seurauksena mukautuminen toisenlaisiin elämänmuotoihin, uusien tapojen omaksuminen ja entisten unohtaminen. Näin tulee tapahtumaan, vaikka kuinka tahdottaisiin olla uskollisia omille tottumuksille ja rakkaille perinteille. Kaikkinielevän unhoian hämärään häipyvät kansantietouden arvokkaat aarteet. Sinne katoaa kaunissointinen inkerinsuomalaisten puhekieli, kansallinen vaateparsi, rikas kansantietous jne.

Tähän toki ei liene varaa. Olisi pyrittävä pelastamaan edes se, mikä nyt vielä on talletettavissa. Tästä olemme jo aikaisemmin kirjoittaneet ja vedonneet "konsuleihin", mutta valitettavasti huonoin tuloksin. Vähäksi on jäänyt käytännöllinen työ tässä suhteessa. Laiminlyönnin korjaamiseen on nyt vielä "yhdennellätoista hetkellä" tilaisuus. Pitäkäämme kiirettä. Keskuudessamme ja tavoitettavissamme myös Ruotsissa asuu runsaasti vanhemman polven inkerinsuomalaisia. Asianharrastajat, arvokkaista perimätiedoista, kansantavoista, murteista yms. kiinnostuneet oppineet ja opiskelijat, vastaavat kansalliset ja tieteelliset laitokset, nopeasti liikkeelle ja magnetofonit pyörimään!

Siihen kehoittaa myös äskeinen Sanakirjasäätiön yleisen sananuottakilpailun Kansankielen sanakirjan aineskokoelmiin tuottama erittäin hyvä tulos.

Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokouksen yhteydessä selosti mv. Matti Kukkonen rovasti Laurikkalan hautakiven hankintavaihetta. Se on nyt kehittynyt jo niin pitkälle, että heinäkuussa tullaan hautakivi pystyttämään paikoilleen.

Tottelenko?

Kun pakanain apostoll Paavali tuli Atenaan, löysi hän monien taiteellisesti veistellyjen epäjumalankuvien joukosta myös alttarin, jossa oli kirjoilus "Tuntemattomalle jumalalle". Puhuessaan sitlen Areopagilla kansalle sanoi hän: "Jumalaa, jota te luntemattanne kunnioilatte, minä teille julistan, sillä hän on taivaan ja maan herra. Hän on tehnyt kaikki ja säätänyt ihmisille heidän määrätyt aikansa ja asuluksensa rajat, että he etsisivät Jumalaa. Noita tietämättömyyden aikojamme Jumala on kärsinyt, mutta nyt hän käskee, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus." Ap. t. 17.

Olemmeko me pystyttäneet sydämissämme alttarin tuntemattomalle Jumalalle, jonka uskomme asuvan jossain kaukaisuudessa mutta jonka kanssa emme ole päässeet lähempään kosketukseen? Jos näin on laita, niin Jumala on tähän asti kärsinyt tietämättömyytemme aikoja, meidän ylpeyttämme ja vastahakoisuuttamme hänen sanansa kuuloon ja varsinkin sen täytäntöönpanoon elämässämme. Hän on kärsinyt kaikkia rikkomuksia, joilla olemme vuosien varrella pahoittaneet lähimmäistemme mielen ja sillä tavoin häväisseet Jumalan nimeä keskuudessamme. Tämä merkitsee vielä sitä, että Jumala, vaikka hän on Herra, jonka edessä ihminen on kuin ruoho, joka tänään kukoistaa ja huomenna uuniin heitetään, kaikesta huolimatta on jatkuvasti ylläpitänyt meitä tähän hetkeen asti, niin että vielä kuulevin korvin voimme vastaanottaa sanan, jonka hän meille tarjoaa: "Nyt hän käskee, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus."

Kuinka voin tehdä parannuksen? Silen, että lakkaan vastuslamasta sitä, mitä Jumala sanassaan minulle sanoo. Että riisun kaikkl puolustusaseeni, nostan käteni ja antaudun täydellisesti hänen käsiinsä ja hänen puhuteltavakseen. Jumalalla on paljon sanomista minulle. Raamattu on täynnä hänen puhettaan. Jeesus Krislus on Jumalan lihaksitullut Sana. Voidakseni lähteä häntä seuraamaan minun on ensinnä otettava hänen kulsunsa vastaan, ja pysyäkseni hänen opetuslapsenaan minun on tarkkaavasti kuunneltava hänen sanojaan ja tehtävä niiden mukaan, muuten eläännyn hänestä. Minun on herkistyttävä kuuntelemaan hänlä koko olemuksellani, aina ruumiini vähäisintä jäsentä myöten, jokaista jalkani askella, pienintä sormeni liikahdusta ja heikointa kielen äännähdystä myöten. Minun on tukittava korvani maailman hälinältä, suljettava silmäni sen hyörinältä ja kuunneltava häntä niinkuin kuunnellaan ukkosen jyrinää, joka äkisti paukahtaa taivaan pilveslä ja niinkuin katsellaan salamaa, joka silmänräpäyksessä pirstoo kedolta satavuotiaan puun. Näin minun on kuunneltava silloin kun taivaan ja maan Herra puhuu. Multa totteleminen on vielä tärkeämpää. Kun Jumala sanoo jolain, on asia niin. Jollen tottele, erotan tahallisesti itseni hänestä. Elää erossa Jumalasta merkitsee helvettiä ennemmin tai myöhemmin.

Rohkenenko minä, pisara kansojen meressä, jyvä maailman mullassa, jättää kuulematta hänen sanansa ja olla tekemättä sen mukaan?

Mitä hän tänään sanoo minulle? Tänään: Tee parannus! P. Raski.

Örebron Teknillinen Korkeakoulu,

missä valmistuu eri alojen insinöörejä, on hyvin suosittu inkeriläispoikien keskuudessa. Nünpä viime vuonna siellä samanaikaisesti suoritti insinööritutkinnon neljä poikaa: J. Jaakkimainen, N. Tolkatshev. A Hynninen ja Y. Finne.

Samassa korkeakoulussa jatkaa parhailtaan opintojaan puolisenkymmentä Inkerin poikaa.

Tämän korkeakoulun enttset oppitaat kävivät ktittämässä dipt.ins. J. Matikaista siitä uhrautuvasta työstä, mitä hän on tehnyt poikien hyväksi Örebrossa. Liikuttuneena huomaavaisuudesta ins. Matikainen sanoi: Huonon terveyteni takia en jaksa enää pitää ylitöinäni opintokerhoja niinkuin vuosia sitten, mutta neuvon vastaisuudessakin kaikkia niitä, jotka tuleval luokseni apua pyytämään minulle tutuissa asioissa.

PAKOLAISTEN HYVÄKSI

Pakolaisvuosi jatkuu vielä. Ilahduttavalla tavalla on herättänyt vastakaikua aloite viettää vuosi pakolaisia muistaen. Julkisesti esitetyt vetoomuksel ja kehoitukset ovat tuottaneet yllättävän hyviä tuloksia. Eri järjestöt ja yhteisöt huolehtivat kertyneiden varojen lähettämisestä vastaavien maailmanliittojen välityksellä pakolaistyöhön. Meilläkin on koottu ja lähetetty tähän tarkoitukseen huomattavia rahasummia. Näin on tahdottu yhteisesti astua pakolaisveljien ja -sisarten rinnalle ja antaa heille se apu, minkä kukin katsoo voivansa tehdä.

Eräs asia tässä suurenmoisessa humanistisessa ja lähimmäisenrakkautta uhkuvassa toiminnassa on unohtunut. Nimittäin se tosiasia, että tääliäkin, omassa keskuudessammekin on apua ja tukea tarvitsevia pakolaisia, jotka ovat jääneet huomaamattomuuden verhon taakse. Viime sotien johdosta ovat monet tuhannet inkerinsuomalaiset joutuneet jättämään kotinsa ja kaikkensa ja siirtymään sotapakolaisen raskaaile taipaleelle.

Sanakirjasäätiö

Sanakirjasäätiön suuren sananuottakilpailun palkintolautakunta on nyt saanut tehtävänsä päätökseen. Kuten aikaisemmin jo on mainittu, kitpailussa saatiin vedetyksi Kansankielen sanakirjan aineskokoelmiin kerrassaan ennätykseltinen apaja, yhteensä puolisen miljoonaa sanatietoa, jotka edustavat mittei kaikkien Suomen pitäjien murteita. Lautakunnan — professorien Lauri Hakulisen ja R. E. Nirvin sekä aputaisprofessori Veikko Ruoppitan — työ vei pakosta useita viikkoja, vaikka siitä oti yhdeksän apumiestä seutomassa parhaita kokoelmia kertyneiden kahdentuhannen kilpailulähetyksen joukosta.

Kilpailuinto oli suuri kaikkialla maassa. Ilahduttavinta oli luovutetun Karjalan erittäin runsas osuus; sen jos minkä osalta keruu tapahtui tosiaan viime tingassa. Muita poikkeuksellisen hyvin kunnostautuneita alueita olivat Vakka-Suomi, Ylä-Satakunta, Etelä-Pohjanmaa, muutamat Keski-Pohjanmaan seudut (varsinkin Vetelin—Kaustisen tienoot ja Kalajokilaakso) sekä Ylä-Savo. Eri pitäjistä parhaat olivat Kurkijoki, Koivisto ja Tyrvää — kaikki kotiseutuhengestään vanhastaan tunnettuja paikkakuntia —, joista kustakin oli 18 osanottajaa. Seuraaviksi sijoittuivat Vpl. Pyhäjärvi ja Saarijärvi (16), Muolaa, Kauhajoki ja Kuusamo (15), Ilmajoki, Ilomantsi, Parikkala, Salmi ja Sonkajärvi (14). Ikaalinen ja Ylivieska (13), Kausti-

nen, Pielisjärvi, Rautu ja Savitaipale (12).

Palkinloihin alun perin varaltu määräraha — 125.000 mk — osoittautui aivan riittämätlömäksi kilpailijain vaivannäön arvokkaita luloksia korvaamaan. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran, Werner Söderström Oy:n, Karjalaisen kulttuurin edistämissäätiön, Kansallis-Osake-Pankin ja Inkeriläisten Yhdistys ry:n lahjoitusten turvin saatiin palkintojen yhteismäärää kuitenkin huomattavasti tisätyksi, niin että kaikkiaan voitiin jakaa 410.000 mk satanayhtenätoista palkintona. Kilpailun kovuutta osoittaa, että sittenkään palkintoja ei liiennyt edes kaikille tuhatkunnan sanatiedon laajuisille lähetyksille.

Ensimmäisen palkinnon (20.000 mk) sai opettaja Liina Pulliainen Kivennavan-murteisesta kokoelmastaan, joka käsittää 4000 oivallista murteentuntemusta osoittavaa sanalippua.

Toisen palkinnon (10.000 mk) saajaksi kelpuutettiin kahdeksan kilpailijaa erinomaiseksi arvioitujen laajojen kokoelmiensa perusteella. Näiden joukossa oli myös sähköasentaja Pekka Filimonoff, Inkerin Laukaansuu.

Kolmansien palkintojen (5.000 mk) saajia oli kaksikymmentäviisi.

Ylimääräisten neljänsien palkintojen (2.500 mk) saajiksi selvisi kireän karsinnan jälkeen 62 osanottajaa.

Kilpaituehdot täyttävien osanottajien kesken arvottiin vihdoin viisitoista 2.000 mk:n lohdutuspalkintoa.

Sanakirjasäätiö lausuu hartaat kiitoksensa kaikille kilpailijoille heidän uurastuksestaan, jonka tulokset arkistoon liitettyinä koituvat suomen kielen tutkimuksen ja tuntemuksen hyväksi vielä kaukaisessa tulevaisuudessakin. Tarkempi selonteko kilpailun kulusta julkaistaan toukokuun puolivälissä ilmestyvässä Sanastaja-lehden numerossa, joka lähetetään kaikille osanottajille.

TYÖSARALTA

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n vuosikokous pidetliin 24. 4. Helsingissä Viipurilaisen Osakunnan huoneislossa. Tilaisuuleen oli saapunul runsaasli osanoltajia pitkienkin matkojen takaa. Alkajaisiksi laulettiin yhteisesti hengellinen laulu Riennä riemuin eespäin vaan. Kokouksen avasi yhdistyksen puheenjohtaja dipl.ins. J. A. Savolainen luoden katsauksen kuluneen vuoden tapahtumiin ja todeten yhdistyksen olemassaolon tarpeellisuuden. Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin op., päätoimittaja Aappo Metiäinen ja sihteeriksi joht. Antti Kekki. Pöytäkirjan tarkistajiksl valittiin kapt J. Tirranen ja konttorip. J. Vesa.

Kun oli todettu kokouksen lailli suus ja päätösvaltaisuus, esltettiin toiminta- ja lilikertomukset, mitk hyväksyttiin sellaisinaan. Tilinpää tös vahvistettiin ja tilintarkastajie ehdotuksen mukaisesti myönnettiin lilivelvollisille vastuuvapaus. Joht kunnan jäsenille päätetliin korva entiseen tapaan todelliset matkak lut kokouspäiviltä. Erovuorois johtokunnan vakinaiset jäsenet Aappo Metiäinen, op. Yrjö Kiijä vi ja kauppias Väinö Kekki sekä v rajäsen tark. Yrjö Räikkönen va tiin yksimielisesti uudelleen seur vaksi kolmivuotiskaudeksi. Tilint kastajiksi valittiin niinikään edell kauppaneuvos O. Rokkanen ja ko toripäällikkö J. Vesa ja varalle Antti Huurto.

Jäsenmaksuksi vahvistettiin e nen 300 markkaa perheen ensimm seltä jäseneltä ja seuraavilta markkaa kultakin. Kertamaksuis jäsenmaksuksi, mikä edellyttää naista jäsenyyttä, hyväksyttiin markkaa.

Hyväksyttiin johtokunnan e tama toimintasuunnitelma ja ta

arvio alkaneelle vuodelle. Tähän sisältyy myös oman äänenkannattajan, Viestin jatkuva julkaiseminen. Päätettiin yksimielisestt toimia tarmokkaasti Viestin tilaajamäärän lisäämiseksi. Yhdistyksen kokous- ym. ilmoltukset päätettiin julkaista tässä lehdessä. Hyväksyttiin johtokunnan toimenpiteet tavanmukaisen kesäjuhlan sekä Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlan järjestämiseksi. Tämän vuoden kesäjuhla pidetään Tampereella, sikäläisen paikallisosaston huolehtiessa käytännöllisistä toimenpiteistä, heinäkuun 9—10 päivinä. ja kirkkojuhla Helsingissä Kallion kirkossa marraskuun 5 päivänä.

Seuraava vuosikokous päätettiin pitää Helsingissä johtokunnan lähemmin määräämänä aikana ja osoittamassa paikassa.

Kun kokouksen puheenjohtaja oli esittänyt päätössanat ja kiittänyt osanollajia vilkkaasta ja asiallisesta osallistumisesta esillä olleiden kysymysten käsittelyyn, laulettiin yhteisesti Inkerin kansallishymni, tarkastaja Yrjö Räikkösen huolehtiessa säestyksestä.

☆

Välittömästi vuosikokouksen jälkeen kokoontui Inkeriläisten Yhdistyksen johtokunta ja valitsi puheenjohtajaksi ins. J. A. Savolaisen, varapuheenjohtajaksi opettaja Aappo Metläisen, sihteeriksi johtaja Antti Kekin ja rahastonhoitajaksi maanviljelijä Anttl Kukkosen. Kaikki vaalit olivat uusintavaaleja.

Tampereen paikallisosasto

vietti Pääsiäisjuhlaa toisena pääsiäispäivänä Kalevan seurakuntatalossa. Vallitsi ihana, oikea juhlapäivän sää ja juhlamieli täytti tilaisuuteen saapuvien sydämetkin. Seurakuntatalon tilava kirkkosali täyttyi juhlavieraista tungokseen astl jo ennen juhlan alkuhetkeä ja tilojen avuksi olikin otettava avara eteisaula ja kaikki varaistuimet taton muistakin kokoushuoneista. Inkeritäiset Tampereen kaupungin alueelta ja lähiympäristöstä ja useita pitempienkin matkojen takaa, aina Pohjanmaalta ja Keski-Suomesta asti, olivat tilaisuudessa mukana ja Tampereen kanta-asukkaita oli myöskin suurin joukoin tullut kanssamme juhlimaan. Tilaisuuteen oli tullut pitkän matkaa yli 300 henkeä ja valitettavan monen oli tilan puutteen tähden ovelta käännyttävä pois.

Juhlamme aluksi laulettiin virsi 76, minkä jälkeen osaston puheenjohtaja Y r j ö R ä i k k ö n e n piti tervehdyspuheen, selvittäen siinä muun muassa sitä suurta merkitystä mikä Inkeriläisten Yhdistyksellä jo vuosikymmenien aikana on Inkerin suomalaiselle siirtoväelle välttämättömänä yhdyssiteenä ollut ja mitä tämän yhdistyksen Tampereen paikallisosastokin on vasta kolmatta vuotta toimittuaan paikallisille inkeriläisille merkinnyt. Puheensa toisen osan hän omisti Pääsiäisen ihmeellisten tapahtumien mieliin palauttamiseen ja siihen pelastusarmoon, mikä sisältyy Vapahtajamme elämään, kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemukseen. Puheeseen sisältyi myöskin kehoitus hartain rukouksin muistamaan niitä helmolaisiamme, jotka eivät voi olla kanssamme Pääsiäisjuhlaa viettämässä ja joilla siihen ei asumapalkoillaankaan ole vapaata tilaisuutta. Puheen päätyttyä veisattiin jälleen virsi, nyt 298, ja sisältönsä mukaisesti se raikuikin todellisena voiton ja riemun virtenä.

Juhlapuhujaksi olimme saaneet Helsingin yliopiston suomen kielen professorin P e r t t l V i r t a r a n n a n. Hänen Inkerin kielimurteita käsittävä, erittäin mielenkiintoinen ja valaiseva esitelmänsä olisi saata-

va kokonaisuudessaan julkaistavaksi. Yleisömme kuunteli sitä hiiskahtamattakaan, ettei ainoakaan sana ja tieto olisi luiskahtanut korvien ohi. Tämä tieteellisesti pätevä esitelmä, joka avasi ikäänkuln uusia tiedonovia asioista muka perillä oleville inkeriläisillekin, huokui sydämen lämpöä ja rakkautta Inkerln kovia kokenutta kansaa kohtaan niin, että moni hieraisi vesipisaran silmänurkastaan.

Esitelmän jälkeen laulol meidän oma laulajattaremme, rouva Toini Nikander, jonka koko sivistynyt maailma tuntee taiteilijanimeltä Antoinetta Toini, kaksi Ilmari Krohnin laulua ja Bachin riemulaulun "Taas nouse mieli murheinen". Sanomattakin on selvää, että kuulijoille tarjoutui tämän kautta harvinainen taidehetki, minkä kautta mielet ylenivät kiitokseen Herralle, joka "kuolon vallan voitti".

Puhujakorokkeelle nousi tämän jälkeen meidän sydämellinen ja alna apuun valmis ystävämme, Kalevan seurakunnan kirkkoherra rovasti Paavo Viljanen. Hänenkin puheensa tahtoisimme saada erikseen julkaistavaksi, niin lämminhenklnen ja "puolustava" se oli. Hän kertoi Inkerin suomalaisista ja heidän elämästään, heidän ellnkeinoistaan ja ammateistaan ja henkisistä ja hengellisistä pyrkimyksistään. Hän kuvaili kirkollista toimintaa ja kansanopetukseen liittyviä tekijöitä, joista mm. Inkerinmaan oma suomalainen lehdistö ja muu julkaisutoiminta oli suurimerkityksellistä kansan suomalaisuuden säilyttäjänä. Myöskin teollisen ja kaupallisen alan yrityksistä Inkerissä hänellä oli paljon kerrottavaa, ja kaiken kerrotun kannattavana henkenä oli vilpitön rakkaus Inkerin suomalaiseen kansaan, josta hän sanoikin, että se on "yhtä suomalainen kuin kuka tahansa Suomen kanta-asukkaista". Eslintymisvuorossa oli nyt rouva Ella Ojala, jonka tunnemme menneitten kesäjuhliemme lausujattarena. Hän esitti antaumuksella ja kauniisti kaksi Pääsiäiseen soptvaa runoa ja hänen jälkeensä tipsutteli esiintymiskorokkeelle pikkuinen kolmivuotias Aija Kiskonen, somassa keltaisessa mekossaan kuin elävä pääsiäisjuhla, hänkin lausuakseen runoja. Sehän kävi herttaisesti ja voimakkaimmat "taputukset" lieneekin saanut tämä pikkutaiteilija, joka hetkeä aikaisemmin oli nätisti niiaten ojentanul kukkia laulajattarellemme. Näiden esitysten jälkeen astui puhujan paikalle tuttu hahmo, rovasti Akseli Kajanti. Hän oli pääsiäisvleraillulla Tampereella ja noudatti kulsuamme ja tull juhlaamme. Hän kertoi tavanneensa monla tuttaviaan läsnäolevien joukosta, entisiä seurakuntalaisiaankin ja iloitsi kovin saadessaan olla mukana tässä inkeriläisjuhlassa. Rovasti Kajanli kertol mulstelmiaan Inkeristä, korostaen erikoisesti sitä, että Neljännen Käskyn sanat: "Kunniolta isääsi ja äitiäsi" pldettiin Inkerissä tinkimättömässä arvossa. Rovastl Kajanti olisi varmasti valmis yhä vieläkin antamaan itsensä Inkerinmaan kirkon palvelukseen, jos sellainen vain olisi muuten mahdollista. Niin tosiinkeriläinen hän on.

Kun ohjelmaa jo oli ollut näin paljon, pidettlin väliaika, jolloin emännille koittivat kiireen hetket. Tarjoilupöydän ääressä kävi vilske, kun emäntien antimet löysivät naultijansa. Vaikka suuren yleisöjoukon ja myöskin suuren tarjoilusta naultijoiden määrän johdosta väliaika muodostui pitkänlaiseksi, pysyi yleisö kärsivällisesti paikalla, sillä olihan luvassa. Ohjelman jälleen jalkuessa esltettäisiin rainakuvia inkeriläisten siirtymisestä Suomeen

vuonna 1943. Näin tapahtuikin. Huone pimennettiin mahdollisuuksien mukaan ja Yrjö Räikkönen hoiti kuvien esityksen sekä niiden selostamisen. Moni inkeriläinen näki jälleen tuttuja tapahtumia, mitkä ovat toki jo onnellisesti takana ja uusi elämä uusissa olosuhteissa jo päässyt vakiintumaan. Jonkun mielestä on ehkä tarpeetonta kuvin esitellä asioita, jotka mielellään jo heittäisi unholaan, mutta niin ei pitäisi asiasta ajatella. On hyvä kuvissakin nähdä mitä oli se, mikä on nyt takana, että paremmin voisimme ja osaisimme arvioida ja arvostella sitä, mikä on tämänhetkistä ja paremmin ja rohkeammin katsoa siihenkin, mikä meille saattaa kuin kuvastimesta näkyä jo tulevankin alueelta.

Juhlamme päätteeksi luki M i k k o K o l o m a i n e n Raamatusta Luukkaan evankeliumin 24 luvusta jakeet 13—36 ja P a a v o J a a k k i m a i n e n johti päätösrukouksen. Lopuksi laulettiin virsi 555 ja niin oli onnistunut ja siunattu Pääsiäisjuhlamme päättynyt. Erosimme kukin tahollemme rikkaampina Isän lahjoista kuin mitä olimme olleet juhlaan tullessamme. Siitä kiitämme Häntä.

Juhlamme jälkeisenä päivänä, ennen tämän kertomuksen laatimista kuuli allekirjoittanut erään ei-inkeriläisen rouvan, juhlassamme mukana olleen, toiselle tamperelaiselle rouvalle, allekirjoittaneesta tietämättä, sanovan: "Voi, kuule, ne inkeriläisten juhlat eilen, ne olivat suurenmoiset, aivan suurenmoiset." Kiitoksia, rouvat, näistä sanoistanne. Ne rohkaisevat meitä ja antavat uutta voimaa tehdäksemme työtä Jumalan työvainiolla niiden lahjojen mukaan kuin meille sitä varten on ylhäältä annettu.

"yr"

TURUN PAIKALLISOSASTO

Pääsiäisjuhla

Toisena pääsiäispäivänä täyttyi Turun Karjalaisten talo inkeriläisestä juhlaväestä. Joukossa oli pari kaukaa vieraista maistakin saapunutta heimolaistamme. Toinen heistä esitti juhlan aikana mieliä liikuttaneen tervehdyksensä. Hän korosti puheessaan sitä, miten suuri onni on Suomessa asuville inkeriläisille, kun saavat asua saman suomalaisen kansan keskuudessa ja kuulla omalla kielellään julistettua Jumalan sanaa. Pääsiäisvirret kaikuivat tilaisuudessa hartaina ja voimakkaina, niinkuin syviä tunteitaan voivat tulkita vain sellaiset ihmiset, jotka itse ovat kulkeneet kärsimysten teitä. Alkuvirren jälkeen Juho Talonpoika kuvaili vaikuttavassa puheessaan, mitä Jeesukseen tutustuminen merkitsi Hänen eläessään, mitä se on merkinnyt sen jälkeen ja mitä se merkitsee meille.

Toivo Leini esitti taidokkaasti pari pianokappaletta. Hovioikeudenneuvos Robert Rainio lähti puheessaan siitä, miten suuren uhrin Jumalan Poika antoi pääsiäisenä ristinkuolemassaan koko kristityn maailman hyväksi. Tiedemiehet ja taiteilijat ovat antaneet paljon, millä on ollut suuri merkitys ihmiskunnan henkisen ja aineellisen kehityksen hyväksi. Melkeinpä jokainen ihminen voi jollain tavoin auttaa puutteeseen joutunutta lähimmäistään. Apua tarvitsevia on vielä paljon epävakaissa olosuhteissa elävien Inkerin siirtolaisten keskuudessa. Puhuja kuvaili sitten erään tällä paikkakunnalla asuvan inkeriläisen vaimon kovia kokemuksia ja nykyistä vaikeaa asemaa. Hän esitti toivomuksen, että yhdessä voisimme antaa pienen avustuksen tälle vaimolle ja hänen lapsilleen. Tilaisuudessa kerättiin sitten kolehti tämän asian hyväksi.

Se tuottikin huomattavan tuloksen.

Väliajalla oli kahvitarjoilua. Sen jälkeen veisattiin virsi. Sitten opettaja Toivo Leini piti juhlapuheen. Hän lähli avarista näköaloista, jotka avautuivat eräältä hänen synnyinseudullaan olevalta korkealta mäeltä. Sitten hän siirtyi käsittelemään hyvän ja pahan vallan ikuista taistelua ihmisen sielusta. Hän puhui vakuuttavasti, miten aineelliset aivot, niistä eräänä esimerkkinä esi-isiemme raskaiden töiden tutokset, helpostl tuhoutuvat niin, ettei niistä jää jälkeäkään. Mutta usko Jumalaan ja kestävä yhteys. Hänen ikuisiin totuuksiinsa antaa meille ne arvot, mitkä katoamattomina kestävät ikuisesti. Syvältä puhujan sydämestä lähteneet vakavat ajatukset teklvät kuulijoihin syvän vaikutuksen. Puheen jälkeen rouva Lilja Nappu esitti erään Arvid Järnefeltin pääsiäisaiheisen kertomuksen. Juho Talonpoika lausui tämän harrastunnelmaisen juhlan loppusanat. Hän toivotti lämpimästl heimolaisilleen menestystä ja Jumalan siunausta omissa arkisissa tehtävissään päättyvien juhlapäivien jälkeen. Vielä veisattiin yhteisesti loppuvirsi.

Juhlan yhteydessä saaliin kuulla, ellä puheenjohlajamme, maisteri Teppo Samoojan esitykseen suostuen oli Turun Kansallinen Kirjakauppa Oy. lahjoittanut voittovaroistaan merkittävän määrän paikallisosastomme toiminnan tukemiseksi. Ilmoitus lahjoituksesta otettiin vastaan suurella kiitollisuudella.

Tarkoituksena olisi, että Turun inkeriläisten kuoro tulisi esiintymään syksyllä vietettävässä Inkerin seurakuntien toiminnan alkamisen 350-vuotismuistojuhlassa. Kuoroa, jos slihen saadaan riittävästi jäsenlä, johtamaan lupautui teol. yliopp. Ilpo Tolvas. Valittiin 3-henkinen toimikunta, johon tulivat rva Lilja Nappu, nti Lyydia Adel ja yllopp. Vilho Mustonen, kokoamaan jäsen[illegible] harjoituksia varten, joiden alkam[illegible] sesta ilmoitetaan seuraavassa ju[illegible] lassamme, joka vietetään hellu[illegible] taina.

KEVÄT

Kuule, kevään käki kukkuu,
katsu, kuivu vihertää,
tuuli tuuksuu, taivas kuultaa,
lämpüün vaihtui hyinen sää.

Juutsen juikuu, lapset laulaa,
salut sulttaa, välkkyy veet,
kiuru kurkealla kaartaa,
suintuu suuret säveleet.

Hyvän tunne valtaa mielen,
rintaan syttyy rakkaus,
sammuu kaiho, sielun jättää
ahdistava ankeus.

Sydän väsynyt on saanut
rauhan, levon suloisen,
kevään myötä herää haaveet,
uutta voimaa antaen.

Aappo Metiäinen.

Helluntaijuhla

Turun paikallisosasto järjestää loisena hellunlaipäivänä, kesäkuun 6 p:nä, klo 14 Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2, juhlan eräiden merkkipäivien johdosta. Ohjelma tulee olemaan arvokas ja monipuolinen. Inkeriläiset, läheltä ja kaukaa, tervetuloa tähän tilaisuuteen.

Johtokunta.

13. Ruotsin inkerinsuomalaisten kesäjuhlasta

On ollul puhella ja vähän kirjoilellukin, eltä kesäjuhla vielelään Örebrossa Juhannuksena, jos Jumala suo.

Juhlavalmisleluja on lehly kaikessa hiljaisuudessa. Kesäjuhla ei ole yhden paikkakunnan asia, vaan se on perinleellinen vuosijuhla. Siksi paikallinen loimikunla käänlyykin kaikkien heimolaislemme puoleen ja pyytää milä kohleliaimmin kaikkia kantamaan korlensa kekoon, rakennukseksi ja siunaukseksi.

Käytännöllinen puoli näyltää melko lupaavalla. Vaasan koulu keilliöineen on saalu yömajoilusla ja ruokailua varten. Konserllisali seuroja sekä kansallista iltaa varlen. Niin myös Nikolain kirkko juhlajumalanpalveluksia varlen. Nämä kaikki kolme rakennusla oval kaupungin keskuksessa ja lähellä loisiaan. Juhlaohjelmaa larvilaan enemmän, milä lähän asli on tiedossamme. Sinä rakas yslävä, heimomme jäsen, pyydä Korkeimman siunausla ja oikeaa juhlamiellä juhlapuhujille, juhlavieraille sekä ilsellesi.

Jos lunnel vielä kehoilusla, lavalla lai loisella ollaa osaa jonkun ohjelman esilyksessä, niin ole ysläväl-linen ja ilmoila ajolssa A. Halllu-selle os. Färdemansg. 71, Örebro.

Tunnellua taileilijaa maanmieslämme Juho Sunia Gävleslä, on pyydelly järjeslämään taidenäyltely kesäjuhlan yhleyleen. Taileilija Suni on anlanul myönleisen vaslauksen.

Lukijamme kirjoittavat

Kun lämän kirjoittaja v. 1919 lammik. monien osatoverien kanssa painui "maan alle" ja vasla 7 kk:n kuluttua ilmeslyi näytlämölle, oli jo tapahtunul se "paha", mitä oli pelälly-kin.

On kulunul 40 vuotta. Nyl on lämän lehden maaliskuun numerossa olleessa artikkelissa lehly selkoa neljänkymmenen vuoden lakaisisla omaisuuksien arvoista Miikkulaisissa.

Ennen kuin ryhdyn lekemään niistä omal laskelmani, pyydän huomauttaa, etten tällä pyri aikaansaamaan polemiikkia. Sitä ei pienen lehtemme tilakaan salli. Haluan vain lehdä pieniä huomautuksia mitkä koskeval vain Alakylää. Ytäkylän arvoihin en puutu.

Kun mietestäni numeroliedol oval rohkeita siihen verrallun, mitä itsellänı on muistiinpanoissani, katson asialliseksi selostaa niistä omat tieloni.

"Vuonna 1918 joulun edellä oltiin eräässä kokouksessa, mitä oli saapunut pitämään venäläinen komissaari. Tällöin oli kysymyksessä heinien pakkoluovulus. En muista oliko jo aikaisemmin niilä luovulellu, mulla isännäl nousival vaslarinlaan, ilmoittaen eltä vaalimus on kohluulloman suuri. Se oli alussa 400 puulaa (6.400 kg). Nyl tuli esiin kysymys, miten paljon on kylässä naulakarjaa ja hevosia. Sain lehläväkseni oltaa selvän paljonko niitä on. Parin tunnin laskemisen lulos oli seuraava: kun hiehol laskelliin lehmiksi, saaliin 852 kpl, hevosia 118 kpl., lampaita 900 kpl. Ojensin paperin komissaarille. Multa tämä tuskin vilkaisi siihen, sanoi vain: "Kyltä heinä riiltää, elte halua vaan luovultaa." Lienee ajalellut: kun heinäl loppuvat, sitten otetaan karja. Kokous oli kovin myrskyinen, mutta päästiin sentään kompromissiratkaisuun, luovulusmäärä supislui 200 puutaan, 3.200 kg.

Taloluku Alakylässä oli suunnilleen

Hyvät inkerinsuomalaiset!

Professori Pertli Virtaranta, ollessaan assistenttinsa fil.maisteri Pekka Lehtimäen kanssa Tampereen paikallisosaston Pääsiaisjuhtassa, haastatteli useita vanhemman polven inkeritäisiä kielitieteellisen tutkimustyön merkeissä. Haastattelut nauhoitettiin ja eri pitäjien murreryhmiä olivat edustamassa tällä kertaa Matti Nikkarinen (Alavus) ja Mikko Kolomainen (Tampere) Venjoen seurakuntaa, Sofia Meijer (Tampere) sekä Olga ja Juho Käiväräinen (Nokia) Hietamäkeä ja Paavo Jaakkimainen (Tampere) Tuutaria. Lisäksi oli mukana eräs vanhempi veli jonka nimi jäi allekirjoittaneelta unohduksiin ja monia oli valmiina haastateltavaksi antautumaan, mutta ajan kuluminen asetti rajoituksia niin, ettei kaikkia ennätetty haastatella. Käydyt keskustelut olivat mielenkiintoisia ja nauhoitukset onnistu
vat hyvin. Professori Virtaranta ke
toi otevansa tutoksiin varsin tyyt
väinen. Hän toivoi kuitenkin saava
sa kesän mittaan uusia haastattelu
laisuuksia inkeritäisten parissa, kos
Inkerin murresanasto niin mones
pitäjästä kuin suinkin olisi kiirce
saatava talletetuksi ja koska ain
mahdollisuus siihen avautuu enää va
vanhemman polven inkeriläisten haa
tattelujen avulla.

Hyvät Ystävät! Mikäli Te vanhen
mat, yli 60-vuotiaat inkeriläiset mi
het ja naiset, äyrämöiset ja savak
mistä Inkerin seurakunnasta tahan
hyvin muistatte kotoista Inkerin mu
rettanne ja osaatte sitä käyttäen k
toa kotoisista inkeriläisistä tavoi
arki- tai pyhäpäiväelämässä, häis
hautajaisissa tahi muissa tilaisuuksi
ja kaikesta muustakin, mikä kosk
hyvää inkeriläistä kotielämää, mu
tatte alkuperäisiä inkeriläislauluja, r
noja, sananlaskuja tai muita sanont
ja, ilmoittakaa allekirjoittaneelle

> *täydellinen nimenne ja* osotte
> *ne Suomessa, entinen seurak*
> *tanne ja kotikylänne Inkeri*
> *lukeuduitteko äyrämöisiin vai*
> *vakoihin, ja milloin ja missä p*
> *Virtaranta voisi teitä tavata*
> *kanssanne keskustella.*

Allekirjoittanut on lupautunut puol
taan avustamaan tässä tärkeässä t
tävässä ja kauttani saa prof. Vir
ranta tiedon ilmoittautumisestan
Muistakaa, hyvät ystävät, että voi
me, jos vain tahdomme, tämän työ
me kautta suuresti auttaa suomenk
len ja Inkerin eri murteiden tärke
tutkimustyötä. Lähettäkää ilmoitt
tumisenne allekirjoittaneelle osott
la: Lähteenlinna H. 112. KALEVA

Samalla kiitän niitä Pohjois-Ink
läisiä ystäviäni, jotka ovat vastann
pyyntööni ja ilmoittaneet itsestään.
paamme kesäjuhlissa Tampereella
näkuun 9—10 päivinä.

Heimoterveisin *Yrjö Räikköne*

130, joten on helppo laskea paljonko saadaan kotieläimiä taloa kohden.

Sitten on vielä em. artikkelissa seitsemäs kohta:

"Viitisensataa hevoskuormaa evakuoitiin vaatetavaraa, kuka tietää kenelle joutuivat." Tämä kohta tuntuu kovin oudolta. Miten voi olla mahdollista, että niin suuri määrä vaatetavaraa joutui hakoteille? Jos näin on tapahtunut, niin mikst ei aikanaan tarttuttu asiaan? En tunne tapahtumaa, olin siihen aikaan "kolmannen valtakunnan asialla", mutta en myöhemminkään sellaisesta ole kuullut.

Kun nyt julkisessa sanassa on neljänkymmenen vuoden kuluttua raoitettu asioita, joita ei enää mitenkään voi tarkistaa, eivät ne kohenna heimomme mainetta, vaan synnyttävät vain keskuudessamme oikeutettua närkästystä.

J. Virolainen.

Kirkkoherra Viktor Armas Aavikolle

hänen 75-vuolispäivänään 28. 4. 1960 Turussa.

Kirkkoherra Aavikko kun
vuosiansa täytlää,
silloin monel yslävät nyl
hälle tahloo näyltää,

että he niin paljosla näin
kiilollisell' miellä
oval siltä, milä saival
elämänsä tiellä.

Senpä vuoksi riimillää nyl
lahdon tämän laulun,
Aavikolle lahjoittaa tään
pienen muistolaulun:

Turun puolen poikia hän
syntyperältänsä,
Inkeri niin lähellä on
hänen sydäntänsä.

Siksi hän jo nuorena löys
tiensä Inker-maalle,
siellä sanaa julisti sen
kansall' lahjakkaalle.

Serepitan paimenena
oli jonkun vuoden,
samalla myös Kapriosla
pili hyvän huolen.

Edelleen hän Kellon kirkkoon
suuntas askeleensa,
täältäkin löys' ystäviä
paljon omiksensa.

Sittenpä tuo voimalainen
tuhos Armaan majan,
ja hän suurin töin ja tuskin
pääsi yli rajan.

Viross' pakolaisia hän
aultamahan ryhtyi,
uhrimielell' suurella taas
uuteen työhön yhtyi.

Synnyinmaassa ollul on nyt
jälleen monta vuotta,
aika täällä kulunul ei
ole hältä suolla.

Täälläkin on ympärillään
hällä Inker-kansa,
jolle jakaa lohtua hän
aina saarnoissansa.

Niinpä hänen ystävillään
vakaa ompi usko,
että hänen osallaan on
kirkas iltarusko!

R. R.

Tiedustelu

Karjalassa Hiitolan pitäjässä aikoinaan syntynyl, nykyisin Turussa asuva neili Lyydia Niininen kertoo, eltä hän joskus ennen ensimmäislä maailmansolaa oli lähtenyt sisarensa Matilda Niinisen kanssa Pielariin, missä Malilda tapasi tulevan elämänkumppaninsa. Inkerin Venjoen seurakunnan Häyhäsin eli Suursaaren kylästä olleen nuohooja **Pekka Jämsän**. Avioliilosla Jämsällä oli seitsemän lasta: **Eino, Erik, Rauha, Marlla, Yrjö, Arvi** ja **Leevi**. Isä Pekka on kuollul 1942, mutta hänen leskensä Matilda ja mainitul lapsel lieneväl edelleen elossa. Kun Lyydia Niininen ei ole onnistunul virallisia teilä käyttäen saamaan lieloonsa sisarensa Matilda Jämsän ja tämän lasten nykyistä olinpaikkaa ja posllosoitelta, niin hän kohleliaimmin pyylää etenkin Venjoen enlisiltä asukkailla tiedusleila, olisiko heillä milään tietoa mainittujen henkilöitten nykyisistä olinpaikoista. Myös tulevan kesän aikana läältä Inkerissä tai muualla Neuvosloliilossa käyväl inkeriläisel tahloneval ystävällisesli vaivautua otlamaan mainitusla asiasta selvää.

Mahdollisel vaslaaval liedot pyydetään lähettämään osoitteella: Neiti Lyydia Niininen, Luostarinkatu 12 a. ovi 2, Turku.

VUODET VIERIVÄT

70 VUOTTA täyttää tämän kuun viimeisenä päivänä Turussa fil. maist. Teppo Samooja. Hän syntyi Inkerissä opettajan ja kirkonisännän eli "unentappajan" poikana. Eräiden muiden inkeriläisnuorten tavoin hän pääsi opintielle Viipurin klassilliseen lyseoon, mistä tuli ylioppilaaksi. Varsinaisen elämäntyönsä hän on suorittanut Turussa opettajana ja kirjastonhoitajana.

Harrastuksista on mainittava lähinnä kirjallisuus ja taide-elämä. Hän on toiminut vuosikaudet paikallisten lehtien kirjallisuuden- ja teatteriarvostelijana. Tämän lisäksi hän on suurella uutteruudella osallistunut heimotyöhön ollen mm. 30 vuotta Turun Inkeriläisyhdistyksen puheenjohtajana.

Lehtemme onnittelee avustajaansa!

70 VUOTTA täyttää tämän kuun 26 päivänä Sahalahden Tursolassa mv. Matti Sparre. Hän on syntynyt Inkerissä Tuutarin Hörkkölässä. Maanviljelyksen ohella hän työskenteli lyhyin väliajoin monissa muissakin tehtävissä ja toimissa. Harrastuksista on mainittava vapaaehtoinen palotorjunta, kunnalliset luottamustehtävät sekä osuustoiminnan eri muodot, joihin hän osallistui aktiivisesti ja suurella menestyksellä. Tämän lisäksi hän oli musikaalinen ja kuului op. T. Hirvosen tunnettuun torvisoittokuntaan pitkät ajat. Myöhemmin hän kuului eri yhtyeisiin, joista oli itse perustanut kaksi ja johti loista suurella menestyksellä. Niinpä hänestä sanottiinkin, että Matti ja B-kornetti kuuluvat yhteen.

Nyt ovat eletyt vuodet ja raskaat elämän kokemukset painamassa tarmokasta otetta alas, mutta luottavainen katse on suuntautunut ylöspäin, ikuisia kotirantoja kohti. Onnittelemme! P. J.

60 VUOTTA täytti 30. 4. maatalousteknikko Matti Kukkonen Kauniaisten Vanhalla Mankkaalla, missä hän toimii maanviljelijänä. Kukkonen kuuluu OKO:n hallintoneuvostoon ja on Suur-Helsingin osuuskassan johtokunnan varapuheenjohtaja. — Hän kuuluu myös Espoon kirkkovaltuustoon ja on asutuslautakunnan ja kansakoulun johtokunnan jäsen, H:gin maatalousteknikkojen yhd. puh.johtaja sekä Espoon Karjalaisten yhdistyksen johtokunnan jäsen. Hän on toiminut tilintarkastajana eri osuuskunnissa ja yhdistyksissä, on Inkerin yhdistyksen toimikunnan jäsen ja rahastonhoitaja sekä kuuluu myös Helsingin seudun Maataloustuottajain yhdistyksen johtokuntaan.

Matti Kukkonen on syntynyt In- kerissä Kelton seurakunnassa.

60 VUOTTA täytti tämän kuu[n] 4 päivänä opettaja Juuso Kasone[n] Heinäveden Kermassa. Hän on syn- tynyt Inkerissä Kolppanan Semit- sassa maanviljelijän poikana. Pää- tettyään Kolppanan seminaari- kurssin Helsingissä 1920 ja täyden- nettyään opintojaan Sortavalan se- minaarissa hän toimi opettaja[na] mm. Kuhmoisissa ja siirtyi nyky[i]- seen virkaansa Heinäveden Kerma[n] koulun johtajaopettajaksi 1924.

Varsinaisen koulutyönsä ohel[la] op. Kasonen on osallistunut vars[in] voimakkaasti oman ammattialan[sa] sekä yleiseen aatteelliseen, seur[a]- kunnalliseen ja kunnalliseen toimi[n]- taan, ollen pitkät ajat kirkko- kunnanvaltuuston jäsenenä sekä [e]- lautakuntien vastuunalaisissa teht[ä]- vissä. Muun muassa kansakoulula[u]- takunnan sihteerinä.

LEHTEMME SEURAAVA num[ero] **ilmestyy kesäkuun jälkipuolisk[olla] kaksoisnumerona, joten siitä seur[aa]- va lehti eli n:o 8 ilmestyy vasta [ta]- valliseen aikaan elokuussa.**

Kuolleita

RAKKAAMME

Eeva Pönniö

o.s. Makara,
synt. 15. 4. 1900 Lempaalassa,
kuoli 29. 12. 1959 Petroskoissa.

Kaipauksella siunaten ja muistaen

poikansa ja sisarensa Petroskoissa
veli perheineen Suomessa
ym. sukulaiset.

Maailman vaivat, aikain ahdistukset
Karitsaa katsellessais unohdat,
kun sydän täällä kärsi kuritukset,
ei siellä niitä ole ollenkaan.

S. K.

Rakkaudella L i i s a.

Inkerissä Kupanitsan Luonitsassa syntynyt ent. mv. ja kirkonmies M a t t i L a m p a i n e n kuoli Ruotsissa Eskilstunassa 23. 2. 1960 88 vuoden ikäisenä. Kaipaamaan jäivät lapset perheineen Ruotsissa. Heidän lisäkseen vainajan surevia omaisia on Venäjällä, Puolassa, Virossa ja täällä Suomessa.

☆

Inkerissä Venjoen Kotsalaisissa 29. 7. 1888 syntynyt S o h v i P e k o n e n o.s. Jänis nukkui ikuiseen uneen Borásissa Ruotsissa 3. 2. 1960. Kaipaamaan jäivät lapset ja lastenlapset.

Rovasti Jalmari Laurikkalan

hautakivisuunnitelma on nyt valmis ja kivi pystytetään hänen haudalleen Pyhärannan hautausmaalle ensi heinäkuun alussa. Kiveen hakataan rovasti Laurikkalan puotivartatokuva piispan risti rinnassa ja raamattu kädessä. Henkilömerkintöjen lisäksi lukee teksti: Inkerin piispa ja hengellinen isä, raskaina ja vaikeina aikoina, Inkerissä v. 1909—37, Ruotsissa v. 1950—57. Pystyttäjistä merkintä: Inkerinsuomalaiset 1960. Rovasti Laurikkalan omaiset ovat mielihyvin suostuneet kiven pystyttämiseen. Henkilöt, jotka haluavat lahjoituksillaan osallistua kiven valmistuskustannuksiin, pyydetään suorittamaan lahjoituksensa Inkeriläisten Yhdistyksen postosiirtotilille n:o 30636, merkitsemällä postisiirtokorttiin, rovasti Laurikkalan hautakivirahasto. Rovasti Laurikkalan muisto on meille rakas ja kallis. Jumala oli hänessä väkevä, Kristus oli hänelle elämä. Hän oli meille h y v ä p a i m e n.

M. K.

KESÄJUHLA

Kuten on ilmennyt, tämän kesän Inkerijuhlat pidetään Tampereella heinäkuun 9—10 päivinä. Jokaisen juhlille aikovan olisi majoitusasiassa otettava nyt heti yhteys paikalliseen juhlatoimikuntaan ja tehtävä sitova asunnon tilaus, että siellä voidaan varata tarpeellinen määrä majoitustiloja. Tampereella, kuten muuallakin, on kesäisin paljon tu-

Tähtäimeltä

Kevät saapui jälleen
keimaellen,
vastaanottajilleen
kumarrellen.

Tuli äitien ja
Kukan päivä,
mieltä hyväili taas
onnen häivä.

Peltotyötkin varhain
alkaa voivat,
kiitossäveleitä
tienoot soivat.

Synkät kasvonpiirteet
pehmenivät,
kun nuo kirkkaat säteet
hyväilivät.

ristiliikennettä ja majoitustilat sen mukaisesti varatut, joten meidänkin kohdaltamme olisl ajoissa tehtävä vastaavanlainen varaus.

Majoitustilolsta on malnittava hotellit, matkustajakodlt, yhteismajoitus esim. Emmauksen toimesta, yhteismaj. kaupungin retkeilymajat ja mahdollisesti kouluissa. Maksut vaihtelevat huomattavasti rlippuen majoituspaikasta. Lähempiä tietoja antaa tarkastaja **Yrjö Räikkönen**, osoite: Lähteenlinna H 112 Kaleva.

Ihminen nyt ylös
katse nosta,
saathan uutta voimaa
auringosta.

Täytä tehtäväsi
voimain mukaan,
silloin soimata ei
henno kukaan.

Matti

JUMALUUSOPILLISEN

alkututkinnon suoritti 5. 4. 1960 Åbo Akademissa inkeriläinen ylioppilas Vilho Mustonen Turusta arvosanalla kiitoksella hyväksytään.

Inkeriläisten
VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehtl ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotlmaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailta vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 6—7 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 23. 6. 1960

Juhlamieli

Sala vuolla sillen eli maaorjuuden lakkaulellua Venäjällä 1861 pääsi inkerinsuomalainen lalonpoika jälleen vapaammin hengillämään ja vähilellen taloudellisesli vauraslumaan. Eihän silloin enää tarvinnul suorillaa raskaita päivälöilä karlanonherroille eikä olla vieraan mielivallasla riippuvainen. Tähän aikaan Inkerissä olival suomalaisel papil ainoina valisluslyöntekijöinä, kansallisen aalleen ja länsimaisen sivistyksen eduslajina. Heidän uhrauluvaislen ja tarmokkaillen loimenpiteitlensä luloksena oli Kolppanan seminaarin peruslaminen 1863.

Alkuaikoina yksinomaan Venäjän evankelisluterilaislen seurakuntien apukassan lukemana seminaari sai työskennellä perin vaikeissa oloissa. Kaiken lisäksi laitoksen toiminta tapahtui vanhoillisten kiihkovenäläisten kouluviranomaisten valvonnan alaisena. Ei ollut helppoa seminaarin johtajan ja johtokunnan hoidella asioita, mutta vaikeudet voitettiin. Seminaari eli, kasvoi ja kehittyi, niin että 1913 vielelliin opislon 50-vuolisjuhla. Siihen mennessä seminaari oli pääslänyt yli 200 lyönlekijää, kansankasvallajaa ja kanllori-urkuria Inkerin karulle valislusvainiolle.

Uskollisesli olivatkin nämä auran kurjesta lähleneel inkerinsuomalaiset opellajal ja kirkonpalvelijal lehlävänsä hoilaneel. Vakaumuksen ja kulsumuksen innoillamina lehliin raskaisla taloudellisisla ja kielipoliitlisista oloista huolimalta vuosikymmeniä siunauksellisla lyölä kovaosaisen, maaorjuuden sylissä kasvaneen Inkerin kansan valislamiseksi ja kehiltämiseksi. Seminaarin lyö häiriytyi 1919, jolloin valtakunnalliset olosuhleet olivat perinpohjin muuttuneet ja kehittyneet sellaisiksi. että kansallisten rientojen puitteissa tapahtuneet työmuodot eivät sopeutuneet uusien ideologisten pyrkimysten piiriin. Seminaarin työ sekä kaikki muukin entinen aatteellinen ja kansallinen valistustoiminta sammui Inkerissä.

Vaikka inkerinsuomalaiset elivät

kaksisataa vuolta Ioiskansallisen isänlämaan vallan alla ja sitä pyritliin kaikin mahdollisin keinoin venäläislyttämään, se pysyi suomalaisena kleleltään ja mielellään. Vieläpä sen kieli säilyl puhtaampana kuin minkään muun ulkosuomalaisen heimon.

Mitkä oval olleel ne keinol ja tekijäl, minkä Iurvin suomalaisla henkeä Inkerissä on ylläpidetty? voldaan kysyä.

Niin kielellisessä ja aatteellisessä kuin taloudellisessakin suhleessa Inkeri on ollul altis Suomesta Iuleville hyville vaikulteilie. Yksinomaan lääl-Iä Inkerinsuomalaisel oval pyrkineel hankkimaan korkeampaa opillista sivistystä. Täältä on kulkeutunul myös kansallinen aatepohja, mille elämä rakenlui. Edellämainillu koilul aikojen kuluessa suureksi siunaukseksi. Tämä on ollul Iukemassa ja ylläpilämässä kansallisla mielIä, mikä oli vallinnul inkerInsuomalaislen keskuudessa kaulla aikojen. Suomalaisuuden tainla Inkerissä on voimakkaimmin vaalinul ja elävöiltänyt evankelislutcrilainen kansankirkko. Lisäksi äidInkiellinen alkeisopelus, kinkeril eli kyläIukusel ja suomalainen koulu, muodoslui lässä suhteessa suoraslaan avainasemaksi. Siellähän kollen ohella äidinklelisen eli kansallisen hengen siemen kylvellIin lapsen herkkään mieleen. Sitä oval sitten opellajal yhdessä muiden valistuslyönlekijöiden kanssa kehiltäneet koulun jälkeen. Nuorisoseuratyökin oli Inkerissä päässyt jo varhain hyvälle alulle. Samoin kuorolaulu, soillokunnat, kyläkirjaslot ym. vapaavalislustoimlnta. Eri järjestöjen aloilleesta oli Ioimeenpanlu jo viime vuosisadalla lählien kirkko- ja kansanjuhlia, lltamia, suuria laulujuhlia jne. Osallistulvalpa inkeriläiset laulukuorol menestyksellisesti myös moniin Suomen suuriin laulujuhliin.

Näillä erilaisilla hengenvainioilla Iapahlunellla loiminnoilla pyrillün tasapainoillamaan arkisen aherruksen ja uullaran uuraaluksen alheuttamia mahdollisia ylirasillumisen ilmenemismerkkejä. Työ onkin ollul inkerinsuomalaisten eräs voimakkaimmisla elämän kannuslimista. Slellä oivallallin jo varhain, ellei mikään ole suurempaa ja arvokkaampaa kuin rakkaus työhön, mltä Iehdään vakaumuksella. Silloln ihminen läyllää elämänlehtävänsä, olkoonpa se laadullaan milä tahansa, Iulevaisuuleen Iuottaen ja rohkeasli eteenpäin ponnisiaen. Fyysillisen työn Iomassa hengellislen ja henkisten rienlojen piirissä se lodeltiin samalla yksimieliseksi kansalliseksi voiloksi. Näkyvänä seurauksena määrälletoisesla yritteliäisyydestä oli elinlason kohoaminen ja taloudellinen hyvinvoinli.

Samal käsitykset, Ioiminlamuodot ja -lavat seurasival inkerinsuomalaisia raskaalla pakolaisuudentaipaleellakin. Sitä on myös sovelleitu käytäntöön. Muuliuneel olosuhteet huomioon ottaen he vapauluival Ioiveajattelusta takaisinpaluun suhteen ja ryhlyivät ah[illegible] keroimaan Ialoudellisen asemansa ko[illegible]hentamiseksi ja uuden elämän luom[illegible]seksi. Samoin jo vuodesla 1919 on c[illegible] paikkakunuilla Suomessa ja viime s[illegible] tien jälkeen Ruotsissa järjestetty In[illegible]keri-juhlia. Näislä oval pakolai[illegible] saaneel uulta intoa ja rohkaisua mi[illegible]

Korpivaellus

Israelin kansan 40 vuotta kestänyt korpimatka Egyptin orjuudesta luvattuun Kaanaan maahan on havainnollinen kuva kristityn kilvoittelun tiestä synnin ja saatanan orjuudesta ensin

liinsä. Niiden avulla on myöskin paikalliselle väestölle tehty tunnetuksi inkerinsuomalaisten asiaa. Nämä juhlat ovat muodostuneet molemminpuolisiksi tutustumistilaisuuksiksi ja heimoushengen herättäjiksi sekä arjen edellytlämän tarpeellisen henkisen tasapainon ja pyhäisen juhlamielen kohottajiksi.

Tämänkesäiset inkeriläisjuhlat Ruotsissa vietettiin Örebrossa ja Suomessa ne ovat heinäkuun 9—10 päivinä Tampereella. Juhlien ohjelmat on aina pyrilly saamaan arvokkaiksi, jotta ne jaksaisivat luoda osanottajiin ehcän tunnelman ja oikean juhlamielen, mitä me kaikki tarvitsemme harmaitten huoliemme lieventämiseksi ja henkisen tasapainon säilyttämiseksi.

Kohotkoon juhlamieli Tampereella niinkuin se nousi juhannuksena Örebrossa ja aina vastaavanlaisissa tilaisuuksissa mennetnä aikoina kotoisessa ympäristössä rakkaassa Inkerissämme sekä viime vuosikymmeninä pakolaistaipaleellamme vastaavissa yhdessäolotilaisuuksissa. Me tarvitsemme tänäänkin sydämiämme syvälle luotaavia tuokioita, tunnelmallisia kohokohtia voittaaksemme mielenmasennuksen ja arkielämän harmauden painavan liikarasituksen uhkan. Juuri tätä aitoa juhlamieltä lähdemme nyt suurin joukoin Tammerkosken partailta hakemaan.

Jumalan lapsen vapauteen täällä ajassa ja sitten maisen matkan päätyttyä Jumalan kansan iloon taivaallisessa Jerusalemissa.

Korpivaellus on se kilvoittelun taival, joka alkaa siitä hetkestä, jolloin syntiselle on omakohtaisesti kirkastunut Jumalan äärelön rakkaus ja armo Jeesuksessa Kristuksessa ja hän on ratkaisevasti astunut ahtaasta portista elämän kaidalle tielle. Jeesus nimittää tätä uudestisyntymiseksi.

On ihmisiä, jotka kuvittelevat, että kun jostakin "tulee uskovainen", niin hänen pitäisi sinä hetkenä olla kaikin puolin valmis ja esikuvallinen kristitty. Niin ei suinkaan ole asian laita. Eihän äsken syntynyt lapsikaan ole valmis ihminen, vaan tarvitsee pitkäaikaista hoitoa, kasvamista ja opetusta kehittyäkseen täysi-ikäiseksi. Samoin on laita äsken syntyneen kristityn. Hänen on jatkuvasti "syölävä", se on: luettava ja kuunneltava Sanaa voidakseen Jumalan koulussa kasvaa ja kehittyä täyteen miehuuteen. Sen lisäksi hänen on päättäväsi pantava Sana harjoitukseen jokapäiväisessä elämässään. Tähän kuuluu ensin surultomuuden tilassa tehtyjen rikkomusten selvittely ja mahdollinen edesvastuun kantaminen. Onpa kristityn väliin tarpeellista kokea tankeemuksia ja kompsahduksia uuden elämänsä taipaleella, oppiakseen yhä perusteellisemmin näkemään oman mahdottomuutensa ja oppiakseen yhä kokonaisemmin turvautumaan Kristukseen kaikissa tekemisissään. Sen lisäksi hänen on jokaisen lankeemuksensa jälkeen, olkoon se mitä laatua hyvänsä, nöyrryttävä anteeksipyyntöön sekä Jumalalta että siltä ihmiseltä, jota vastaan hän rikkoi. Tämä juuri on sitä korpivaellusta, jolla me tuon tuostakin löydämme itsemme samallaisina napinanikkareina kuin mitä Israelin lapsetkin olivat. Milloin meiltä puuttuu sitä, milloin tätä, milloin minkinlaiset viholliset meitä ahdistavat.

Pohjimmaisena syynä lankeemuk-

siimme on se, että vaikeuksien tullen emme tuota täydellisesti Jumalaan. Emme ota puutteitamme, vajavaisuuksiamme emmekä vihollisiamme hänen kädestään. Jumalan tarkoitus on kuitenktn korpivaettuksen aikana kasvattaa meitä yhä rohkeammiksi ja sitkeämmiksi kestämään kaikentaisia vaikeuksia ja yhä ehdottomammiksi tuottamuksessamme hänen kaikkivaltaansa silloinkin, kun kaikki näyttää menevän päin seinää. Eihän Jumala pääse koskaan tekemään ihmetekoja etämässämme, kun meiltä itsellämme on niin vahva taipumus ehättää syntiset sormenjälkemme töihin, joita hän ttse oli aikonut suorittaa osoittaakseen meille suuruutensa. Toisaatta me huolimattomuudessamme jätämme tekemättä työt, jotka Jumala oti tarkoittanut meidän suoritettaviksemme. Edettisiin kuuluvat etupäässä meidän omaa menestystämme ja kunniaamme kohottavat asiat. Jätkimmäisiin tähimmäistemme sekä aineellisista että hengellisistä tarpeista huotehtiminen. Vain kiinteä yhteys Sanan kuulemisen ja tekemisen väliltä kasvattaa ihmistä yhä tähempään yhteyteen Jumatan kanssa, kun taas vähäinenkin tottetemattomuus toitontaa meitä Herrasta.

Jumatan täytyi usein ankarasti rangaista Israetin kansaa, kun se tankesi napisemaan häntä vastaan tai sortui suorastaan epäjumalia patvetemaan. Samoin täytyy Herran monesti menetellä meidänkin kanssamme. Onhan hänen hyvä tarkoituksensa kaikesta epätäydellisyydestämme huotimatta kasvattaa meitä Jumalan tasten todelliseen vapauteen, siihen, että emme enää jää tuijottamaan omaan tai toisten ihmisten huonouteen emmekä edessä oteviin vaikeuksiin, vaan katsomme ainoaan puhtaaseen ja täydelliseen, Jeesukseen Kristukseen, joka "edessään otevista kärsimyksistä välittämättä nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen ristinkuotemaan asti". Vain katsomalla Häneen opimme *mielellämme* tekemään Jumatan tahdon, opimme *mielellämme* kärsimään, palvelemaan ja rakastamaan.

Ja kun korpivaelluksemme päättyy ja me saavumme vuorollamme Luvatun Maan oudotte ja hieman petoittavalle portilte, niin meillä on tuottamus siihen, että sellaisina syntisinä kuin otemme saamme kaikesta vajavaisuudestamme huotimatta pian astua Kaikkein Pyhimpään, koska Herramme Kristus on kärsimyksensä kautta reväissyt rikki erottavan esiripun. Tie Jumatan pyhään temppetiin on auki.

P. Raski

Jumalan armo

Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille (Tiit. 2: 1t). Gotgatatta tausuttiin nuo sanat: Se on täytetty. Siten koko ihmissuvun petastus oti taattu. Mikä tohdutus kiusatuille. Moni rehellinen sietu tuskailee uskonsa heikkoutta. Totisen voiman puutetta, usein sisällistä ihmistään kohtaavaa vetttoutta ja hajamietisyyttä.

Saattaa otta niin, mutta hänen tunastuksensa pysyy kuitenkin täytettynä. Otkoon hänen suhteensa siihen minkätainen tahansa. Petastus on Kristuksessa täytetty ennen kuin meitä ollenkaan oli otemassa. Nünpä jo silloin, kun Jumalan epäsuosiossa olimme, juuri siksi, että otimme Jumalan vihan kohteena, hänen rakkautensa salli vuodattaa Karitsan veren. Ja missä hän tämän veren näkee, siellä tuomio käy ohitse. Katsokaamme sen tähden enemmän itseemme, enemmän hänen töihinsä kuin omaan uskoomme. Enemmän hänen rakkauteensa meihin kuin omaan rakkauteemme häneen. Enemmän siihen hyvitystyöhön, minkä hän on antanut Jumatalle kuin omaan epätäydetliseen parannukseemme.

Joka uskoo ja kastetaan, se petas-

tuu (Mark. 16: 16). Tälä lupausta pitäisi ahkerasti saarnalla lakkaamatta mieliin leroitellaman ja niin alinomaa meilä uskoon heräteltämän. Sillä samoin kuin tämä jumalallinen lupaus kerran kasteessa ylitsemme sanottiin ja se pysyy lujana loppuun asti, samoin meidän myös tulee aliluisestt sitä muistamalla vahvistaa itseämme uskossa. Käänlyessämme me siis yksinkertaisesti vain palaamme kasteen voimaan ja uskoon, mistä olimme langenneet ja palaamme siihen lupaukseen, mikä kasteessa meille anneltiin, on siinä tärkeää, että se, joka tahtoo tehdä parannuksen, ennen kaikkea ajattelee kasteltaan, muistelee jumalallista lupausta ja kiittää Jumalaa siitä, että hän on kastettu. Se on Jumalan armoa!

Lutherin mukaan *S. T.*

Inkerin nimikilpa

Inkerin nimistön tallentamiskilpa, jonka Sanakirjasäätiön nimistöjaos yhdessä Inkeriläisten Yhdistys r.y:n kanssa aloitti v. 1958, tuotti Nimiarkiston vanhastaan miltei olemattomiin inkeriläiskokoelmiin merkittävän lisän ja ennen kaikkea osoitti vielä olevan mahdollisuuksia kielitieteellisesti niin perin tärkeän Inkerin suomalaisen nimistön pelastamiseksi. Kilpailun osanottajia oli kaikkiaan nelisenkymmenlä neljästätoista eri seurakunnasta. Innokkaimmin asian olivat ottaneet omakseen vuoleelaiset: yhdeksän kerääjän läheltämänä tuli yhteensä 524 nimilippua. Lempaalan kokoelma kartlui lähinnä suurimmaksi, 239 nimilippua käsittäväksi; seuraavina ovat Kosemkinan (159 nl.), Valkeasaaren (141 nl.), Toksovan (138 nl.), Hietamäen (111 nl.) nimikokoelmat. Näiden sekä pienempien Kelton, Markkovan, Skuoritsan, Soikkolan, Spankkovan, Tuutarin, Tyrön ja Venjoen kokoelmien yhteismääräksi kilpailussa tuli 1689 lippua, 5 konekirjoitusarkkia nimimuistiinpanoja ynnä 3 muistinvaraista karttapiirrosta.

Suurimman, 141 nimilippua käsittävän, korkeatasoisen keräelmän lähetti vähän ennen kuolemaansa Valkeasaaren nimistön taitaja, opettaja Matti Kälviäinen. Seuraaviksi sijoittuivat Juho Virolaisen Vuoleen 119, Heikki Kinnusen Vuoleen 115, Pekka Filimonoffin Kosemkinan 104, Eeva Pesosen Vuoleen 103 ja Juho Tirrasen Lempaalan 103 nimilippua sisältävät kokoelmat. Sanakirjasäätiön nimistöjaos päätti antaa näille viidelle tasaväkiselle kilpailijalle 2.000 markan suuruisen tunnustuspalkinnon. Kaikille kerääjille ja keräystä tavalla tai toisella edistäneille nimistöjaos lausuu hartaat kiitoksensa ja esittää samalla toivomuksensa, että innostus Inkerin nimien tallentamiseen lisääntyisi. Nimilippuja ja keruuohjeita voi pyytää Suomalaisen Tiedeakatemian keräilytoimistolta, os. *Fabianink. 33, Helsinki.* Sanakirjasäätiön nimistöjaos suorittaa hyvälaatuisista kokoelmista korvauksen.

TYÖSARALTA

TURUN PAIKALLISOSASTO

30-vuotisjuhla

Mt:ä ihanimm:nn tcesäiscn sään vallitessa täyttyi toisena helluntaipäivänä juhta-asuun kortste:tu Karjalaisten tato inkeriläisestä sttrtoväestä. Lähes parlin saiaan henkeen nousevan heimoväen joukossa olivat kutsuvteraina maisteri Teppo Samooja rouvineen, kirkkoherra Armas Aavikko ja useita Inkeritäisten yhdistyksen hallituksen jäseniä. Opettaja Toivo Leinin huolehtiessa säestyksestä kaikut ohjelman atuksi Suvivirsi vaikuttavan voimakkaana.

"Meiltä on tänään merkittävä juhla", lausui rehtori Hetkki Mylläri. "On kuluuut 30 vuotta siitä, kun täällä Turussa alkoi inkeriläisten yhdistystoiminta. Tämän yhdistyksen perustaja ja yhtämittainen puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja, täytti vitkko sitten 70 vuotta. Paikallisosastomme nykyisiin toimeliaimpiin jäsenitn kuultva kirkkoherra Armas Aavikko saavutti viime huhtikuun 28 p:nä 75 vuoden kunnioitettavan tän. Näin tähän titatsuuteen on yhdistetty kolme merkittävää tapausta." Lausuttuaan kutsuvieraat ja muun juhlayteisön tervetutleeksi, puhuja kästtteli maisteri Samoojan rtkassisältöistä elämäntyötä ja kiitti paikallisosaston puolesta hänlä ja rouva Taiml Samoojaa yhdistystoimintamme hyväksi suoritetusta suuresta ja arvokkaasta työstä. Samalla hän selosti paikallisosaston vaiheita kuluneen kolmen vuosikymmenen ajalta. Paikallisosaston kiitollisuuden osoituksena ojennettiin maisteri Samoojalle lahjana hopeamaljakko ja rouva Samoojalle kukkia.

Ktrkkoherra Armas Aavikolle puhui hovioikeudenneuvos Robert Rainio viitaten hänen toimintaansa Inkerin papptna, pakolaislen autlajana ja silrtoväen harrastusten avustajana. Venjoen seurakunnan entisenä jäsenenä lausui Juho Hartikainen kirkkoherra Aavlkolle kiitokset mainitun seurakunnan sietuntiotdon ja Inkerin pakolaisten avustuksen hyväksi suoritetusta työstä. Kirkkoherra Aavikolle annettiin lahjaestneet paikallisosaston sekä ompeluseuran puotesta.

Neiti Hellä Rantala lausut Aale Tynnin runon Kotiseudulle sekä pari muuta runoa. Inkeriläisten yhdistyksen sihteeri, johtaja Antti Kekki esttt yhdistyksen tervehdyksen 30-vuottaalle paikallisosastolle ja samalla ojensi pienoistiput merkkipäiviä viettäneille maisteri Samoojalle ja kirkkoherra Aavikolle. Tampereen patkallisosaston onnittelut juhlivalle paikallisosastolle esitti tämpimin sanoin tarkastaja Yrjö Räikkönen. Tampereen inkeriläisten tahjana hän samalla luovutti komean kukkakorin kauniina heimoystävyyden osoituksena. — Matti Suomatainen lausut tunnustuksen sanoja paikallisosaston sihteerille Heikki Myllärille hänen suorittamastaan pitkäaikaisesta työstä ja ojenst hänelle kiitollisuuden osoituksena arvokkaan tahjaesineen. Rouva Meri Myllärille annettiin kukkia. — Huomionosoitusten kohteeksi joutuneet tausuivat heimotaisilleen kauniit kiitokset osakseen tulleesta huomaavaisuudesta todeten, että täällä on heimoväen keskuudessa vallinnut lämmin ja yhdistävä henki, mikä on tehnyt toiminnan miellyttäväkst ja tulokselliseksi. Sitten laulettiin yhteisesti "Nouse, Inkeri".

Väliajalla paikallisosasto ja ompetuseura tarjostvat juhlaväelle kahvi Ohjelmaa jatkettiin laulamalla O Kuningasten kuningas. Sitten päätö mittaja Aappo Metiäinen piti vaiku tavan juhlapuheen, jossa hän käsitte Inkerinsuomalaisten menneitä henki siä ja taloudellisia pyrkimyksiä sek sitä hyvää yhteisymmärrystä, mik tämän kansan keskuudessa aina val litsi. Tällaista yhdistävää henkeä m

tarvitsemme edelleenkin täällä uusissa oloissa, lausut puhuja. — Hovtoikeudenneuvos Robert Rainio jakoi Suomen kansataisoikeuksta hakeneille myönnettyjä päätöksiä ja toivotti onnea ja menestystä niiden saajille. — Ilmoitettiin, että heinäkuun 3 päivänä suoritetaan rovastt Laurikkalan hautapatsaan patjastus Pyhärannassa. Tarkottuksena otisi, että täältä tähdettäisiin tuohon tärkeään tilaisuuteen suurella joukolla. Jooseppi Klemettilä tupautui järjestämään yhteisen autokuljetuksen sille matkalle. Paikkavaraukset on lehtävä hänelle kutuvan kesäkuun loppuun mennessä puh. 2t052 työaikana. Juhlan toppusanat lausui maisteri Teppo Samooja. Hän kiitti paikattisosaston osaksi tullaesta huomaavaisuudesta Inkeriläisten yhdistystä ja sen hallituksen jäseniä, jotka pitkien matkojen takaa olivat saapuneet tähän tilaisuuteen. Samoin hän lausui kiitokset Tampereen paikallisosaston edustajitle, jotka olivat tuoneei mietiä tämmittävän tervehdyksen sisarosastottamme.

Juhlassa tuli ilmi, että Turun paikallisosaston toiminta on ollut vilkasta ja monipuolista. Hajaantuneen heimomme jäsenten yhdistämiseksi ja valistamiseksi on tehty paljon tuloksellista työtä monessa eri muodossa olosuhteiden mukaisesti. Parhaana todisluksena tästä menestyksellisestä työstä voitaneen pitää sitä suosiota, minkä paikallisosaston järjestämät juhlatilaisuudet aina saavat inkeriläisten taholta. Karjalaisten talo on jatkuvasti täytiynyt hartaasta ja kiitollisesta juhlayleisöstä.

Heimojuhlat Örebrossa

Örebrossa juhannuksena vietettävää yhteistilaisuutta sanotaan inkeriläisjuhlaksi, koska siellä on tuon herkän heimosirpaleen jäsenistö monilukuisemmin edustettuna.

Seuraavana ryhmänä ovat karjalaiset ja sitten muut Suomen maakunnaltisten heimojen edustajat. Kaikkien näiden sietussa sointuu sama surusävel.

Onpa meillä ilon tuokioitakin. Ainakin silloin, kun näin "yhtehen yhytään ja työdään käsi kätehen".

Kuten tiedetään, toinen maailmansota on murjonut perin kovakouraisesti Suomen kansaa ja sen heimoja. Inkerinsuomataiset on reväisty irti kotikonnuittaan ja heitetty hujan hajan ympärt maailmaa. Karjalaisilta on riistetty iki vanha isien maa. Ei soi enää Väinön kannel Karjatassa, eikä paimenlorvi herättete aamun sarastaissa Inkerin emäntiä karjansa lypsylle, kuten ennen ...

Yhteiset muistot ohjaavat meidät koolle näin joka juhannuksena, miltoin milläkin Ruotsin paikkakunnalla. Samoin tapahtuu Suomessakin. Näihin juhliin on vuost vuodetta kerääntynyt yhä monilukuisempt joukko, ja mikä mieluisinta, myös muiden heimojemme jäseniä, jotka ovat tavalla tai toisella joutuneet saman kohtalon kothimiksi. Niinpä nyt tänä juhannuksena 24. 6. kello 18 Örebron kaupungin konserttisali avaa ovensa ja kutsuu inkerinsuomalaisia sekä heidän kohtalotovereitaan ja ystäviään yhteisten muistojen pariin, suvipäivien alkajaistilaisuuteen.

Onhan meillä paljon yhteistä jo ammoisista ajoista. On yhteinen Kalevala ja Kanteletar. On vielä yhteinen kieli ja sama isien usko. Yhteinen harras toivo, että Herra olisi meille edelleen armollinen!

Jos mieltämme on maailma liioin murjonut ja tehnyt sen lilaksi arkiseksi, niin se unohdetaan. Ainakin tällaisissa suurissa juhlissa. Näissä merkeissä paikallinen örebrolainen juhlatoimikunta tahtoo lausua kaikki vieraat tervetulleiksi Örebrohon, juhlimaan ja "lauloaksemme hyviä, parahia pannaksemme".

Juhlan ohjelma on arvokas, aiherikas ja monipuolinen. Kolme laulukuoroa esiintyy, parhaita runoja, niin

vanhoja kuin uusiakin, esitetään. Ruokaa ja yömajoitukset on varattu juhlavieraille. Juhlapuhujia saapuu sekä Ruotsista että Suomesta. Tarkempi ohjelma on saatavissa juhlapaikalta. Tervetuloa! *A. H.*

Tervetuloa Tampereelle!

Edellä olevassa kirjoituksessa on sanottu se, mihin voidaan yhtyä täällä Suomessakin. Myös täällä olevat inkeriläiset kokoontuvat jälleen, kuten neljä vuosikymmentä on tapahtunut yhteistä kesäjuhlaansa viettämään. Tällä kertaa Tampereella. Se tapahtuu täälläkin samoin tunnuksin kuin Ruotsin inkeriläisten yhteentulo. Samat kysymykset askarruttavat kohtalokkaan Kulbroon heimon jäseniä kaikkialla, missä he tällä haavaa oleskelevatkin. Niinpä mekin Suomessa asuvat riennämme sankoin joukoin tapaamaan toisiamme, rentoutumaan, virkistymään ja uusia voimia, uutta intoa ja rohkeutta saamaan sekä toinen toisellemme sitä antamaan.

Viittaamme toisaalla lehdessämme olevaan juhlan ohjelman selostukseen. Siitä huomaamme siellä olevan jokaiselle jotakin, joten matkaa tuskin tarvinnee katua.

Tervetuloa myös lahden takaa tänne vieraaksemme nyt niinkuin aina ennenkin!

Omaisia tiedustellaan

Etsin siskoani Maria Tuomaantytär Mäkeläistä, syntynyt Inkerissä Toksovan Kesämäen kylässä v. 1905. Joutui Suomeen sotavuosina 1941—1942. Pyydän ottamaan yhteyttä osoitteella: Neuvostoliitto, KASSR Petrosavodsk, Solomennoje Botanitsheskij sad.

Lempi Tuomaantytär Mäkeläinen.

Tarvitsemmeko itsetutkistelua?

"Vaikeneva yhtä hyvin kuin puhuvakin on vastuussa kehityksestä. Toimiva kuten passiivinenkin luo hyvässä ja pahassa yhteiskunnan, mikä on meidän. Tämä on demokratian edellytyksiä. Se on myös ihmiselämän edellytyksiä." — Nämä sanat on lausunut tunnettu tanskalainen nainen, Folkevirke-liikkeen johtaja, Bodil Koch.

Yhdistyselämässä on aktiivisuuden rinnalla valitettavasti aina passiivisuuttakin. Olisi hyvä, jos passiiviset yhdistysjäsenet yrittäisivät osallistua toimintaan tuomalla edes jonkinlaisen kortensa yhteiseen kekoon. Vaikkapa niin helpolla tavalla, että antaisivat kannatuksensa ja rohkaisunsa toimiville, aktiivisitte jäseniltе ja ottaisivat joukolla osaa yhteisiin juhla- ja kokoustilaisuuksiin. — Miksi he tämänkin tekevät usein perin vastahakoisesti? Onko heitä joku aikaisempi kokous "jäähdyttänyt" ehkä sen kautta, että joku puhuja tai esitelmöitsijä ei ote heitä miettyttänyt? Ehkä heitä itseään ei mietestään ote tarpeekst huomattu ohjelman suorittajina ja sen vuoksi toiminta heidän osattaan on päättynyt vastenmielisyyden ja arvostelun ja vieraantumisen tuntuun? Onko heidän asenteensa yhteistoimintaan nähden muuttunut tai muuttumassa kielteiseksl joidenkin "suuntavirtausten" vuoksi? — Jos on, niin miksi jähmettyä tällaiseen kielleiseen asenteeseen. Jos on "vika johdossa", niin voihan sen vaihtaa, koota ihmisistä joilla on antavampi julistus, vilkkaampi keskustelutapa, ystävällisempi suhtautuminen kanssaihmisiin, kiinteämpi yhteydenpito etsiviin naapureihin. Tai ehkä onkin syytä pieneen, terveelliseen itsetutkisteluun? Onko ehkä niin, että Sinä ja minä kuulumme niihin, jotka itse passiivisina istuudumme odottamaan, että toiset tekisivät työtä meidän hyväksemme, hyödyttäisivät ja huvittaisivat meitä. Onko ehkä niin, että Sinä ja minä olemme unohtaneet tai koskaan tulleet edes ajatelleeksikaan, että meidän yhdistysjäseninä tulisi itsemmekin edes jollain tavoin osallistua toimintaan. Että meidän tulisi suhtautua yhteiseen asiaamme myönteisesti, eikä vain siten, että katsomme itsemme kykeneviksi arvostelemaan johtohenkilöitä, arvollisiksi moittimaan ja väheksymään toimlvien veljiemme ja sisariemme aikaansaannoksia tai etsimään ja löytämään vikoja ja puutteellisuuksia toisissa, omaa paremmuuttamme ihaillen.

Ystäväni! Asetan Sinulle pari kysymystä. Vastaa niihin itsellesi.

Oletko aktiivinen, toimtva jäsen yhdistyksessämme? Annatko ajastasi, kyvyistäsi, voimistasi, jotakin yhteisen asiamme auttamiseksi? Vai oletko toimeton, passiivinen, joka odottaa, jopa vaatiikin, että "pöytä eteen katetaan" siitä valmista nauttiaksesi, tarjolla olevaa alati moitiskellen ja kaikesta "purnaten".

Monia kiusaa passiivisuutensa. Toiset siinä suorastaan viihtyvät. Niihin, jotka viihtyvät, kuuluvat arvattavasti ne, jotka kokouksen edellä ja sen jälkeen näyttävät innostuvan suorastaan valtavaan aktiivisuuteen. Ennen kokousta he sanovat: "Nyt meidän on huolehdittava siitä, että asiat tulevat hyvin hoidetuksi." Kokouksen jälkeen he antavat hyviä neuvoja johtohenkilöille, miten asiat olisi hyvin hoidettava ja lupaavat olla kaikessa avuksi. Vähän myöhemmin he syytävät moitteita toisille sen vuoksi, että nämä eivät ole asioista "huolehtineet", vaikka nimenomaan itse eivät ole panneet tikkua ristiln asian hyväksi.

Kaikki kai olemme joskus, enkäpä

useinkin, passiivisuudellamme jarruttaneet yhteisen asiamme hyväksi tehtävän työn menestymistä. Yhdistyselämälle sellainen on samaa kuin syöpä kehossamme. Se jäytää elinjuuria ja lopuksi, ehkä nopeastikin, tappaa elävän toiminnan.

Ystävät! Ajatelkaamme enemmän, mitä voisimme tehdä, että yhdistyksellämme ja sen osastoilla olisi mahdollisuus täyttää tärkeätä tehtäväänsä vastaisuudessakin. Muistakaamme, että silläkin, joka toimettomana vaikenee, silläkin, joka passiivisena odottelee valmista, on täysi vastuu. Taidamme todella tarvita syvällisempää itsetutkistelua ja ehkäpä hieman — tukisteluakin.

"yr"

Rovasti Jalmari Laurikkalan

hautakivisuunnitelma on nyt valmis ja kivi pystytetään hänen haudalleen Pyhärannan hautausmaalle ensi heinäkuun alussa. Kiveen hakataan rovasti Laurikkalan puolivartalokuva piispan risti rinnassa ja raamattu kädessä. Henkilömerkintöjen lisäksi tulee teksti: Inkerin piispa ja hengellinen isä. raskaina ja vaikeina aikoina, Inkerissä v. 1909—37, Ruotsissa v. 1950—57. Pystyttäjistä merkintä: Inkerinsuomalaiset 1960. Rovasti Laurikkalan omaiset ovat mielihyvin suostuneet kiven pystyttämiseen. Henkilöt, jotka haluavat lahjoituksillaan osallistua kiven valmistuskustannuksiin, pyydetään suorittamaan lahjoituksensa Inkeriläisten Yhdistyksen postisiirtotilille n:o 30636, merkitsemällä postisiirtokorttiin, rovasti Laurikkalan hautakivirahasto. Rovasti Laurikkalan muisto on meille rakas ja kallis. Jumala oli hänessä väkevä, Kristus oli hänelle elämä, Hän oli meille **h y v ä p a i m e n.**

M. K.

Rovasti S. J. Laurikkalan muistojuhla

Rovasti S. J. Laurikkalan hautakiven paljastusjuhla pidetään ensi heinäkuun 17 päivänä sunnuntaina heti jumalanpalveluksen jälkeen Pyhärannan hautausmaalla. Tämän Inkerin piispan ja hengellisen isän muistoa kunnioittamaan toivotaan saapuvan runsaasti osanottajia inkeriläisten keskuudesta. Lahjoituksia hautakivirahastoon voidaan edelleen tehdä Inkeriläisten yhdistyksen postisiirtotilille n:o 30636. Pyhärantaan pääsee sunnuntaiaamulla linja-autolla vain Uudestakaupungista ja Raumalta. Turun inkeriläiset ovat lupautuneet lähtemään tilaisuuteen suurella joukolla omalla autolla ja mukaan tulee myöskin laulukuoro. Ruotsista tulee runsaasti edustajia.

Lempaalaisille

Vuoden 1958 kesäjuhlan yhteydessä kokoontui joukko entisiä lempaalaisia neuvottelemaan Lempaalan seurakunnan historian aikaansaamisesta ja seurakunnan 350-vuotismuistojuhlan järjestämisestä. Näissä merkeissä pyydetään tulemaan lempaalaisia uudelleen joukolla kesäjuhliin Tampereelle tänä vuonna.

Neuvottelu koetetaan järjestää lauantaina heinäkuun 9 p:nä.

Neuvottelussa valitun toimikunnan puolesta:
J. Tirranen ja T. Summanen.

Inkeriläisten nuorten vapaa-ajan vietosta

Vanhemplensa kertoman perusteella muistiin merkinnyt **Aino Junninen.**

Talvi-iltolna kokoonnuttiin aina iltaa istumaan jonnekin taloon.

Kun saatiin tietää, että jostakin talosta olivat lähteneet vanhemmat kylälle, niin sitten kaikki "kopittuit" sinne. Tätä sanottiin yhteisellä nimellä "tyhjäks luvaks".

Paastoaikana ei käyty kuin kirkossa. Juhannuksena oltiin päivällä kirkossa, illalla mentiin liekuille.

Usein sunnuntai-iltaisin ja päivälläkin ja tavallisina arki-iltoinakin kokoonnuttiin kylälle "poppii" pelaamaan.

Liekuilla suurimmat osat vapaa-ajasta taisi kumminkin kulua. Sinne tuli monesta kylästä tyttöjä ja poikia, siellä leikittiin, tanssittiin ja laulettiin. "Nimetsklatroi karmonilla" (tarkoittanee saksalaistekoista harmonikkaa? Latojan huom.) soitettiin katrillia, polkkaa ja valssia, krakkovjakkia, patispania, vinkerkkaa, tustepla. Krakkavajakkia kun soitettiin, niin toiset lauloival:

"Martin Aappo mäel männöö katajoita karsimaa,
nappas kirveen kannon päähä, püksyjää käi parsimaa."

Tytöt usein istuivat liekussa, pojat "pönkiit" eli antoivat vauhtia ja sitten laulettiin yhdessä:

"Tämän liekun lauvan all on kirkas lähevesi,
tässä heilain ensi kerran kalossinsa pesi.
Tämän kopjan koivumetsän olen käynyt läpi,
täällä kuulin heilain äänen kukkuvan kuin käki."

Tytöt lauloivat usein pojille:

"Tulkaa pojat liekkusille liekuttammaa meitä,
joha myökii jolloin kulloin liekutimme teitä."

Mutta usein nuorten hampaissa olivat kylän vanhat naiset tai niin sanotut ämmät, ja heistä laulettiin seuraavasti:

"Tän kylän ämmät pitäis panna kaikki suuree rekkee,
musta kissa kutsariks ja marakatti ettee."

Jakoalkana (pyhäinmiesten päivän aikoihin) nuoret kävivät kuuntelemassa ikkunoiden takana sulhasista ja morseimista, minkä nimen kuuli, sennimisen sai sitten morsiamen tai sulhasen.

Ehkä siellä moni kuuli sen nimen, jonka halusikin.

Ja ehkä nänä päivinäkin moni elää armaansa kanssa, jonka nimen kuuli salassa ikkunan takana.

Suvi

Taasen suvi suloinen
yli maitten vesien,
saapunut on pohjolaan
luoden lämmön tullessaan.
Valoisat on suviyöt,
siinä huomaat Luojan työt.

Unholaan jäi kylmä, halla,
linnut laulaa kaikkialla.
Raikas ääni satakielen,
karkoittavi kaihomielen.
Valkka käymme pakoteitä,
aurinko ain seuraa meitä.

Kirkkaana se loistaa täällä
joka päivä päämme päällä.
Luojan kukat kertoo meille,
muille maille saapuneille,
kuinka Luoja kaiken maansa
täyttää rikkaudellansa.

A. Vainikka.

INKERILÄISTEN KESÄJUHLA

TAMPEREELLA HEINÄKUUN 9—10 PÄIVINÄ 1960.

Iltajuhla lauantaina kello 18.00 Tammelan kansakoulun juhlasalissa.

Yhteislaulu	virsi 461: 1—4	
Tervehdyssanat		Y. Räikkönen
Yhteislaulu	virsi 461: 6—7	
Lausuntaa		Ella Ojala
Torvisoittoa		Lempäälän Partiopojat
Juhlapuhe		Fil. toht. Sulo Haltsonen
Viulunsoittoa		Ylioppilas Jääskeläinen
Yksinlaulua		A. Mustonen
Tervehdyksiä:		Maaherra Tuomisen tervehdyskirje
		Itä-Karjalan Sivistysseura, tuomari Lahelma?
		Kalevalaisten Naisten, lehtori Naemi Levas
		Tampereen Seurakuntien
		Ruotsin Inkeriläisten
		Tampereen Karjalaisten?
Iltahartaus		
Päätösvirsi		

Pitäjäryhmien seurustelua ja teenjuonti illan päätteeksi.

☆

Juhlajumalanpalvetus kello 10.00 Tuomiokirkossa ja HPE.
Saarnaa rovasti Paavo Viljanen.
Alttaripalvelukset rovasti J. Jääskeläinen ja paikalliset papit.
Musiikki seurakunnan tavallinen.

☆

Kirkkokahvit ja ruokailu juhlapaikalla kansakoulussa.

☆

Päiväjuhla kello 14.00.

Torvisoittoa	Lempäätän Partiopojat
Tervehdyspuhe ja seppetepuhe	Antti Kekki
Torvisoittoa: v. Kothen: Hymni	Lempäälän Partiopojat
Inkeritäisten seppete kunniavartioineen sankarihaudalle	
Juhtaruno, kirj. Aappo Metiäinen	Kirjoittaja
Juhlapuhe	Piispa E. G. Gutin
Yhteistaulu, virsi	
Duettoja: "Ristin tuokse" A. Räikkönen "Vain kaukaa..." T. Etovaara "Taivas" H. Kantota	Opettajat Hilkka ja Martti Kivivuori, säestää Y. Räikkönen
Puhe	Rovasti Juhani Jääsketäinen
Lautua ja pianonsoittoa	Rouva ja tytär Jääsketäinen
Päätössanat	Insinööri J. A. Savotainen
Maamme *Nouse Inkeri*	Yhteisesti torvisoittokunnan säestyksellä

Kokoontuminen juhlahuoneistoon voi tapahtua lauantaina ennen kello 16, sillä siitä lähtien toivotaan saatavan kuntoon ruoka- ym. tarjoilu, mitä pitkämatkaiset todennäköisesti silloin jo tarvitsevat.

Sunnuntaina on tarjolla kirkkokahvi sekä ruokaa. Aamukahvin tarjoilusta juhlapaikalla on ollut vähän erimielisyyttä sen vuoksi, kun ravintolaan on vaikea saada henkilökuntaa sitä varten, mutta toivotaan että sekin järjestyy.

Tiedustelu eräästä entisajan seurustelumuodosta

Ennen vanhaan oli yleisenä tapana, että kytän nuoret miehet iltayöstä vierailivat tyttöjen luona näiden makuusuojissa joko joukolla tai yksinään. Suomalaisen Tiedeakatemian Keräilytoimisto pyytää lisäaineksen hankkimiseksi tekeillä otevaa kansatieteellis-sosiotogista tutkimusta varten arvoisla tukijoita kertomaan muistamiaan tai kuulemiaan tämän ns. yöjalassa käyntltavan esiintymistä kotipaikkakunnallaan valaisevia tietoja. Vastauksiksi toivotaan mietuimmin yhtenäisiä kuvauksia kyseisten matkojen eri vaiheista. Niiden taatimisen hetpottamiseksi on seuraavassa esimerkkejä yksityiskohdista, joihin muun ohessa toivotaan kiinnitettävän huomiota.

Mitä valmisteluja tehtiin ennen tähtöä (sopimus tapaamisesta ym.). — Koska tavallisesti tähdettiin (aika, viikonpäivä, vuodenaika). — Ketkä tähtivät (kuinka monta, oliko joku johtajana, otiko tyttöjä tai vieraan kytän poikia mukana, oliko paikkakunnalla yteisesti vai vain joissakin titanteissa tapana kulkea yksin jne.). — Miten kuljettiin (hevosella, jatan, sataa jne. ja kuinka monen tytön luona käytiin ym.). — Missä tytöt nukkuivat ja miten heidän makuusuojiinsa päästiin (mitä aittojen luona tapahtui, kuinka monta poikaa

pääsi sisällo jne.). — Miten makuusuojissa seurusteltiin (keskustelut, kestitys jne.). — Kuinka vieruskumppanin valinta suoritettiin (minkälaiset pojat ja tytöt olivat suosittuja, minkälaiset eivät jne.). — Kuinka tytön mielipidettä kysyttiin. — Mitä tytön torjuva vastaus ("rukkaset", "nahat" ym.) aiheutti. — Miten vieraan päästyä käytäydyttiin (vaalelus, mikä oli luvallista, mikä ei jne.). — Poislähtö ja jälkipuheet.

Kertokaa myös *ensimmäiseen* yöjalkamatkaan mahdollisesti kuuluneista erikoispiirteistä (koska tyttö tai poika oli kelvollinen alottamaan seurustelun; ikä, työkunto ym. edellytyksiä) sekä suhtautumisesta vakiintuneiden tapojen rikkomiseen (rangaistukset ym.), suhtautumisesta yöjalassa käyntiin, rakkauteen ja seurusteluun yleensä (koska nuorten liikkeistä suhdetta pidettiin sallittuna jne.), ja mainitkaa, mitä muutoksia suhtautumisessa ja käsityksissä on tapahtunut. — Tervetulleita ovat myös kertomukset yöjalkamatkoilla sattuneista hauskoista tapahtumista, lappeluista, lehdyistä keppostsista ym., sekä yöjalkalaulut, pyrkimäluvut, koputussanat, matkalaulut ym., ynnä taiat, kaskut, nimitykset ja sanontatavat yöjalassa käynnistä ja kävijöistä. Kertokaa myös näiden esitystilanne.

Vastaukset voidaan lähettää ilman postimerkkiä, jos kuoressa on lähettäjän nimi ja osoite sekä merkintä Tieteellisiä tiedonantoja. Vastaajia pyydetään ystävällisesti mainitsemaan nimensä, ikänsä, ammattinsa ja osoitteensa, keneltä, mistä pitäjästä ja miltä ajalta (vuosikymmeneltä) tiedot ovat, sekä merkitsemään kuoreen sana Tapatiedustelu.

Parhaille vastaajille annetaan raha- ja kirjapalkintoja.

Vastaukset, jotka käsitellään luottamuksellisina, pyydetään lähettämään ennen heinäkuun 1. päivää 1960 osoitteella

Suomalaisen Tiedeakatemian
Kerällytoimisto
Hallituskatu 1, Helsinki.

Tunnelmia

TUSKAA...

Kun varhaisaamuna keväimen
uudestisyntyvää luontoa katselen,
lunkee sieluuni soimaus pyhä:
minä, kurja, saastainen, edelleen
joka "parannusta" vain teen ja teen,
olen uudestisyntymätön yhä.

Kevätaamun auringon kirkkaus,
sinitaivaan kristallinkuulakkuus
lietsoo tuntoni polttavaa tulta,
joka kysyy: — missä on sydämes puhtaus,
missä lapsenomainen viattomuus,
missä sieluusi valettu kulta? —

Minä häpeän, vastausta en saa;
ei katseeni kohda oo taivas, vaan maa;
sydän mykkänä Luojallein sanon:
— Ole armollinen, minut uudistaa
Sinä voit, kuten uudistuu luonnossa maa.
Uulta syntyä sielullein anon. —

LOHTUA

Miksi sielusi harhallee pimeitä öitä,
miks' ei silmäsi tarkkaile Luojasi töitä,
miksi itseäs katselet aina?
MINÄ tiedän sen, että savea olet
ja valkka nähnyt oon sen, että paikallas polet,
minun kuitenkin oot, se mieleesi paina.

Osa Tampereen juhlaan kirjoitetusta juhlarunosta.

Muistoja

Saanhan muistnissa matkata Inkeriin,
sitä minulta mikään ei kieltä.
Kun kesä nn puhjennut knkkastin,
tun riemun se tintnthin lantaviin,
kutnka thanaa sittnin nn siellä!

On knrkea sininen taivaansa,
sota samensi atkanaan senkin,
nurmi petttävt bantnjen kumpuja,
jniden alta nyt nukkuvat rovnoja
nmat, talttunnt vihottinenkin.

Heidät jätämme rautiassa ninnmaan
ja nnttamaan tietkcä Herran.
Sotilaina he vetjtä oltvat vaan
ja velvotlisuutta sunrittaissaan
nvat urhnine taistelteet kerran.

Sinä kannat rinnassas polttavaa tulta?
Siellä ahjonl on, jossa puhdistuu kulta
jonka sieluusi kerran mä valoin.
Sinä tahrasit sen, olit voimaton.
Minä puhdistan sen. Sulla lupaus on:
— olen päättävä työn, jonka atnin. —

Ylös maasta nyt silmäsi puoleeni nosta,
kohti taivasta katso, maan ahdingosta
Minun rakkauteni stnut kantaa.
Mulla voimaa on, anna itsesi mulle,
niin vastalahjaksi tahdon sulle
uuden, puhtahan sydämen antaa.

"yr"

Mielenkiintoinen kirjauutuus

Pitkäaikaisen työn tulnksena ilmestyy enst syysknussa entisen Inkerin evankelistnteritaisen kirknn vaiheita käsittelevä jnhlaasuinen, runsaasti knvitettu tens npettaja Aappn Metiäisen ja kirjailija K. Knrknn toimittamana. Kirja tulee markkinnille snpivasti marrasknussa vietettävän Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlaksi.

Tenksen esittely- ja ennakkntilaustehtinen seuraa tämän nunernn mukana tukijoillemme. Kirjan hintana tuleo ntemaan ntdnttuna 1000:— mk ja atsttkkaast kangaskansiin sidnttuna 2000:— mk. kpl.

Sieltä tepäävät myös esi-isämme,
sukupolvet jo vuossatain takaa.
Heitte rakasta nllnt nn seutu se,
he kaikkensa antnivat Inkeritte,
tahtnin tasnissa nsansa jakaa.

Tänään tnista nn Inkerin elämä
kuin siltnin, kun tähdimme sieltä.
Tiellä vastaan et tule nyt ystävä,
pnikn naapuriin et nie stieä,
tuska ahdistaa apeaa mieltä.

Kauniit muistnt nn perintö heimon sen,
jnka jät snlajyrien alle.
Kansa kulkenut lävitse kärsimysien,
siirtäin elämänvaiheensa rikkauden
sukupntvelle seuraavalle.

Aappn Metiäiner.

Tähtäimeltä

Taas allakan lehteä käännettiin
ja murrettiin kylmyyden mahti,
päin lämpöä suuntamme väännettiin,
on ryhdikäs askelten tahti.

Näin tätäkin vuotta on laukattu
taas pian jo puolikas umpeen,
on kylmää ja lämpöä haukattu,
nyt katsellaan loistoa lumpeen.

Nuo nuoret ne raisusti ponnistaa
ja vanhemmat myötäilee heitä,
voi monikin yritys onnistaa,
kun kuljetaan totuuden teitä.

Toi kevät näin tuoreita voimia
ja uskoa elämään uuteen,
sen tiimoilta jaksetaan toimia
vain luottaen tulevaisuuteen.

Päin lämmintä kesää nyt kuljemme —
ties mikä on kohtalon koitto,
me puutteelta rajoja suljemme,
on tarkoitus: vastusten voitto.

Matti

60-VUODEN TAKAA

"Inkeri" 11. 2. 1900.

Hietamäki.

Toisen tee-iltaman tänä talwena pitivät suutari- ja satulaseppäkoulun oppilaat tk. 2 pnä omassa kouluhuoneessaan. Sinne olivat kokoontuneet myös kutoma- ja seppäkoulun oppilaat sekä muuta yleisöä ihan tuwan täydeltä. Ohjelmaan kuului teenjuontia, sitten luettiin suutari- ja satulaseppäkoulun oppilaiden toimittama sanomalehti, joka mukavine sanansutkauksineen sai nauruhermotkin liikkeelle, sen jälkeen luettiin kertomus ja näyteltiin warjokuwia. Illan lopuksi pyörittiin wielä piirileikkiä ym. Ilta kului hyvin hauskasti aina puoleen yöhön saakka.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11 575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. I.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 8 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 18. 8. 1960

Inkerin lippu

Äskeisten kesäjuhlien yhteydessä niin Ruotsin Örebrossa juhannuksena kuin heinäkuun toisena sunnuntaina täällä Tampereellakin liehuivat valtakunnan lippujen ohella jälleen myös Inkerin sini-puna-keltaiset värit tienoon koristuksena ja tunnelman tehostajana. Nämä Inkerin värit nyt jo yleensä tunnetaan kotimaassa ja Ruotsissakin sellaisilla paikkakunnilla, missä inkerinsuomalaisia asuu suuremmassa määrin. Siitä huolimatta tienee paikallaan lyhyesti selostaa niiden synlyä ja merkitystä.

Inkerin väreillä on oma vuosisatainen historiansa. Jo Ruotsin vallan aikana Inkerinmaan kuuluessa emä-Suomen yhteyteen tuo rajamaakunta sai oman vaakunansa. Inkerin vaakunan vallitseva pohjaväri on hillityn keltainen, sen halkaisee vinottain oikealta vasemmalle kulkeva merensininen juova, minkä kahta puolta seuraavat vastaavasti kapeat tiilenpunaiset hakareunaiset kaistat. Keltainen pohjaväri symbolisoi kansan maltillista luonnetta ja kiintymystä kotiseutuun sekä Inkerinmaan viljavia vainioita ja väestön pääelinkeinoa, maataloutta. Sininen halkaisija on Nevajoki ja sen kahden puolen sitä reunustavat tiiliristikkoiset laitamat kuvaavat suojelusmuuria ja inkerinsuomalaisten etuvartioasemaa lännen ja idän välillä.

Näiden värien ja kolmesataa vuotta vanhan vaakunan perusteella on muodostunut myös Inkerin lippu. Siinäkin on hallitsevana rauhallinen keltainen pohja, minkä jakaa neljään osaan punaisten raitojen reunustama merensininen risti. Kysymyksessä on näin ollen ristilippu, mikä on tunnusomainen pohjoismaille. Se on ollut osoituksena Inkerinmaan varhaisemmasta pohjoismaisesta yhteenkuuluvaisuudesta ja sikäläisen entisen suomalaisväestön kristillisestä maailmankatsomuksesta.

Varsinainen Inkerin lippu on viela

nuori. Se syntyi ja otettiin käytäntöön vasta vuonna 1919 Inkerin vapaustaistelujen alettua. Nuoresta iästään huolimatta lipulla ovat muistorikkaat ja kunniakkaat perinteensä.

Oman kauniin lippunsa alle kokoontuivat edellä mainittuna vuonna silloisen ajattelutavan ja ns. Reunavaltioiden itsenäistymisen innoittamina inkerinsuomalaisten Vapaajoukot aloittaakseen epätasaisen taistelun suurta ylivoimaa vastaan sisäisen itsenäisyyden tai edes kansallisen kulttuuriautonomian saavuttamiseksi. Ensimmäisen kerran Inkerin sini-punakeltainen viiri ilmestyi oman maan kamaralle toukokuun 16 päivänä 1919 inkeriläisjoukkojen noustessa maihin Laukaanjoen suussa Länsi-Inkerissä Suomenlahden etelärannalla. Tuon saman lipun alla Inkerin miehet suorittivat menestyksellisen taistelun Kaprion vanhan tinnakkeen edustalla ja Yhinmäen uudenaikaisen linnoituksen valtauksen. Oman kansallisen lippunsa ympärille kokoontuneina myös Pohjois-Inkerin Rykmentin sotilaat kävivät vuoden kestäneen taistelun entisen kaakkoisen rajamme ulottuvilla Lempaalassa ja Miikkulaisissa.

Myöhemmin entisen Inkerin värejä on nähty maassamme, viime sotien jälkeen myös Ruotsissa, inkerinsuomalaisten omissa sekä muissa heimojuhlatilaisuuksissa.

Näitä värejä ilmentävin pienoislipuin ja rintamerkein inkerinsuomalaiset muistelevat nyt entistä kotiseutuaan ja vaalivat perinteitään. Mainituilla tunnuksilla pyritään myös tekemään tunnetuksi yhä laajemmille piireille entisen Inkerin lippua. Kaunistakoon se jokaisen inkerinsuomalaisen ja hänen ystävänsä kotia, ja saman aiheinen merkki, ainakin vastaavina juhlahetkinä, jokaisen tilaisuuteen osallistuvan ja aateystävän rintaa. Näillä toimenpiteillä teemme kunniaa mainitun suomalaisen väestönosan kansallisen kulttuurimme hyväksi tekemälle työlle ja arvokkaille saavutuksille. Ne velvoittavat kaikkia kansallisesti ajattelevia olemaan uskollisia perinteille, mitkä menneet sukupolvet vuosisatojen kuluessa ovat luoneet. Ohjatkoot ne näiden vaalimiseen ja varsinkin nuorempaa sukupolvea menneiden tapahtumien sekä kotiseudun sisältörikkaitten muistojen varassa toimimaan ja täyttämään tunnollisesti kansalaisvelvollisuuttaan, olkoonpa käytännöllinen elämäntehtävä mikä tahansa. Kehoittakoot ne silloin tällöin hengenheimolaisia irroittautumaan arkisen työn parista edelleenkin kokoontumaan omiksi tunnettujen ja tunnustettujen värien ympärille lepohetkeen, juhlimaan muistorikasta kansallista menneisyyttä, muistelemaan melskeisten ja sanomattoman ankarien aikojen vaatimia uhreja, suuria menetyksiä korvaamattomine tunnearvoineen ja mittaamattomine kärsimyksineen.

350-vuotisjuhla

Entisen Inkerin ev.luterilaisen kansankirkon 350-vuotisjuhla vietetään Helsingissä Pyhäinpäivänä ensi marraskuun 5 pnä alkaen juhlajumalanpalveluksella klo 10 Kallion kirkossa, mikä näin ennakkotietona ilmoitetaan.

Mies silkkiäispuussa

Mies tien varrella silkkiäispuussa. Publikaanien päällysmies ja rikas. Oulo lapaus. Kova inlo nähdä Jeesus läylyi Sakkeuksella olla, ei hän muulen olisi ryhlynyl sellaiseen puuhaan. Varmaan hän oli kuullul lhmeilä Meslarisla ja leki kaiken voilavansa saadakseen omin silmin hänel nähdä. Kun Jeesus sillen saapui kohdalle ja kulsui Sakeuksen aias puusla vieläpä luli hänen kotiinsa, niin synlinen mies olli hänel iloilen vaslaan, anlol puolel omaisuudeslaan köyhille ja korvasi nelinkerlaisesli kaiken, minkä oli petoksella ilselleen hankkinul.

Lyhyl ja vaikullava larina. Jospa lämän lapaisia larinoila lapahluisi useammin meidänkin päivinämme. Jospa jokaiselle meislä, meille synlisille miehille ja naisille lulisi palava lnlo nähdä Meslari ja saada hänel mukanaan koliimme. Silloin lapahluisi ihmeilä. Milen vallava määrä peloksella ja vilpillä anasleltua omaisuulla lulisikaan moninkerlaisesli korvaluksi. Milen moni puulleenalainen saisl iloila odollamallomisla anneisla. Kuinka monesla kodisla karkolluisi epäsopu, riita ja väärinymmärlämys. Millainen määrä juovullavia myrkkypulloja lulisi kaadeluksi kumoon ja kuinka arvaamalon rivislö voimakkaita miehiä takkaisi hoiperlelemasta leiltä ja kujilta.

Mlkä kalumuksen, mielenmuuloksen, anleeksipyynlöjen ja anleeksiantojen lulva läyltäisikään kodil ja koko yhteiskunnan! Mlen runsaasli loinen loisensa ymmärlämyslä, mielenlerveyllä ja iloa tänne virlaisikaan! Jumalan armon aurinko paistaisi ylläkyllälsen heltyltäväsli pellojemme yllä ja hänen suosionsa sutoisen raskaal sadepisarat kostullaisivat ajallaan kuttaiset viljavainlomme. Iloilen me kyntäisimme, kylväisimme ja leikkaisimme. Ja tanhuteilla helisisi laslemme riemullinen nauru, kun he kädel täynnä voikukkia ja päivänkakkaroila kirmaisival kilpaa vasikoillen ja varsojen kera. Ja rehli salskea nuorukaislen ja neilojen joukko varlluisi rinnallamme ollamaan vuorollaan vasluula kansamme kohlaloisla, kun lyöaseel kynäl ja kirjal kirpoaisival meidän vanhemplen käsistä. Yksimielisyys, rakkaus ja rauha olisi keskuudessamme niin suuri, eltä yksin melsän puulkin paukullaisival ilosla käsiänsä, niinkuin profeella sanoo.

Eipä olisi enää puulleenalaisla joukossamme, kun anlajia olisi enemmän kuin ollajia. Ei tarvitsisi laslen eikä vaimojen ilkeä isien pahojen lekojen lähden eikä mieslen korvien kuumela vaimojensa lotkullomasla nalkuluksesla. Erehdyksel ja vahingol selvilelläisiin sovussa ja loinen olisi alali allis kanlamaan loisen kuormaa. Ei kohoaisi enää käsi lyönliin eikä suu avauluisl syylökseen eikä klroukseen. Sen sijaan sydämel nöyrlyisiväl kuunlelemaan Korkeimman sanoja, kädel llillyisiväl kauniisli risliin ja polvel nolkisluisival rukoukseen. Ja rinnoisla kohoaisi harras kiilos ja ylislys Anlajalle, joka on läheslynyl kansaansa ja valmislanul sille pelasluksen Pojassaan Jeesuksessa Krisluksessa.

Ysläväni Sakeus, ken lienelkin! Etsi nopeasli silkkiäispuu ja kiipeä siihen, sillä Vapahlaja kulkee länään lälä lielä. **P. Raski.**

USKON KILPI

Uskon kilpi ja voitto on Jumalan sana. Autuas, joka uskoo. Luuk. 1: 45.

Oikeat uskovaiset ajattelevat alinomaan, että he eivät usko. Sentähden he taistelevat, ponnistelevat, harjoittavat ja huolehtivat alinomaan siitä, että heidän uskonsa lisääntyisi, sillä he tuntevat elävänsä taistelevassa seurakunnassa. Ja he tuntevat viholliset, joita on kolme: perkele, maailma ja oma liha, s.o. epäuskoinen ihmisjärki. He taistelevat näitä vihollisia vastaan Jumalan sanalla uskossa, minkä vaikuttaa Pyhä Henki.

He tunnustavat uskonsa uskontunnustuksella: Minä uskon, että Jeesus Kristus, totinen Jumala, Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, ja myös totinen ihminen on syntynyt neitsyt Mariasta on minun Herrani, joka lunasti minut kadotetun ja tuomitun ihmisen ja vapahti minut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Ei kullalla ja hopealla, vaan pyhällä kalliilla verellään ja kuolemallaan, että minä hänen omansa olisin, hänen valtakunnassaan ja hänen alamaisenaan eläisin ja häntä iankaikkisesti vanhurskaudessa ja autuudessa palvelisin, niinkuin hän on kuolleista noussut, elää ja hallitsee iankaikkisesti. Tämä on totinen tosi.

Minä uskon, etten minä omasta järjestäni ja voimastani voi Jeesukseen Kristukseen minun Herraani uskoa enkä hänen tykönsä tulla, vaan Pyhä Henki on kutsunut minua evankeliumin kautta, valistanut minua lahjoillansa, pyhittänyt ja varjellut minua oikeassa uskossa, niinkuin hän koko kristikuntaa maan päällä kutsuu kokoon, valaisee, pyhittää ja ainoaan oikeaan uskon kautta Jeesuksessa Kristuksessa varjelee, jossa kristikunnassa hän joka päivä armollisesti antaa minulle ja kaikille uskovaisille kaikki synnit anteeksi ja herättää viimeisenä päivänä minut ja kaikki kuolleet ja antaa minulle sekä kaikille kristinuskovaisille iankaikkisen elämän. Tämä on totinen tosi. (Kolmas uskonkappale.)

Jesaja 43: 1. Mutta nyt näin sanoo Herra, joka loi sinut: Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltäsi kutsunut. Sinä olet minun. Vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra sinun armahtajasi. Näin vahva on pyhän kasteemme armoliitto.

Luulen, ettei Paavali itse ole voinut uskoa niin lujasti kuin hän siitä puhuu. Minä en todellakaan myöskään voi uskoa niin vahvasti kuin voin saarnata, puhua ja kirjoittaa uskosta, ja kuin toiset ihmiset minusta ajattelevat, sanoo Luther, että minulla näet on vahva usko. Mutta kristitty pysyy kerta kaikkiaan Kristuksessa ja sanoo, vaikka en olekaan hurskas, ei myöskään Pietari, niin onpa hurskas Kristus, johonka olen kasteessa pukeutunut.

Hän yksin on minun vanhurskauteni. Se vanhurskas kestää varmaan Jumalankin edessä, vaikka olenkin kurja syntinen. Tämän uskon, niinkuin Hänen kallis sanansa käskee. Olkoonpa uskoni kuinka heikko tahansa, niin varmasti tiedän, että Jumala on totinen, Hänessä on uskomme kilpi. Lutherin mukaan S. T.

Myös tärkeä asia

Kaikki me kerran kuolemme. Tässä lehdessä on vakavilla kirjoituksilla kehoitettu tämä muistamaan, jotta valmistuisimme iankaikkisuutta varten. Tämä on tärkein asia.

Mutta kuolemaa ajatellen on lar-

Juurettomuutemme

Kseä on jälleen kallistumassa syksyä kohden. Tänäkin kesänä ovat varmasti monet inkerinsuomalaiset vierailleet turisteina synnyinseuduillaan ja rakennustensa raunioilla entisessä kukoistavassa Inkerissä. Nyt ne seudut siellä ovat muuttuneet eri näköisiksi. Ei ole enää monia talojakaan siellä, missä ennen oli kokonainen kyläkunta. Tai, jos jossakin on talo pystyssä, se on muuttunut toisen näköiseksi, uusien asukkaiden asuessa sitä.

Allekirjoittaneella ei ole ollut vielä tilaisuutta pistäytyä synnyinseudulla. Oikeastaan ei ole ollut vetovoimaakaan, kun on pienen ikänsä kuluessa tullut asuneeksi eri tahoilla ja kulkenut Inkerin ristiin rastiin.

Sisintä on kuitenkin aina jäytänyt juurettomuuden tuntu, kunnes yhtäkkiä sain Inkerissä käyneeltä matkailijalta tuomisiksi synnyinkotini raunioilla taitetun mansikan kukan. Katsellessani pyhin, liikuttunein tuntein tuota kuivunutta kukkaa tajusin, että minullakin on juuret. Ne ovat samasta maasta ja samassa maassa kuin tuon hentoisen, vaatimattoman mansikan kukan!

KUIVA KUKKA

Edessäni pöydällä on pieni pieni
  mansikan kukka.
Vieraan silmissä se voisi olla mikä
  tahansa kuihtunut rukka,
vaan minä tiedän, missä on sen juuret.
Tuon pienen irtolaisen sain mä
  turistien käden kautta.
Se mulle tuoliin ja tieto suotiin,
että synnyinkodin raunioista reväisty
  se irti on.
Kun sain tään kukan, kyyneliin mä
  puhkesin,
hyväilin sitä kauan hellin huulin.
En katseltani irti siitä saanut,
ei ajatukseni mun takomasta
  taannut ...
Juuremme, juuremme, ovat samasta
  mullasta, maasta,
ja juurettomina me haihdumme kuin
  tuhka tuuleen.
Siksi hopeapaperiin tuon kuivan
  irtolaisen käärin,
ja hellästi katselin riutuvin tunnoin,
palavin huulin, kyynelin kuumin.
Orpoja, orpoja olemme kumpikin,
pikkuinen, hentoinen mansikan kukka
ja minä, poloinen tyttö rukka.

Piilon-piika

peen myös muistaa se, kenelle joutuu jälkeemme työllä, ponnistuksilla, säästäväisyydellä ja ehkä kieltäymyksillämme hankkimaamme maallinen omaisuutemme. Tämä asia jää hyvin monelta hoitamatta ja järjestämättä. Seurauksena saattaa olla, että huomattavakin perintö voi huveta perillisten selvittelyyn ja vieläpä joutua niille, joille sen viimeiseksi toivoisimme joutuvan, varsinkin, jos kenellä ei ole täällä lähiomaisia. Siksipä on tarpeen tehdä aina kirjallinen testamentti. Sen laatiminen on niin pieni asia, että sen pystyy kirjoittamaan esim. jokainen opettaja tai poliisi muutamasta satasesta tai ilmaiseksikin. Ja jos myöhemmin haluatte sen muuttaa, ei sekään tuota mitään estettä! Kirjoitetaan vain uusi. Hyvä olisi myöskin testamentissa määrätä sen toimeenpanija, jolloin se sopisi jättää tämän tai jonkun muun luotettavan henkilön säilytettäväksi, että se tulisi varmimmin kuoltuamme valvotuksi. Suullisilla lupauksilla ei nykyisin ole juuri mitään merkitystä.

Jos kellä ei ole käytettävissä tällaista henkilöä — ja muutenkin — oma yhdistyksemmekin on varmaan valmis asian hoitamaan. Testamentissa sopisi myös muistaa yhdistystämme määräämällä esim. osan perinnöstä varattomien inkeriläisten opiskelijoitten avustamiseksi. Eräitten ikävien esimerkkien varoittamana haluan saattaa asian huomioitavaksi niille, joilla se ei ole järjestyksessä.

H. R.

TYÖSARALTA

ÖREBRON KESÄJUHLAT

Isien työn jatkajia tarvitaan, todettiin täällä.

Jo t3:nen kerran kokoontuivat nykyisin Ruotsissa asuvat inkerinsuomalaiset tuhatpäisenä joukkona tällä kertaa Örebron kauniissa kaupungissa juhannuksen aikaisina helteisinä päivinä jo perlnteeksi muodostunutta kesäjuhlaansa viettämään. Avajaistilaisuus pidettiin Konserttitalossa juhannusaattona klo 13. Juhla aloitettiin virren veisuulla ja juhlatoimikunnan puheenjohtajan A, Halttusen avaussanoilla. Ohjeimassa oll Örebron sekakuoron laulua, lausuntaa, pienonsoittoa, minkä esitti khra K. Åberg. Puheita pitivät kirkkoherra Mattl Vironmäki H·gstä ja K. Åberg Örlebron maaseurakunnasta sekä opettaja Aappo Metiälnen. Lausuntanumeroitten ja yhteislaulujen säestyksestä huolehti mus. tir. E. Konttinen, ohjelmanumerolden esittelyn suoritti A. Halttunen.

Juhlien yhteyteen oli taidemaalari Juho Suni Gävlestä asettanut Konserttitalon ala-aulaan töittensä näyttelyn, mitä kävi ihailemassa runsaasti juhlayleisöä kunakin kolmena päivänä.

Juhannuspäivän ohjelma alkoi klo 8 jumalanpalveluksella Nikolain kirkossa, mikä täyttyi ääriään myöten juhlayleisöstä. Täällä saarnasivat klrkkoherrat K. Åberg ja Matti Viromäki, Alttaripalveluksen suorttti pastorl Jouko Leino Göteborgista. Örebron laulukuoro avusti johtajanaan op. Martta Lipläinen. Uruissa oli mus.tir. E. Konttinen. Virrenveisuu kaikui voimakkaana ja kirkkaana niin kuin aina lnkerinsuomalaisesta kirkkokansasta puheen ollen.

Urheilukilpailutkin kuuluivat juhlien ohjelmaan. Ne aloitettiin Örebron kentällä klo 1t pastori J. Leinon pitämällä kenttähartaudella ja yhteislaululla. Päivän kuluessa täällä puhuivat vielä opettajat A. Parkkinen ja A. Metiäinen. Kilpailuohjelma oli laaja ja monipuolinen sekä innostunut osanottajamäärä runsas, mikä todistaa suurta kiinnostusta tätä hyvää ja tuonnetta kasvattavaa, vapaa-aikojen tervettä harrastusta kohtaan. Kentällä suoritettiin miesten eli yleinen t00, 400, t000 ja 3000 metrin juoksu, pituushyppy, korkeushyppy, ja seiväshyppy, kuulantyöntö ja keihäänheltto; naisten 60 m. ja pituushyppy sekä poikien alle 13 v. 60 metrin juoksu ja pallonheitto, ja vielä ikämiesten 100 m:n juoksu, Kilpailuohjelmaan kuului myös ns. ruotsalaisviesti eli t00+200+300+400 m. ja sarjaotteluun lüttyvä jalkapallokilpailu, mihin osallistui 3 joukkuetta. Kaikkiaan toimii Ruotsissa kuusl lnkerinsuomalaisten jalkapallojoukkuetta, mikä kiitollisuudella on todettava. Yleisöä oll näitä kilpailuja seuraamassa satamäärin, joten tilaisuudesta muodostui todellinen urheilujuhla.

Ruokailutauon jälkeen olivat Konserttitalossa klo 17 alkaneet seurat runsaalla ja monipuolisella ohjelmalla. Tilaisuudessa puhuivat khrat M. Vironmäki ja K. Åberg, opettajal Anna Parkkinen ja Aappo Metiäinen, past. J. Leino ja mus.tir. E. Kontlinen. Örebron, Boråsin ja Eskilstunan kuorot lauloivat. Lisäksi kuultiin lausunta- ja yksinlauluesityksiä sekä runsaasti yhteislaulua.

Ns. kansallinen juhlailtama alkoi samassa paikassa klo 20, Se muodostui sykähdyttäväksi yhdessäolotilaisuudeksi. Alkulaulun jälkeen dipl. ins. Aappo Björn tervehti läsnäolijoita ja toivoi illasta muodostuvan antoisan juhlahetken. Ohjelmassa oli runsaasti yhteislaulua, minkä säestyksestä huolehti mus.tir. E.

Konttinen, kolme kuoroa esiintyi, lasten laulu, leikit ja soitto tehostivat tunnelmaa. Kirkkoherra Åberg poikineen esilnlyl, jolloin kuultlin huilusoolo ja pianokappale nuoremman Åbergin eslttämänä. Opettaja Santerl Parkkinen puhui, neiti Partanen esittl taldokkaasti Kalle Väänäsen runon Pyykkirannalla ja herra M. Randefelt Teppo Samoojan maineikkaan inkerin murteella kirjoittaman runon Mänt mles.

Juhlapuheessaan opettaja Aappo Metiäinen käsitteli syvällisesti kansallisen ltsetunnon tärkeyttä olemassaolon ja kansallisen elämän omaksumlsessa ja säilyttämisessä, äidinkielen rakkautta ja sen jatkuvaa käyttöä varsinkin sellaisissa olosuhteissa kuin inkerlnsuomalaiset ovat joutuneet olemaan ja elämään. Inkerin suomalaisen väestön elämässä kansallisuuden vuosisataisen säilymisen edellytyksenä on ollut lähinnä se. eltä luterilalnen äidinkielinen kansankirkko ja sen työntekijät ovat aikojen kuluessa syövyttäneet kansaan käsityksen, että uskonnollinen elämä ja kansallinen kysymys kuuluvat yhteen. Tätä käsitystä on varmistanut suurl heimorakkaus ja julkinen vakavassa hengessä tapahlunut kansallinen herätys ja toiminta, esi-isien töiden kunnioitus ja tämän aiheutama kiintymys kotiln ja äidinkieleen. Näitä perinteitä meidän olisi edelleenkin pidettävä kunniassa ja vaalittava muutlunelssakin oloissa.

Uskonelämä ja kansallinen toiminta eivät ole rlstiriitaisia käsitteitä, vaan yhteenkuuluvia loimintamuotoja, mitä on lervehdiltävä ilolla. Vai rohkeneeko joku sanoa, ellei lämä tilatsuus, missä nyl olemme, soveltu nätden viettämiemme kesäpäivien puilleisiin? Tämän illan ohjetma on ottul läysipainoista ja lunnelmarikasla, mikä ei vol jältää ketään ontoksi ja osattomaksi. Me tarvitsemme edelleenkin isien työn jatkajia, ettemme näivety ja eksy toisistamme ja häviä olemattomiin! Jatkakaa tekin täällä Ruotsin vapaissa ololssa myös kansallisla työtänne, mikä on päässyt näin hyvälle aiulle.

Tilaisuus päättyi yhteislauluun.

Sunnuntaina klo 8 alkol Ehtoollisjumalanpalvelus Nikolain kirkossa. Rippisaarnan piti kirkkoherra M. Vironmäkl, Boråsin kuoro lauloi op. Santeri Parkkisen johdolla, uruissa oli tir. Konttinen. Ehtoollisvieraita oli runsaasti.

Kello 11 alkoi juhlien päättäjäislilalsuus Vaasan koululla. Täällä puhuivat khra M. Vironmäki, op. A. Metiäinen ja tir. E. Konttinen. Ohjelmassa oll myös kuoro- ja yksinlaulua, kaksinlaulua, lasten esityksiä ja eri tahoilta esitettyjä tervehdyksiä sekä tunnustuksen sanoja juhtien järjestäjille. Tuotiinpa terveisiä Inkeristäkin, missä monet ovat käyneet turistimatkoilla.

Juhlien päätössanat lausul juhlatoimikunnan puheenjohtaja Antti Juvonen ja yhdessäolopäivät päättyivät voimakkaasti veisattuun virleen.

Kun vielä loteamme, että Keskusliilon sääntömääräinen vuosikokous pidettiin juhannusaattoiltana Vaasan koulun kirjastohuoneessa, missä käsitelliin yksimiellsestl ja yhteisymmärryksessä toiminlaan liittyviä ja tälle kuuluvla yhteisiä asioita, voimmekin sanoa suvipäivlen laajan ja monipuolisen ohjelman päältyneen myöntelslssä merkeissä. Korkea kristillissiveelttnen ja aito kansallinen lunnetma jäi henkisenä ravinlona tählemällömäsli jokaisen osanollajan mieteen. Se ei voi olla kannuslamalla jalkuvaan rakenlavaan yhleisloiminlaan esi-isiemme ja mennetden kansanjohtajiemme viiloillamaa suuntaa kulkien kansallishengen säilyllämiseksi ja krislillisen maailmankatsomuksen omislamiseksi.

TAMPEREEN JUHLA 9—10. 7.

Rakkaat muistot velvoittavat.

Monisatalukuisina kokoontuivat inkerinsuomalaiset heinäkuun 9. ja 10. pnä Tampereelle mieluisaksi käyneeseen kesäjuhlaansa. Näin on tapahtunut jo neljän vuosikymmenen aikana, joten tällaisia perinteeksi muodostuneita kesäisiä yhdessäololilaisuuksia inkerinsuomalaiset ovat viettäneet aina Suomeen siirtymisensä alkuajoista lähtien.

Lauantaina alkoi harrastunnelmainen iltajuhla Suomen ja Inkerin lipuin ja kaunein kukkalaittein koristelussa Tammelan koulun avarassa juhlasalissa, mikä täyttyi ääriään myöten eri tahoitta maata, jopa Ruotsista asti saapuneista vieraista. Kun oli laulettu yhteisesti Lempäälän Partiopoikien torvisoittokunnan säestyksellä virren 481 alusta muutamia säkeistöjä, paikallisen juhlatoimikunnan ja Tampereen paikallisosaston puheenjohtaja tarkastaja Yrjö Räikkönen lausui juhlavieraat tervetulleiksi ja julisti nämä suvipäivät alkaneiksi. Laulettiin jälleen yhteisesti samasta virrestä eräitä säkeistöjä. Rouva Ella Ojalan lausuntanumeron jälkeen saatiln kuulla kapellimestari Piipon johdolla mainitun torvisoittokunnan miellyttäviä esityksiä ja fil. toht. Sulo Haltsosen sisältörikas juhlapuhe. Viulunsoittoa esitti ylioppilas Juhani Jääskeläinen sisarensa Inkeri Jääskeläisen säestyksellä. Terveisiä ja tervehdyksiä esittivät mm. tuomiorovasti O. Paarma Tampereen seurakuntien puolesta, lehtori Naema Levas Kalevalaisten naisten, hra Toivo Jääskeläinen Ruotsin inkerinsuomalaisten, opettaja Aappo Metäinen kertoi terveiset äskeisittä Örebron juhlilta,

Inkerinsuomalaisten piispan, rovasti S. J. Laurikkalan hautamuistomerkin paljastus Pyhärannassa

Pyhärannan kirkkomaalla suoritelliin heinäkuun 17 päivänä 1960 Inkerinsuomalaislen piispan ja vaikeitlen aikojen hengellisen isän S. J. Laurikkalan haulamuislomerkin paljaslus. Tilaisuus muodoslui suureksi ja mieliinpainuvaksi muislojuhlaksi, mihln oli saapunul runsaasli Suomessa ja Ruolsissa asuvia inkerinsuomalaisia ja salamäärin paikkakunlalaisia. Juhlal aloilelliin jumalanpalveluksella, missä saarnasi

hra Aalami Vainikka lausui kirjoillamansa lervehdysrunon. Vielä luoliin juhlille paikallisen Karjala-seuran, piispa E. G. Gulinin ja maaherra Jorma Tuomisen lervehdyksel. Tämän jälkeen varsinainen ohjelmallinen lilaisuus päällyi rovasli Y. Hirvosen illaharlauleen ja virleen 424.

Vapaa seuruslelu ja ahkera rupaltelu jalkui raltoisana vielä pilkään valoisana kesäyönä.

Sunnunlaina läyllyi avara Tampereen eli Pohjoismaiden kaunein luomiokirkko, kulen on sanollu, viimeislä sijaa myölen herkäslä ja hartaasla kuulijakunnasta. Virren veisuu kaikui voimakkaana ja suuren heimoyslävän, rovasli Paavo Viljasen sykähdylläväl, syvälle sydämeen painuneel päivän lekslin johdolla saarnaluolisla julislelul ajatuksel olival omiaan lehostamaan lunnelman ailoulla. Lilurgina loimi rovasti Juhani Jääskeläinen. Uruissa oli Tampereen luomiokirkon urkuri. Jumalanpalvelus päällyi H. P. Ehtoolliseen, mihin osallislui runsas juhlaväki millei kokonaan.

Päiväjuhla alkoi klo 14 Tammelan koulun avarassa juhlasalissa, mikä täyllyi niinikään viimeislä sijaa myölen. Tilaisuus aloilelliin virrellä 557. Sitä seurasi Lempäälän Partiopoikien torvisoitlokunnan esityksiä, Vaikullavan, vakavia ajaluksia herälläneen avajaispuheen ja siihen liillyneen puheen sankarivainajain muislolle, minkä aikana vallakunnanlippu asianmukaisine lippuvarlioineen oli rukous- ja kunnianlekoasennossa, pili johtaja Anlli Kekki. Puheen päälyllyä ja soillokunnan soillaessa Kolhenin hymniä, yieisön seislessä ryhmä lähli kukkalailleineen sankarihaudoille. Tilaisuuleen kirjoillamansa ajankohlaa kuvailevan, lunnelmapitoisen juhlarunon lausui opellaja, pääloimillaja Aappo Meliäinen. Rovasli Jääskeläinen pili vakavan ja syvämielleisen juhlapuheen. Yhleislauluna esiletyn virren 415 jälkeen kuulliin opellajapari Hilkka ja Marlli Kivivuoren kaksinlaulua larkaslaja Yrjö Räikkösen säeslämänä. Pianonsoilloa, viulusooloja ja lersellilaulua esillivät rovasli Jääskeläisen rouva tyllärineen ja poikineen.

Juhlapäivien päälössanal esilli Inker. Yhd. puheenjohlaja dipl.ins. J. A. Savolainen lodelen juhlien kaikin puolin onnisluneen ja vaslanneen niille aselelluja odoluksia. Samalla hän kiilli kaikkia juhllen järjesleiyihin ja ohjelman suorilukseen osaliisluneila henkilöitä. Torvien säeslyksellä iaulelliin Nouse Inkeri ja Maamme.

Loppuharlauden pili kirkkoherra Armas Aavikko ja päälleeksi laulelliin kiilosvirsi 408.

rovasti Juhani Jääskeläinen ja alttaripalveluksen suoritti Pyhärannan kirkkoherra Eero Hyttinen.

Jumalanpalveluksen jälkeen siirrylliin kirkon läheisyydessä olevalle rov. Laurikkalan hautapaikalle, missä muistokivi verhottuna odotti patjastusta. Alussa laulettiin virsi 168 ja maanviljelijä Matti Kukkonen puhui mulstomerkkitoimikunnan puolesta, selostaen muistomerkln hanktntaa ja tausui juhtaväen tervetutleeksi tilaisuuteen. Kun olt laulettu rovasti Laurikkatan saarnavirrestä 30t säkeistöt 2 ja 5, piti patjastuspuheen Ruotsissa asuvien Inkerin Suomataisten Keskusttiton puheenjohtaja Toivo Jääsketäinen setostaen Laurikkatan suurimerkityksettistä työtä Inkerissä ja vietä etämänsä viimeisinä vuosina Ruotsissa asuvien inkeritäisten keskuudessa. Samatta hän tuovutti mutstomerkin Pyhärannan seurakunnan ja Laurikkatan omaisten hoitoon. Seurakunnan puotesta ottt mutstomerkin vastaan opettaja K. V. Lehtonen kiittäen arvokkaasta muistamtsesta ja kunnioittamisesta, mitä inkerinsuomataiset tättä tavoin osoittivat rakastamaansa hegellistä isäänsä kohtaan. Omaisten puotesta kiitti agronomi Vitho Naskita. Turun Inkeritäisten Kuoron taulettua Juho Talonpojan johdotta "Suo kohti Herrant" ja "Ma matkatainen korpimaan", esitti Aatami Vainikka titaisuuteen kirjoittamansa runon.

Muistomerkilte taskivat seppeteensä Ruotsin inkeritäisten puotesta rouva Anni Parkkinen ja herra Toivo Jääsketäinen, ensin mainttun puhuessa Laurikkatan siunausta antaneesta työstä, Suomessa otevan Inkeritäisten Yhdistyksen seppeleen taskivat maanviljetijä Matti Kukkonen ja johtaja Antti Kekki, viimeksi mainitun puhuessa Laurikkatan rohkeasta, vaivoja, tuskaa, kuotemaa petkäämättömästä uskollisen Herran patvelijan stunauksettisesta työstä, Turun paikallisosaston seppeleen laskivat rouva Adel. herra J. Klemetti ja kirkkoherra A. Aavtkko viimeksi mainitun puhuessa. Pyhärannan seurakunnan seppeleen laskivat opettaja K. V. Lehtonen ja A. Kajantola. Johtaja A. Kekki lausui rajan takaisena tervehdyksenä siellä laulettavan Laurikkalan mulstolle omistetun laulun. Omaisten ja ystävien laskettua kukkansa piti rovasti J. Jääsketäinen loppurukouksen ja titaisuus päättyi yhteisesti laulettuun virteen 623.

Patjastustitaisuuden jätkeen otivat omaiset järjestäneet Laurikkatan syntymäkotiin kahvi- ja ruokatarjoitun juhtavieraitte ja sen jätkeen oli samassa paikassa mieliinjäävä muistohetki, missä puhuivat kirkkoherrat A. Aavikko ja E. Hyttinen. pastori T. Lemmetyinen ja Ruotsin inkeriläisten edustaja Ateksanteri Hatttunen.

Motemmat titaisuudet muodostuivat suureksi juhtaksi, missä tuli esilte monetta tavatta tämmin ja harras kütollisuus ja kunnioitus inkerinsuomataisten piispan ja vaikeitten aikojen hengettisen isän, rovasti S. J. Laurikkatan työtä kohtaan inkeritäisten hyväksi.

Nöyrä kiitos

Pyydän täten sydämetlisesti ja vilpittömästi kiittää Inkeriläisten Yhdistystä Hetsingissä ja sen Turun paikallisosastoa kokonaisuudessaan nimiä mainitsematta sekä sen lisäksi katkkta niitä inkeriläistä ja suomataisia ynnä muita, jotka mlnua 75-vuotispäiväni johdosta muistivat niin runsaasti kattisarvoisilta tahjoilta ja erilatsilla onnittetumuodoitta Nämä odottamattomat ja ansaitsemattomat rakkaudenosoitukset saattoivat minut syvän tiikutuksen vattaan ja kutjettivat minut ajatuksissani uudetteen niihin ihaniin, ta-

Entisen Inkerin kirkon 350-vuotismuistojulkaisu

Me inkerinsuomalaisel samoin kuin monel ystävämme muislamme enlisen Inkerin lainehlivlen viljapellojen, leppoislen lehlojen, kaunillen kalaranlojen ja ihanien laululinlujen maana. Samoin muislamme entisen Inkerin sivistyksellislen rlenlojen ja osuusloiminnallisen yhteishengen lipunkanlajana. Ennen kaikkea muislamme Inkerin luleriaisen kansankirkon ja seurakunnallisen lyön siunauksellisen vaikuluksen. minkä avulla me inkerinsuomalaisel olemme jaksaneel laivallaa pitkän kärslmyslen läyltämän liemme.

Kuluvana vuonna läyllää enlinen Inkerin kirkko ja sen seurakunnallinen lyö 350 vuolla. Suurlen kansojen elämässä luo aika ei ole pilkä. mulla meidän inkerinsuomalaislen hisloriallisel vaiheel sisällyväl juuri luohon aikakauleen. Meidän esiisämme muullival Suomesla Inkeriin 350 vuolla sillen, rakensival kirkot ja saival papislonsa koko olemassaolonsa aikana pääasiallisesli Suomesla. Inkerin kirkko muodosli silen osan Suomen kirkosla. Suomen kansa lielää vielä nylkin hyvin vähän läslä Inkerin kirkon 350-vuolisloimikaudesla. Yhlään yhlenäislä leosta ei ole täslä aikakaudesla julkaislu. Ennen kaikkea haluaval entisessä Inkerissä asuneet ja eläneel Inkeriläisel pysyvän muislojulkaisun kotikirkkonsa loiminnasla samoin kuin sen suorillamasla seurakunlalyöslä. Samoin halulaan nähdä enlislen kirkkojen kuval ja niiden hengenmieslen piirleel, jolka oval lälä lyölä johlaneel.

Monivuollsen työn luloksena tulee nyl ilmeslymään leos, minkä voidaan kalsoa lyydyllävän 350-muislojulkaisulle asetelul vaalimuksel. Jolla leoksesla saalaisiin selkeä ja helppolajuinen, on aineislo käsilelly ensin yhlenä kokonaisuulena, sillen rovaslikunnillain, senjälkeen pitäjilläin ja sillen vielä kyläkunnillaln. Tällä lavoin on saalu jokaisla kiinnoslavia tieloja esimerkiksi Inkerin asukasluvusla eri aikoina, eri pitäjissä ja myös eri kylissä. Samoin on selvilelly larkoin eri uskonlokunliin kuuluvien lukumääräl paikkakunnittain.

Teoksen sisällysluellelosla mainillakoon:

1. Johdanlo
2. Itä-Inkerin rovaslikunla
3. Länsi-Inkerin rovaslikunla
4. Pohjois-Inkerin rovaslikunla
5. Viron Inkerin seurakunla
6. Pielarin suomalainen seurakunla
7. Taulukko, Inkerin suomalaisel seurakunnal ja kyläl, asukkaal
8. Hisloriaa
9. Krislilliskansaliisla lyölä
10. Kartla: Inkerinmaan asulus- ja nimislökartla
11. Karlla: Inkerin suomalaisel seurakunnal
12. Runsaasli valokuvia

KUVITUS:

Teoksen kuvilus on ainuliaaluinen. Sen hankinla on ollul erilläin vaikeala ja on keslänyl yli kaksikymmenlä vuolla. Kärsivällisen hankintatyön luloksena on saatu kokoon ainoa yhlenäinen olemassaoleva ku-

---

kana oleviin aikoihin, jolloinka saln lolla työskennellä rakkaan Inkerin kansan keskuudessa.

Mutta, kaikki loppuu aikanaan. armonsa ei milloinkaan.

Turussa, 20 päivänä kesäkuula v. 1960.

Armas Aavikko.

vakokoelma entisestä Inkeristä. Kaikista entisistä kirkoista on edustava ulkokuva, muutamista useitakin. Samoin on saatu hankituksi muutamia kirkkojen sisäkuvia. Papistosta on henkilökuvia, samoin seurakuntatyöhön osallistuneista maallikoista. Kirkkokansaa, rippikoululapsia ja vanhoja linnoja esittäviä kuvia on joukossa. Lisäksi on valittu muutamia edustavia maisemakuvia eri puolilta Inkeriä.

Koska teoksen painosmäärä tulee olemaan rajoitettu, kehoitetaan kalkkia niitä jotka haluavat saada itselleen edellämainitun muistojulkaisun, täyttämään alempana oleva kuponki ja lähettämään se kustantajalle.

Jotta jokaisella olisi mahdollisuus hankkia tämä arvokas muistoteos on sen hinta järjestetty mahdollisimman alhaiseksi. Nidotun teoksen hinta on 1000 markkaa kappaleelta + lähetyskulut. Sidotun ja numeroidun kappaleen hinta on 2000 markkaa + lähetyskulut.

Teoksen oval toimittaneet opettaja, päätoimittaja Aappo Metiäinen ja kirjailija Kaarlo Kurko ja se ilmestyy ensi syyskuun kuluessa. Kirjat toimitetaan tilaajille siinä järjestyksessä kuin tilaukset ovat saapuneet.

Ennakkotilaukset pyydetään toimittamaan mahdollisimman nopeasti.

Postittakaa alla oleva irtileikattava tilauskuponki kustantajalle

Herran uskollisuus

Sillä vaikka kalliotkin
siirtyisivät sijoiltaan,
kukkulat nuo korkeatkin
hukkuisivat kokonaan,
niin ei Herran armoliitto
järky, muuta milloinkaan,
se on aina ennallaan.

Hän ei koskaan kutsumustaan
ole vielä katunut,
kun hän meitä Kristuksessa
omakseen on valinnut,
kasteessa Hän siirsi meidät
vihan alta armohon,
syntinen sai puhdistuksen,
anteeksianto meillä on.

Vaikka lapsi joutuu täällä
synnin teille eksyksiin,
himojansa seuratessa
kiusausten kuiluihin,
mutta Isän armo ompi
aina vielä ennallaan,
sydän hällä lasta kohtaan
rakkautta uhkuu vaan.

Isän ääni kutsuu lasta
kääntymähän takaisin,
kotiin Isän armaan luoksi,
rakkauden sylihin,
kiittämähän ilomielin
Häntä armolahjoistaan
suin ja sydämin ja kielin
nyt ja yhä ainiaan.

E. Airikkainen.

Allekirjoittanut tilaa ......kpl »Entisen Inkerin kirkon 350-vuotismuistojulkaisua» nidottuna/sidottuna postijälkivaatimuksella lähetettäväksi. (Tarpeeton ylipyyhitään)

Nimi: ....
painokirjaimin

Postiosoite: ....

Allekirjoitus: ....

Postitetaan avonaisessa kuoressa 10 mk postimerkillä

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Yhä sattuu joskus, että posti "rikeeraa" lehden kuljettamisessa. Se on varsin valitettava seikka, mutta emme mahda mitään. Se näkyy olevan yhtä itsepintainen kuin lehteä painettaessa "painovirhe-paholainen", mitä ei kukaan suinkaan toivoisi, ei artikkelin kirjoittaja enempää kuin toimittaja, latoja tai oikolukijakaan, mutta röyhkeästi tuo "naapuri" vain silloin tällöin ottaa ja pöllähtää paikkaan, mihin sitä vähiten toivoisi. Samoin näyttää olevan postituksen suhteen. Kyllä täällä pyritään asia hoitamaan niin hyvin kuin inhimillisesti katsoen on mahdollista, mutta, mutta siitä huolimatta! ... Ja silloin saadaan, lähinnä toimittaja, torat ja jopa kiukkuiset. Ei se mitään. Kyllä me asian tiedämme, ja ymmärrämme syynkin sellaiseen. Pyydämme vain suorinta tietä kääntymään puoleemme ja ilmoittamaan sattuvista "harhautumista" heti ja me yritämme yhtä nopeasti korjata virheen.

•

Sitten toinen asia, mistä haluaisimme tässä yhteydessä mainita. Se on tämän lehden levikin suurentaminen. Siihen ovat erinomaiset mahdollisuudet. Kunhan vain tartumme asiaan oikealla tavalla. Lehteä leviää nyt lähes 700 kpl. mikä sinänsä jo on merkittävä tulos. Mutta levikki voi olla paljon, paljon suurempi. Meitähän on täällä Suomessa ja Ruotsissa eräitä tuhansia, pakolaisiako vai siirtolaisia, jotka olemme kuin saman perheen jäseniä. Yhtä kovan kohtalon kolhimia. Näin ollen me tarvitsemme edelleenkin toisemme tukea, voidaksemme selviytyä niistä monista vaikeuksista, joiden kanssa joudumme päivittäin kamppailemaan. Tämä oma lehtemme on eräs sellaisista välineistä, mitä voimme tarpeen mukaan käyttää tukenamme ja apunamme.

Sitä paitsi se on oivallinen yhdysside ja tiedoitusväline. Lisäksi se on tiedonlähde, mitä voidaan monessa tapauksessa käyttää hyväksi. Mehän joudumme jokapäiväisessä elämässämme tekemisiin ja kosketuksiin lähimmäistemme, sellaistenkin kanssaihmistemme kanssa, jotka saattavat tarvita määrättyjä tietoja asioista, mitä me edustamme. Meidän on autettava heitä tai "valistettava" tarpeen vaatiessa määrättyjen käsitteiden selvittämisessä jne.

Lehti pyrkii olemaan tasapuolinen kulttuurihistoriallinen julkaisu ja oivallinen tiedoitusväline monimutkaisella siirtolaisuustaipaleellamme. Lehti ilmestyy sen muotoisena, että se voidaan sitoa kirjaksi, jolloin tämä voi olla aina myöhemminkin käytettävissä, joskus jopa lähdekirjallisuutena.

Äskeisten Örebron ja Tampereen juhlien yhteydessä on ilmennyt, että monet niin Suomessa kuin Ruotsissakin asuvat eivät ole edes tietoisia tämän lehden olemassaolosta. Kehoitammekin kaikkia arvoisia lukijoitamme kertomaan tästä ystävilleen,

naapureilleen ja luttavilleen ja kehoittamaan tilaamaan oman äänenkannattajan. Ei millään taholla ole tullut moittivia mielenilmaisuja lehdestä, vaan päinvastoin myönteisiä ja jopa kiittäviä lausuntoja siitä, että hyvä lehti on saatu syntymään ja jo kolmatta vuotta ilmestymään.

Toimitus kiittää kaikkia ystäviään ja koko lukijakuntaansa myötämielisyydestä julkaisuamme kohtaan ja toivoo, että tilaajamäärä nousee puolta suuremmaksi. Käsityksemme mukaan se on mahdollisuuksien rajoissa. Niinpä ryhtykäämmekin vakavaan työhön lehden levikin lisäämiseksi. Yhteistyö ja yhteisymmärrys voi saada ihmeitä aikaan tässäkin asiassa!

Ryhtykää lehtemme asiamieheksi. Lehden voi tilata kaikista postitoimistoista, kirjakaupoista tai suoraan toimituksesta. Pitäkää kiirettä. Vielä on saatavissa kaikki numerot vuoden alusta lähtien.

Tiedusteluja

Tietäisikö joku tietämään sisareni, opettaja **Olga Hämäläisen** sotaajan vaiheista? Hän oli 30 vuotta opettajana Tyrön seurakunnan kouluissa ja siirtyi v. 1932 Pietariin, mutta sotavuosina joutui evakuoiduksi sieltä.

Pienistäkin vihjeistä olisin hyvin kiitollinen. Osoitteeni on: Turku, Käpytie 2 A.

Aino Hämäläinen.

Rouva **Maija Talja** os. Suomalainen synt. Tuutarin seurakunnan Kekkilän eli Tallikkalan kylässä on asunut aikaisemmin Ulvilassa. Sittemmin hän on muuttanut eikä ole tietoa minne. Pyydän täten, joka häntä itseään tai jotakin, joka tietää rouva Taljan nykyisen olinpaikan ja osoitteen, ottamaan yhteyden sukulaiseensa rva K. Salovaaraan osoitteella **Kerava**, Mattilan alue. Aikaisempi osoitteeni oli Järvenpää.

K. Salovaara.

Rouva Maria Torkkeli etsii poikaansa **Antti Torkkelia**, syntynyt Venjoen Suur-Verevän kylässä v. 1920. Jos joku tietää hänestä jotain, pyydetään ottamaan yhteys Maria Rokkaan os. **Lohja**, Ponkkalank. 4.

Pyydän niitä henkilöitä, jotka tietävät tyttäreni Amalia Juhanantytär Kessellin (nykyistä sukunimeä ei ole tiedossani) nykyisen osoitteen Neuvostoliitossa, ilmoittamaan sen minulle osoitteella Anna Kessell, Takanen, *Ylöjärvi.*

Kuolleita

Rakas äitimme ja mummomme

Kaisa Ikonen

o.s. Makara

synt. 20. 11. 1894 Miikkulaisissa, kuoli Inkerissä 30. 6. 1960.

Kaivaten lapset ja lastenlapset Suomessa.

Paljon kärsit, paljon kestit, viimein levon sait.

Sopusointu

Osa Tampereen Inkeri-juhlaan kirjoitetusta runosta.

**Pakolaiseu laipaleella
suruja ou suuriu määrin,
mulla täällä Tampereella
uiilä muislella ou vääriu.**

**Onhau ilojakiu loki
siirtolaisuusmalkallamme,
joila Itse kukiu kokl
uäissä kesäjuhlissamme.**

**Oman joukou uäkemiueu
pelkäslääu jo riemuuu rilltää,
auringou ja laivaau siueu
sopusoinlu yhleeu liillää.**

**Tämäu pälväu lhauuuleeu
lusklu sopil soimausla,
lulleu juhlalilaisuuleeu
emme luuue ahdlslusla.**

**Lähleuylhän läuue lieue
kukiu hyväu mieleu hakuuu,
eikä aie harhaan vieue,
siitä saamme varmau lakuuu.**

**Jullu käy ja uauru raikuu
ystäviä lavalessa,
kirkas sävelsoinlu kaikuu
juhiakuorou iauiaessa.**

**Seiileiiääu mouel julul,
kun uäiu ollaau puhepääilä,
iavaiessa vauhal lulut
Hämeen sydämessä lääiiä.**

**Kotiseulu mieleeu muisluu,
paras paikka maailmassa,
ajaluksel sinne suisluu,
aatteessamme avarassa.**

**Kulkeissaau lie uähuyl kuklu
paljou huouoa ja hyvää,
elou illaa ajau rukiu
valmislaissa läheslyvää.**

**Kokemus ou osoillauul,
ellä meissä ihmisissä
ajau solkuiselkiu vauul
selvllellääu sydämissä.**

AAPPO METIÄINEN.

Rovasti S. J. Laurikkalan muistokiven äärellä

*Tämä kivi mieliin meille
menneisyyden muistoi tuo,
kirkkomaalle saapuneille
murhemieleen lohdun luo.*

*Siinä Rovastimme kuva
piispanristi **kaulassaan,**
syvän kaipuun unohtuva
Inkeri saa nousemaan.*

*Pyhä Kirja kädessänsä
aaloksen vie Totuuteen,
mistä kaivoi elämänsä
voimaa yhä uudelleen.*

*Pitkät matkat kirkkoliellä,
pakkaset ja pyrysäät
kulkea sai yksin siellä,
kestää helteel, talven jään.*

*Väsymättä, uutlerana,
kunnes voimat ehtyivät,
meitä lohduttava sana
neuvoi, ohjeet lämpimät.*

Kirkkopuistoon saapuvalle
kukin kumpu kertoo sen,
että sijan nurmen alle
vuorollaan saa jokainen.

Tämän toki ymmärrämme,
olomme on hyvä näin,
Jeesus kuoli edestämme,
käänsi kaiken parhain päin.

Paimenemme lepää täällä
kätkettynä poveen maan,
Kivi kertoo haudan päällä,
että häntä kaivataan.

A. Vainikka

Tähtäimeltä

Tässä jälleen sydämeni
laulun laulaa tahtoisin,
mutta, kesän tullen, koito,
laulutaidon kadotin.

On kuin kylmä kevät oisi
olemuksen kangistain
tukahtanut uudistuvan
voiman kasvun rinnassain.

Kuulin kyllä leivon laulun,
kevätkäen kukunnan,
näen kukoistavan luonnon,
tunnen tuulen tuoksuvan.

Leppoisena eteläinen
poskiani hyväilee,
mutta olemuksestani
suven tuntu pakenee.

Sielunrauhan särkenyt on
se, kun yhä mieleeni
muistuu lapsuuteni kevät,
kadotettu Inkeri.

Siellä kesä ei oo kesä
ollut vuosikymmeniin,
tasapaino, onnellisuus
peittyy tuskan kyyneliin.

Matti

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11 575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori:
Auroranlcatu 7. A. I.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:

Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

Niinkuin lastu lainehilla
inkeriläisten Viesti

N:o 9 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 17. 9. 1960

Vatjalaiset ja inkeroiset

Inkerinmaan vanhimmat asukkaat, vatjalaiset ovat nykypäiviin saakka säilyttäneet kansallisuutensa. He ovat suomensukuista kansaa, mikä on voimakkaasti pitänyt kiinni vanhoista tavoistaan ja tottumuksistaan. Heidän lukumääränsä on kuitenkin vuosi vuodelta pienentynyt. Nyt heitä lienee enää kovin vähän jäljellä, mutta muutamia vuosisatoja sitten he olivat suuri ja mahtava kansa.

Vatjalaisten asuma-alueetkin tällöin olivat laajat. Heille kuuluivat Nevajoen ja Laatokan väliset seudut, ja etelässä heitä asui aina Ilmajärven tienoille asti. Jo kolmatta tuhatta vuotta ovat vatjalaiset eläneet samoilla paikoilla Inkerissä, mitä viljelivät suomalaisella sitkeydellä ja uutteruudella. Näin he ensimmäisinä raivasivat nyt viljavan Inkerin metsäisen soisen maankolkan asutukselle.

Vatjalaiset ovat olleet ahkeria maanviljelijöitä. He ovat menestyksellisesti hoitaneet myös karjaa. Heidän kasvitarhoissaan ovat tuottaneet satoa marjapensaat, juurikkaat ja vihannekset. Mehiläisten hoitokin on ollut heidän suosimansa sivuelinkeino. Suomenlahden rannoilla asuneet kyläkunnat olivat saaneet kalastuksesta tuottoisia saaliita.

Vatjalaiset eivät kuitenkaan saaneet elää rauhallista elämää. Kun heidän ainoana luonnollisena rajanaan oli pohjoisessa Suomenlahti, he joutuivat alttiiksi sotaisten naapureittensa hyökkäyksille muilta ilmansuunnilta. Lukemattomat sota- ja hävitysretket koettelivat heidän maataan. Usein vatjalaisia vietiin sotavankeuteenkin vieraille maille.

Novgorodilaisten painostus oli ankarinta. Lopulta vatjalaiset joutuivat näiden valtaan. Heidät käännytettiin kreikkalaiskatolliseen uskoon, minkä sitten omaksuttuaan ovat säilyttäneet tähän asti.

Vaikka Ruotsi-Suomi aikanaan hallitsi Inkeriä ja toi sinne luterilaisen opin, olivat vatjalaiset, samoin

kuin inkeroisetkin, uskonnoltaan katolllalsia. Mutta tämä ei pystynyt heiltä hävittämään omaa äidinkieltään ja omia kansallisia tapojaan.

Vatjalaisten keskuudessa kukoisti kansanrunous, mikä seikka todistaa heidän olleen lahjakasta kansaa. Monet runot laulavat kiitollisuuttaan äidille, joka on helllen kasvattanut nuorta polvea hyviin tapoihin.

Vatjan kieltä ei suomalainen ilman muuta ymmärrä, mutta sen omituisuuksiin tottuu helposti. Se on tavallaan vain suomalainen kielimurre, mikä on lähempänä suomen kuin viron kieltä.

Vatjalaiset ovat eläneet omaa elämäänsä syrjäisissä kylissä. Tärkeimpänä heidän keskuspaikkanaan on viime vuosina ollut Kattilan seurakunta. Heihin on vain harvoin kiinnitetty suurempaa huomiota. Koskaan heille ei ole perustettu omakielisiä kouluja tai muuten tuettu kielen ja kansallisuuden säilyttämisessä. Vain jotkut harvat suomalaiset tutkijat ovat vierailleet vatjalaisten tuvissa ja kirjoittaneet muistiin heidän runojaan ja somia murresanojaan. Onpa itse Elias Lönrotkin ollut vatjalaisten olinpaikoilla ja laulattanut erästä taitavaa runolaulajanaista, jolta sai joukon kauniita muinaisrunoja.

Venäläiset eivät ole ymmärtäneet pienen kansan ajatusmaailmaa. Vatjalaiset pysyivät heille vieraina, joita kohdeltiin tylysti. Viime vuosikymmenet ja varsinkin sota-ajat ovat koituneet vatjalaisille hyvin kohtalokkaiksi. Vähäiset kansan rippeet hajaantuivat eri tahoille. Joitakin heistä asuu Suomessa ja jokunen Ruotsissakin.

1200-luvun tienoilla muutti venäläisten ruhtinaitten suorittamien pakollisten väestönsiirtojen ja kulkutautien autiolttamille Inkerinmaan asuinsijoille Karjalan kannakselta uusia tulokkaita, karjalaisia. Heidän asuma-aloikseen muodostuivat varsinkin Suomenlahden etelälset rannikkoseudut. Asuinpaikkansa mukaan he saivat nimenkin. Kun heitä asusti Nevajokeen laskevan Inkerejoen varsilla, alettiin heitä nimittää inkeroisiksi eli inkerikoiksi. Venäläiset käyttivät heistä nimityksiä karjalainen tai ishoori. Inkerijokihan on venäjäksi ishoora. Ensi kerran heidät mainitaan venäläisessä kronikassa jo vuonna 1143.

Nämä suomalaisasukkaat kuten vatjalaisetkin Novgorodin laajeneva valtakunta alisti hallittavakseen. Heistäkin tuli samalla uskonnollaan kreikkalaiskatolllsia. Mutta inkeroisetkin ovat säilyttäneet oman kielensä ja vanhat elintapansa, mitkä ovat olleet samanlaisia kuin inkerinsuomalaistenkin. Vain uskonto on erottanut heidät toisistaan.

Inkeroisten keskuudesta ovat Suomen tiedemiehet keränneet kansantietoutta ja parhaimmat Inkerin muinaisrunot. Ne ovat kulkeneet inkeroisten perintönä sukupolvelta toiselle. Laululla on ollut arvaamattoman suuri merkitys inkeroisten elämässä. Runoistaan on sorrettu kansa saanut lohtua ja uskoa valoisampaan tulevalsuuteen. Se on pitänyt vireessä ja antanut yhä uusia voimia raskaiden päivien voittami-

seen ja velvollisuuksien täyttämiseen.

Inkeroisten puhekieli on omalaatuista karjalan murretta, mitä suomalainen ymmärtää melkein vaivattomasti. Esimerkkinä mainittakoon joitakin sanoja: tee (tie), soo (suo) ja kerppu (kirppu).

Inkeroisten lukumäärä oli vuonna 1848 noin 15.000, vuonna 1890 noin 11.500 ja 1930 noin 20.000 henkeä. Nykyisin heistä ei ole lähempiä tietoja. Pieni määrä inkeroisia asuu edelleen Länsi-Inkerissä, mutta suurimmalta osaltaan he ovat hajaantuneet eri tahoille Jokunen inkeroinen on löytänyt uuden asuinpaikan Suomesta ja muutama Ruotsistakin.

Huolimatta pitkäaikaisesta venäläistyttämistoiminnasta ja ortodoksisen kirkon vaikutuspiiriin kuulumisesta inkeroisetkin ovat kuten vatjalaisetkin jaksaneet pitää kiinni kansallisuudestaan ja pysyä suomalaisena heimona.

Peruspuhdistus

Harva ihminen on ilman poikkeamisia ja tasaisesti vahvistuen siirtynyt lapsenuskostaan miehuusja keski-iän vakaaseen Jumalasuhteeseen. Useimmat sensijaan ovat elämänsä jossain vaiheessa sortuneet maailmaan ja sillä tiellä, loitolle Jumalasta, keränneet omalletunnolleen syntikuormaa, joka myöhemmin on alkanut heitä ahdistaa aivan tuskaksi asti. Heidän elämänsä on siitä lähtien saattanut olla vuoroin katumusta vuoroin uusia lankeemuksia, ja pelko ja toivottomuus ovat alkaneet saada ylivallan heidän mielialassaan. Viimein he ovat käsittäneet, että eivät ole rikkoneet Jumalaa vastaan vain yksityisillä synneillään, vaan että heidän suurin syntinsä on ollut se, että ovat itsepäisesti vastustaneet Jumalan kutsua halutessaan kulkea omien nautintojensa viitoittamaa tietä. Mutta nyt he murheekseen ovat saaneet todeta, että tämä oman tahdon tie on johtanut heidän elämänsä kokonaan harhaan maailman kunnia, ilo ja maine, joita he etsivät, ovat paenneet eikä elämällä ole enää sanottavaa tarkoitusta. Toisinaan voi käydä niinkin, että yksi ainoa nuoruudessa tehty tunnustamaton synti on koko pitkän elämän kestävän nuhteettomalta näyttäneen vaelluksen ajan painanut raskaan paaden tavoin omaatuntoa aina vanhuuteen asti. Ja kuitenkin tällaisten taakkojen kantajilla olisi ollut mahdollisuus vapautua kuormistaan menemällä ripittäytymään jonkun sielunhoitajan luo. Moni häpeää kuitenkin sitä tehdä ja jää täten koko elämkseen vaille tärkeätä omantunnon peruspuhdistusta ja samalla vaille Jumalan lapsen iloa ja rauhaa.

Aina ei maailman tiellä vaeltavan ihmisen omatunto kuitenkaan herkisty synnintuntoon, vaan hän jatkaa huoletonta elämää synneissään. Usein ei hän edes myönnä syntiä tekevänsäkään, vaan puolustelee tekojaan pitäen itseään tavallisena kunnon ihmisenä, sellaisena kun kaikki muutkin ovat. Näin käy varsinkin silloin, kun ihminen ei ole taipunut Sanan kuuloon eikä sen tutkisteluun. Mutta myös Sanan alla voi ihminen paatua. Tästä ovat todistuksena ne itseään uskovaisina pitävät, jotka jatkavat edelleen riitaista ja nöyrtymätöntä elämää kodeissaan ja naapureittensa parissa. Tällöin omatunto on joko kokonaan vaiennut tai ainakin vakavasti sairastunut, kun se vain vaillinaisesti todistaa synnin synniksi. Mutta sitten saattaa tapahtua sellainen ihme, että

jonain hetkenä Sana sattuukin kohdalleen ja mykistynyt omatunto alkaa syyttää. Silloin ihminen herää synninunesta synnintuntoon ja rupeaa hädässään huutamaan: Herra armahda minua syntistä!

Nyt on siis hyvästä tullut paha, josta löytyy saastaa vaikka millä mitalla. Hän on parjannut lähimmäisiään, on loukkaantunut helhin, on vihastunut, ollut kärsimätön, rakkaudeton, ylpeä, ahne ja kateellinen, on ollut pahansuopa, riidanhaluinen, petollinen, pyöhkeä ja kerskaileva, on käyttäytynyt sopimattomasti, on katkeroitunut ja muistellut kärsimäänsä pahaa ynnä muuta, ynnä muuta. Ei ole enää omatunto mykkä, vaan se on niin täynnä syntikuormaa, että ihmisen on pakko kohottaa hätähuuto Herran puoleen. Ja tämä huuto on otollinen Herran edessä, sitä hän on odottanut voidakseen ryhtyä auttamaan.

Kyllä on peruspuhdistus tällöinkin tarpeen ennenkuin syntisparka selviää jatkamaan matkaansa Jeesuksen opetuslapsena. Mutta Golgatalta hätääntyneelle omalletunnolle kuuluva vakuutus: Se on täytetty, kykenee lopulta antamaan ilkevälle sielulle rauhan. Ja niin voi sitten alkaa uudestisyntyneen ihmisen kilvoittelu Jumalan tahdon tiellä. Sen tien vaeitajalle kuuluu Katekismuksessa mainittu jokapäiväinen vanhan ihmisen kuoletus kaikkine synteineen ja pahoine himoineen ja uuden ihmisen ylösnouseminen, ihmisen, joka kaikesta sydämestään haluaa elää puhtaudessa Jumalan edessä.

Tämän tien kulkijalle sanoo Jeesus: "Joka on kylpenyt, hänen ei tarvitse pestä muuta kuin jalkansa, niin hän on kokonaan puhdas." Tämä tarkoittaa sitä, että heti kun vaivova omatunto ilmoittaa jotain rikettä tapahtuneen, on kiiruhdettava anteeksipyyntöön ensin Jumalan eleen, jota vastaan me kaikilla synneillämme raskaimmin rikomme, ja sitten sen ihmisen luo, jonka edessä olemme langenneet. Näin ei omalletunnolle pääse kertymään kuormaa, vaan sielu saa jatkaa matkaansa iloisena ja vapaana Jumalan lapsena.

P. Raski.

ILOITKAA!

Olkaa aina iloiset. (1. Tess. 5: 16) Tässä näet, usko on meille tarpeen ja se muuttaa kaiken keveäksi ja suloiseksi. Niinkuin marttyyreistä näemme. Ilman uskoa taas kaikki tulee sinulle työlääksi ja katkeraksi, vaikka sinulla olisi kaikki maailman huvitukset ja ilot. Sen osoittavat rikkaat, jotka ovat aina viettäneet mitä surkeinta elämää. Mutta eräät sanovat niin, jos tietäisin, ettei oma hulluuteni tai perkele ole vienyt minua siihen, missä nyt olen. Jos voisin olla vakuuttunut siitä, että Jumala itse on tehnyt, olisin minä iloinen. Me vastaamme: tuo on mieletöntä puhetta. Eikö Kristus sano, ettei varpunenkaan putoa maahan ilman isämme lahtoa ja että päämme hiuksetkin ovat luetut. Jos siis olet jossakin tilassa, mikä ei itsessään ole syntiä, olet sinä varmaan Jumalan sallimasta. Huolehdi vain siitä, että käyttäydyt siinä oikein. Jopa pidä sitä, että toimessasi tunnet haluttomuutta ja ikävää varmana todistuksena siitä että olet Jumalalle otollisessa toimessa silloin siinä. Totisesti on Jumala, joka sallii perkeleen sinua koetella oletko horjuvainen vaiko uskollinen. Ja hän antaa uskollesi sotimisen ja kasvamisen tilaisuutta. Olkaa rukouksessa kestävät. (Room. 12: 12).

Totuttaudu siis iltaisin käymään vuoteeseesi ja nukkumaan ensin rukoiltuasi isämeidän. Samoin aamuisin nousemaan, ja jos vain aika ja

paikka sallivat, tekemään tämä ennen kuin mihinkään työhön rupeat. Huolimatta siitä, oletko kelvollinen vai et. Kiireesti ennen kuin perkele yllättää ja viivyttää sinua, ala häntä uhmaten rukoilla, vaikka mielestäsi olet aivan kelvoton.

Samoin sinun on tehtävä, jos hän kiusaa sinua kelvottomuutesi vuoksi ja tahtoo saattaa sinut viivyttelemään tullaksesi hurskaammaksi, silIä ellet aio rukoilla ennen kuin tulet kelvottomaksi, et koskaan voi rukoilla. Tunkeudu siis tunteiden lävitse ja hyppää yli kelvollisuuden ja kelvottomuuden, vaikka olisit keskellä syntiä. Vaikka juuri tällä hetkellä olisit langennut ja tulisit synnistä. Mikä neuvoksi? Kartatko silti rukousta. Ei suinkaan, vaan pikemminkin pahimmassa synnissä ollessasi laskeudu polvillesi ja rukoile sydämestäsi: Ah, rakas isä, anna anteeksi ja auta minua syntistä, etten uppoaisi syvemmälle ja iäksi siihen jäisi.

Sinun täytyy kuolemassa ja kaikessa onnettomuudessakin rukoilla. Jopa sitä voimakkaammin, kuta syvemmällä olet. Silloin saat rauhan, voit iloita ja olla onnellinen.

Martti Lutherin mukaan S. T.

Kirje Ruotsista

Saunalaulu.

Kysyipä Aapeli kerran,
tuota taannoin tiedusteli,
mitä mieltä on mei'än miehet,
mitä saunasta sanomme?
Muistammeko, vaalimmeko
vielä vanhoja tapoja,
perinteitä parahia, —
annammeko arvon täällä
kotipuolen kulttuurille?

Sen mie sanon Aapelille,
kerron tässä kerskumatta:
"Siellä saimme saunamielen,
löylyn sulon suonihimme,
vastan vaiston verihimme
isiemme Inkerissä
oman saunan lautehilla ..."

Vaikk on vienyt vieras meiltä
kaikki ottanut ovela, —
pellot otti pientareineen,
otti talot, otti tarhat,
saunatkin sai saaliikseen —
sammunut ei saunainto
meiän veikoilta vielä!

Moni meistä tänne tuli,
tuli aivan tyhjin käsin —
omaa vain okainen onni —
mieli täynnä murehia.
Oudot oli ovet täällä,
tavat tyystin toisenlaiset, —
leipäkin liian imelä —
vastaan tuli aina vieras ...
Tukalalta tuntui silloin,
ontolta osamme näytti.

Ja silloin ... muuan miehistämme
mainitsi mieluisat sanat:
"Oilapa nyt oma sauna!
Ottaisimme oivat löytyt ...
Saunan löyly vaivat veisi,
harmit kaikki haihduttaisi,
surummekin sulattaisi ...
Löyly loisi uuden uskon
ihmisessä itsehensä."

Tuohon joku joutavasti
kovin tuhmasti tuhisi:
"Ei kylvetä tässä kylässä,
rapsutella Ruotsinmaalla ...
Tässä maassa maineikkaassa
samoilla saat sadat virstat,
saunan löydät sattumalta,
senkin löydät löylyttömän ...!"

"Tuo on nyt pötypuhetta!
En sitä ikinä usko,
ettei saada saunaa täällä", —
jyrisi joukosta joku,
paukutteli painokkaasti —
"saamme toki saunan oman
vaikka vanhasta ladosta
heittiölle heitetystä!"

Ja saipa saunan sattumalta
vanhin meiän veikoistamme
kunnon setä Savolainen:
pesutupaan penkit pani,
kiukaan kivistä teki,
loihti laudan lautehiksi,
hankki leppiä haloiksi,
katkoi vastat koivikosta.
Näin on saatu yksi sauna,
alku pantu Arbogassa.

Toinen on sauna serkku Jussin
kehitetty kellarihin,
ahdettu asunnon alle.
Sen kun näki Vaaran väki,
tulipa tuttuja kyllin ....
Kutsumatta kylpijöitä.
Ja niin löi Jussi löylyt oivat,
mieleiset monen miehen.
Kiuas paukkui, vastat viuhki,
höyry kuuma huoahteli.
Saivat siinä suomalaiset,
huojennusta haavoihinsa,
suli routa ruotsalaisen, —
yskä ylpeän haihtui —
Vaaran miesten vaivat lähti.

"Myll'aho".

Kansantarina

Pohj.Inkerin Toksovan seurakunnan ent. puusta rakennetusta kirkosta.

Silloinen Toksovan kirkko oli vielä vanha, puust rakennettu, jota olliit sen ajan irvileuat ja poppamiehet ennustaneet sen kaatuvan, koska se oli ollut kallaillaan. Erään sunnuntain ku ol olt Jumalanpalvelus ja juur pappi saarnas pitkän ja mieltä painavan saarnansa, tuli eräälle vanhan puoleiselle naishenkilöl pyörtymiskohdaus, mistä tul penkissä istujil sivupenkist kova äänine kirkaisu: voi, katsokaa, nyt se kuatuu ... Siitä virisi toisto, kuatuu, kuatuu. Ihmiset tuppas kirkost ulos minkä kerkes. Pappi, lukkar ja suntio jäivät kirkkuo keskenniä. Ensimmäiseks män suntio tekemiä selviä kirkkoväen kans, mikä sai kirkost lähdön. Syy selvis lopus, et ei se oltkua kirkko, minkä pit kuatuu, vua eräs naishenkilö kirkon penkis kuatu.. Niinpä mentiin kirkkuo takaisi ja jumalanpalvelus jatkui edelleen.

"Vuoleelainen".

Entisen Inkerin

suomalaisen evankelisluterilaisen kirkon seurakuntatyön alkamisesta on kulunut 350 vuotta. Tämän muistoksi vietetään Pyhäinpäivänä, marraskuun 5. juhlatilaisuus Helsingissä.

Juhlajumalanpalvelus on Tuomiokirkossa kello 12, eikä Kallion kirkossa, kuten ennakkoilmoituksessa oli mainittu. Kirkossa saarnaa Inkerissä pitkän aikaa toiminut rovasti Akseli Kajanti. Liturgeina ovat Inkerin nuoremman polven papit. Välittömästi jumalanpalveluksen päätyttyä siirrytään Yliopiston juhlasaliin, missä kello 14 alkaa muistojuhla.

Arvokkaasta ohjelmasta mainittakoon piispa M a r t t i S i m o j o e n juhlapuhe ja opettaja A a p p o M e t i ä i s e n esitelmä Inkerin luterilaisen kirkon vuosisataisista vaiheista. Muusta ohjelmasta lähemmin Viestin seuraavassa numerossa.

Tähän kulttuurihistorialliseen tilaisuuteen odotetaan runsaasti inkerinsuomalaisia ja heidän ystäviään.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Talvikauden alkajaistilaisuus pidetään sunnuntaina syyskuun 25 p:nä klo 14 Karjalaisten talossa. Ohjelmaan tulee yhteislaulua, puheita, esitelmä ym. Pitkän kesäkauden jälkeen onkin hauskaa jälleen kokoontua yhteen. Tehdään niin oikein, oikein suurella joukolla.

Johtokunta.

Muistilokeroista

TUAS' TARINUA meijen puoten murtiet. No uottakos työ jo tukeniet sitä kirjua, minkän nim on "Pietarin vatot"? Saisha sitäki tukkii, vaikk' sen takkie, ku se on meijen puoten miehen kirjuttama. Ja onha siinäki kirjas totta, enemmän ku toine puot. Jos kuka on oikein omil jatoittua kävett nüitä muan paikkoi, mitä siin kirjas mainitua, ni siint onki sen kirjan lukemine ihan jänniä.

Mut mie ku juttelen teit sen tapauksen, ku Pietaris ot puntti, ni siin tarinas ei uo vatetta vähhiäkiä. Otliitha sillonki Pietariis vatot, mutt' ne sattuit sammumua. Tiä tapaus on Kössin Juhanan itsiesen miut uhhuoma. Se Pietarin puntti sattu justiin sinä tatven, ku Juhana ot Pietariis isvossikan ajos. Päivämiäriä mie nyt en enniä oikein tarkkua muista, mut vuostuku katsottii sitton katenterin kannest 1905.

Se vuostuku jäi miut niin vahvast mietie sen takkie, ku mie siit seuroavan syksyn otin "mekryyti". Nüst mekryyttiajoist tuuto tarina eriksie toisett' kertua, nyt miun pittiä vua jatkua tätä Juhana juttuu: Kössin Juhana ot meijjen kytän miehii. Ei hia ott upporikas, mut ei ott mikkiä rutiköyhäkiä, ot vua omittua toimie tuteva, tavattisen talon isäntä. Käytöksettiä Juhana ol sievän puolimaine. Kovvua iäntä hiä ei konsua pitänt. Jos minkän vähän huasto, ni senki hyvin hitjua, metkein niinku itseksie. Mutt' suuremman osan asjoist hiä meinail vua nilnku miittimät.

Juhanatt' ot ruuskia ruunahevone. Se ol ja vähän sellane hitasanpuotimaine liikkeiltiä, niinku Juhana itsekii. Sen tähen Juhana antoki sil ruunal sellasen nimen jot: J e r t i k k a. Mut Juhana ot niin tottunt' niihen Jertikan tiikkeihen, jot ei hiä sitä moittint millonkua. Hiä vua sano, jot vaik tiä Jertikka potv-paikois on vähän jäykänpuolimaine kiännellä, ni suoratt-tiell' se juoksuo katkatti-rauvii. Niinku hyvätkt juoksijat. Eihä meil Jertikan kans uo niin erinäistä kiirettä mihinkiä. Uamusit ku ain aikannua tähetiä, ni päivän askariet tulluot tehhyks. Ja siit ittasit tultua kottti kons keretiä.

Tavaltisen tavan mukkua, uamut alkoit ja päivät piättyit Juhanat ja Jertikat niinku toisitki kytän etäjitt'. Syyskynnöt ot kynnetty ja riihen puimistkii ottiit jo toppuniet. Siett' Anteruksen päivän aikan sato jo ensimmäisen tumen. Sitton Juhana sano emännät jot paistaha raht'evviät, mie täst tähen vähän tienuamua. Syöphä tiä Jertikka täs joutenki, ni ottuaha vähän ulkoilmass.

Hevosen valjuat olliit kaikk' hyväss' kunnoss'. Itsettiä hattu ja ärmäkki olliitki melkein ihan uuvvet. Suahka pit käyttiä motrus ja siit ei muuta ku ala aijua pitkin Pietarin kattuu. Ot siett' Pietarin kaupungiis siihen aikua toisiiki hevosmiehii, ku Juhanan suahkan peräs ot numero 26 731.

Nyt miun pittiä tuovutttua puhhien vuoro Kössin Juhanatt' itsettie. Hiä sano jot "mie ajan Sennoitt päi, Satovoikattuu myöten ja meinasin jot, jos mie viet seisatan tuohon Neuskoin ja Satovoin kutmua, siint usseinki sattuu sitakka tänn Petterpurskoin puotet. Se ois vattierii männes miul mukasa. Miut ot silton vattier. Maalaamanetnoikaun varrel N:o 7. Mie pijätinki Jertikan siihen kutmua niinku toiseks'. Siin ensimmäiset paikal yks vennäin ukko ot jo seisattant mustharjahevosiesen. Sen verran mie siin kerkesin katsuo jot sil ukol ol pitkä pik-musta parta, sammua värrii niinku hänen hevosiesen häntä ja harjaki olliit, silloin tupsahtiit tulet sammuksii. No, mikäpäs nyt tul' ku koko Pietar on pi-

mijä! Eikä niä yhtiä enempiä ku pimijäs riihes. Sen vertua ei selittäint, jot vaik ois kuka sormellua silmiä tökänt. Sellases pimevyyvven vallasha ne kaik pahat ajatukset käyvät ihmistä kiusuamua, ja miul män mielie, jot nyt sielt tulluo jokkuu puntussikka ja kalluattua korval, nl kell' täs lähet kuarittamua? Minnuu alko yhä enemmän hirvlttiä. Taisin jo siunaillaki siin hätäpäissän. Vaik enhä mie uo konsua niihen kiropuhheihen kans keikkunt, niinku siekii tiijet.

Siit miul juohtu mielie, jot onha miul turkin kormanos pitsk'jässäkkä. Kyl nyt koht Pietariss käyviä näkemiä. Mieku riipasin pitskil tulen ja katson, ni ei enniä vennäin ukkuo uokkua siin kulmas. Hiä ol ajant tiehie. Siit miekii nykäsin ohjaksist Jertikkua ja sanoin suomeks jot nyt lähetiä vattierii. Sen aikua piin ohjakset tiukal ku piäsin Neuskoin kaun ylitse, siit luikuatin löyvell' ja meinasin, jott mänkyö nyt Jertikka miten itse halua. Hyväst se osas pimijäski kävellä tän Petterpurskoin puolel. Roitskoi sillan myötämiäss' otti vähän hölkkö juoksuu ja Rusenoi kaun ristil kiäänäi oikijua, ja ku män vähän matkua, ni siit kiäänäi vasempua Maalamanetnoihen ja seisattu vattier-talon portin ettie. Vormiekka avas portin, jot mie piäsin ajamua sisäpuolel. Siit meilt jo hätä loppu, ku otin tallin naulasl vanarin ja sytytin kynttelin palamua. Riisuin Jerlikan ja vein tallii. Sinä iltan annoinkii Jertikal kaks' kapallista kauroi siint hyväst, ku toi miun pois sielt pimijäst Pietarist. Siit mänin tuppua, otin evässäkistäin koton paistettuu pironapiirakkua, haukkasin iltaseksein sitä ja käin makkuamua.

Seuruavan uamun ku mie havaitsin ja mänin ulos, ni valot palloit jo jokapaikas. Mie aloin Sohvolan miehilt kysellä, jot mikä siin lie olt vikan, ku illal kaik valot sammuit ja mie jäin Neuskoin kulmua pimijiä? Hyö sannoit, jot kyl myö tiijetiä mist pimijä juohtu, se pimijä tul sen takkie, ku illal ol Pietärin puntti.

Kössin Juhanan tarina piätty nyt tähän, mut Pietärin punttii sillon ihmettelliit kaik ihmist. Muihen mukana myöskin:

Matti-setä.

Inkerin kirkon

350-vuotisjuhlan johdosta ilmestyy näinä päivinä opettaja Aappo Metiäisen ja kirjailija Kaarlo Kurkon toimittamana mainittua aihetta käsittelevä juhlajulkaisu. Kirja tulee olemaan runsaasti kuvitettu ja asiaa valaisevasti esittelevä. Sen hinta on pyritty saamaan halvaksi, jotta mahdollisimman moni voisi hankkia teoksen itselleen.

Kuvituksesta mainittakoon, että jokaisesta vuoteen 1917 toimineesta kirkosta on kuva, lyhyt historiikki, selostus seurakunnan toiminnasta, papeista, kylistä ja asukkaista. Lisäksi runsaasti kuvia.

Painos tulee olemaan rajoitettu, joten kiiruhtakaa varaamaan se. Kirja lähetetään asianomaisille tilausjärjestyksessä postiennakkona.

Tilauksen voi lähettää Viestin toimitukseen osoitteella Porvoo, Rauhank. 16 A. 7.

Kirjan hinta on nidottuna 1000:—, sidottuna ja numeroituna 2000:— mk kpl ynnä postikulut.

Tervehdys

Ruotsista Tampereen juhlassa.

Tervehdyksen lausun teille,
tänne juhlaan saapuneille!
Teille, hyvät kansalaiset,
äidit sekä lapsukaiset.
Sulle, vanhus kumarainen,
juhlavieras suomalainen.
Terve miehet, terve naiset,
suomenkieltä puhuvaiset,
terve suuret, terve pienet,
terve sulle, kuka lienet.

Tänne tultiin juhlimahan,
sanaa Herran kuulemahan.
Ennen siellä kotimaalla
juhlia sai kaikkialla.
Juhlissamme juhlamieli,
kirkoissamme äidinkieli,
julistusta saatiin kuulla. —
Kukapa ois voinut luulla,
että uusi väkivalta
sulkee kirkot kaikkialta,
kieltäen myös äidinkielen,
masentaen meiltä mielen.

Suomeen paloi halu silloin,
aatos eli aamuin illoin.
Suomi tunsi tulleen pahan,
riensi hätään, auttamahan,
sodan luomaan ahdistukseen,
joutuneita pelastukseen.
Pelastuimme pakoteitä,
Luoja hyljännyt ei meitä,
menetimme synnyinmaamme,
rauhassa nyt elää saamme
kukaan pahoita ei mieltä
puhuu vaikka mitä kieltä.
Kallis on tää isäin maamme,
rauhassa nyt elää saamme.
Yli metsän, yli pellon
kutsuu ääni kirkonkellon.
Juhlaan olet kutsun kuullut,
juhlaan olet tervetullut.
Rukoilkaamme juhlamieltä,
käyttäkäämme suomenkieltä,
kuulkoon Herra rukouksen,
suokoon meille siunauksen.

Nyt kun täällä juhlassamme,
suomenkieltä kuulla saamme,
iloiselta tuntuu mieli,
koska raikuu äidinkieli.
Siksi tyytyväisin mielin,
kiittäkäämme suin ja kielin.

A. Vainikka.

RAKOILUAKO?

Helsingin kaupunginvaltuuston kokouksessa syyskuun 8 pnä käytiin vilkas keskustelu monista ajankohtaisista kysymyksistä, joista mielipiteet kävivät eri suuntiin.

Jo aivan istunnon alkupuolella nähtiin sellainenkin ihme, että vasemmiston tavallisesti yhtenäiset rivit rakoilivat. Oli kysymys erään Inkerissä syntyneen ja Suomessa asuvan Neuvostoliiton kansalaisen kansalaisoikeusanomuksesta. Kaupunginhallitus oli ilmoittanut vastustavansa anomusta, koska ao. ei ilmeisestikään pystyisi elättämään itseään.

Kokoomuksen valtuutetun ehdotus, että anomukseen suostuttaisiin, synnytti äänestykseen päästyä omituisen tilanteen: huomattava osa äärimmäistä vasemmistoa nousi yht'-aikaa kokoomuksen ryhmän kanssa kannattamaan ehdotusta. Skdl:n riveissä syntyi aivan ilmeistä epätietoisuutta, kuinka tässä on meneteltävä. Muuan kommunistivaltuutettu ratkaisi asian todella taitavasti; ;hän nousi vain puolittain seisomaan, katseli hetken ympärilleen ja istui heti takaisin.

Kansalaisoikeuksien myöntämistä puoltava esitys sai taakseen riittävän enemmistön, vaikka mainittua pikaoperaatiota ei ilmeisestikään otettu huomioon ääntenlaskussa.

LÄHIKUVIA

Kirje Ruotsista.
Hyödyllistä harrastelua.

Jo ennen sotaa Pienen-Kurkun poika, Saksalan Antti, innostui mehiläishoitoon. Keski-Inkerissä oli melkein joka talossa marjatarha, ja monet harrastivat mehiläishoitoa. Serkkunsa opastamana oli Antista tullut kahden mehiläiskunnan hoitaja jo 13-vuotiaana.

Sodan alkuvaiheessa mahtavan Punaisen armeijan uljaasti perääntyessä partisaanit tuhoamisvimmassaan hävittivät myös mehiläistarhatkin, ja tämän huomatessaan päätti Antti itse nukuttaa mehiläisensä. Eihän ollut mitään toivoa saada niille talveksi ravintoa.

Parin vuoden ajan lentelivät ilmassa isot linnut — teräslinnut — ja surisivat "äkäiset kärpäset" . . . Sitten tuli asukkaille lähtö. Oli jätettävä kotikylän maisemat: marjatarhat ja Keisarin Fasaanimetsät. Sinne jäi se alati pulppuava Suvettalan lähde, mistä kyläläiset noutivat raikasta vettä niin kesällä kuin talvellakin. V. 1943 Antti muiden eloonjääneiden kanssa evakuoitiin ja siirrettiin Suomeen.

Rauhan tultua hankki Antti mehiläisparven. Kolmen vuoden kuluttua hänellä oli jo kuusi yhteiskuntaa ja omatekoisia pesiä uusia parvia odottamassa.

Vaikka rauha olikin solmittu, olivat inkerinsuomalaiset kuitenkin rauhattomia . . . Taas tuli lähtö. Mehiläiset oli jätettävä. Niitä nyt ei tarvinnut tuhota, mutta "vasaran alle" ne olivat myöhemmin joutuneet ja polkuhinnasta myyty.

Täällä Ruotsissa oli Antti kaksi kesää ilman mehiläisiä. Pyöräillessään Örebron etelälaidassa hän löysi kauniin koivikkorinteen ja kukkanurmet sen läheisyydessä. Hän vuokrasi palstan ja osti kaksi yhteiskuntaa. Talkoilla tehtiin tarhaan "kesämökki" — tarpeellinen suoja hoitovälineitä varten. Ensimmäisenä kesänä Antti linkosi hunajaa 60 kg — viime kesänä lähes 600 kg.

Kuusi vuotta sitten Antin tarhaan iski mehiläisrutto (sikiömätä). Sellainen epäonni sammuttaa monen mehiläishoitajan innostuksen. Mutta Antti antoi "vastaiskun": hän korventeli puhalluslampun avulla kaikki pesät, lääkitsi mehiläiset ja jatkoi sisukkaasti.

Ruotsalaiset mehiläishoitajat ovat usein käyneet tätä tarhaa ihailemassa ja ottamassa isännältä oppia. Antti Juvonen on palkallisen (Örebron) Mehiläishoitajien Opintokeskuksen neuvojana. Hän pitää esitelmiä ja luennoi ruotsalaisille mehiläishoitajille. Hän on auttanut monia meikäläisiä tarhan perustamisessa ja auliisti antaa neuvoja alkaville harrastelijoille.

Suuressa mehiläistarhassa on niin paljon työtä, että se vie melkein kaiken vapaa-ajan, mutta "puhdetöinä" Antti on rakentanut hienon hunajanvärisen omakotitalon. Siinä hän on asunut perheineen jo pari vuotta.

Toivomme hyvää hunajakesää!

M.

---

60 vuoden takaa

"I n k e r i" 14. 1. 1900.

Inkerinsuomalaisten koulujen ohjesäännön uusimisesta ja opetusohjelman muuttosuunnitelmista kirjoittaa kansakouluntarkastaja kiertokirjeessään Saariin ja Lyyssin piirikuntien suomalaisille kansakoulunopettajille seuraavin sanoin:

"Herra Kansanvalistusministeri ehdotuksessaan elokuun 31 p:ltä v. 1899 hyväksyi suomen kielen ope-

tuksen Pietarin kuvernementin kansakouluissa, jotka sijaitsevat suomalaisissa paikkakunnissa, mutta ei varsinaisena opplaikana, ettei se tulisi haitaksi venäjän kielen oppimiselle.

Huomioon ottaen herra kansanvalistusministerin päätöksen 7 p:ltä helmikuuta v. 1897 määrää kansakoulujen malliohjelma opetettavaksi viikossa: uskontoa 6, venäjän kieltä 11. venäläistä kaunokirjoitusta 2 ja laskentoa 5 tuntia eli yhteensä 24 tuntia. Koska opetusta kouluissa saa olla 28 tuntia viikossa, niin voipi siis suomen kielen ja laulun opettamiseen käyttää korkeintaan 4 tuntia viikossa.

On kiertokirjeessä vielä muitakin ohjeita ja "teroituksia", mutta niistä lienee paras vaieta niin kauan kuin se on ainoa mahdollinen tapa sanoa niistä jotakin . . .

✫

"I n k e r i" 11. 2. 1900.

Hietämäki.

Toisen tee-iltaman tänä talvena pitivät suutari- ja satulaseppäkoulun oppilaat t. k. 2 p:nä omassa kouluhuoneessaan. Sinne olivat kokoontuneet myös kutoma- ja seppäkoulun oppilaat sekä muuta yleisöä ihan tuvan täydeltä. Ohjelmaan kuului teenjuontia, sitten luettiin suutari- ja satulaseppäkoulun oppilaiden toimittama sanomalehti, joka mukavine sanansutkauksineen sai nauruhermotkin liikkeelle, sen jälkeen luettiin kertomus ja näytettiin varjokuvia. Illan lopuksi pyöritettiin vielä piirileikkiä y.m. Ilta kului hyvin hauskasti aina puoleen yöhön saakka.

✫

Oppilaita eronnut koulusta.

Sen johdosta, että äidinkielen opetus on poistettu koulujemme ohjelmasta, on Annamoision koulusta eronnut lähes neljäkymmentä oppilasta I ja III osastolta.

Muistoja

OSA TAMPEREEN JUHLAAN KIRJOITETUSTA RUNOSTA

Vielläkö muistanet
kotoista somaa
pihaasi, mikä on
aikoinaan ollut niin
rakasta omaa?

Sinne jäi Inkeri,
seutusi tuttu,
itäneet ihanteet,
tolveet ja haaveesi
unutunut uuttu.

Elämä entinen
leppoisan rehti,
avara työmaasi,
varissut pihapuun
keltainen lehti.

Hyvä, kun säilytit
elämän halun,
huumorin lahjan ja
muistojen varassa
uuden työn alun.

Kulkea saanut oot
ympäri maata,
kokea paljon, ei
murheesi määriä
mitata saata.

Sitteunkin kalketi
tahtonet kiittää
Korkeinta siitä, kun
vielläkin matkalla
voimia riittää.

Säilytä muistosi,
äläkä somaa
Inkerinmaatasi,
kärsivää kansaasi
unohda omaa! **Aappo Metiäinen.**

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Syksy on taas saapunut. Vuoden viimeinen neljännes alkaa kohta. Lehden kannalta tämä tietää samalla uuden vaiheen alkamista. Tilausten uudistaminen on muistettava tehdä ajoissa, ettei tapahdu ruuhkaantumista tai osoitteiden mahdollisesti muuttuessa sekaannusta tai muita kommelluksia. Viime vuodesta on veres kokemus, miten saattaa käydä, jos asioita ei hoideta aikanaan ja oikeassa järjestyksessä. Uuden vuoden alkaessa eivät läheskään kaikki olleet uudistaneet tilaustaan, minkä vuoksi tammikuun ensimmäinen numero lähetettiin kaikille entisille lehden tilaajille. Siitäpä tuli sekaannus. Kun sitten tilaukset oli saatu kuntoon, ilmeni toisten saaneen kaksi kappaletta samaa numeroa ja toiset eivät sen sijaan ainoatakaan. Selvittelyjä riitti pitkäksi aikaa. Ettei samanlaista sotkua syntyisi uudestaan, toimitus on päättänyt, ettei tammikuun numeroa lähetetä kenellekään, joka ei ole uudistanut tilaustaan.

Tämä merkitsee sitä, että tilausten uudistus on suoritettava ajoissa, ettei tule keskeytystä lehden saannissa. Ei sitä nyt vielä tarvitse tehdä, mutta hyvissä ajoin ennen vuoden loppua sen on tapahdutettava.

Tässä yhteydessä emme malta olla tähdentämättä miten tärkeä ja välttämätön Viesti on inkerinsuomalaisille. Ajatelkaamme vaan kuluneen kesän ja koko vuoden eri yhteisiä tilaisuuksia niin täällä Suomessa kuin Ruotsissakin. Suuret yhteiset tilaisuudet talvella ja sitten erinomaiset kesäjuhlat. Ensin Örebrossa juhannuksena ja parin viikon kuluttua Tampereella. Lisäksi monia pienempiä yhdessäolohetkiä eri puolilla maata. Entä nyt tulossa oleva suuri kirkkojuhla Helsingissä ensi marraskuun 5. Kun kaikki inkerinsuomalaiset eivät voi osallistua jokaiseen juhlaan tai muuhun tilaisuuteen, niin mitä he saavat niistä, jos jättäytytyvät muiden julkaisujen varaan? Vastaamme empimättä ,ei mitään. Sopii vain ajatella käytäntöä. Mikähän muu lehti vaivautuu seuraamaan ja selostamaan inkerinsuomalaisten eri tilaisuuksia sellaisella perusteellisuudella ja asiallisella huolellisuudella kuin juuri oma lehti, oma äänenkannattaja.

Ei ole montakaan sellaista sanoma- tai aikakauslehteä, mikä uhraisi palstatilaansa "meidän" asiallemme riittävässä määrin. Vaikka jokunen niin tekisikin, eiväthän eri paikkakunnilla asuvat tilaa kaikkia sanomalehtiä. He saattavat jäädä tämän vuoksikin "tietämättömien" joukkoon. Mutta oma lehti, mikä hinnaltaankin on halpa, välittää aina tuoreimmat ja

asiallisimmat tiedot juuri omista tilaisuuksista.

Viesti on inkerinsuomalaisten oma lehti. Se kertoo kerran kuukaudessa mitä oman heimon keskuudessa sattuu ja tapahtuu. Erikoisesti se tallettaa sivuilleen inkerinsuomalaisten kansalliset tilaisuudet ja meille rakkaat heimoasiat. Voimmekin väittää, että se inkerinsuomalainen, joka ei tilaa ja lue omaa heimolehteään, jää paljon elävästä inkerinsuomalaisuudesta vaille.

Sitä paitsi tämä lehti pyrkii tallettamaan palstoilleen ja siten tuleville sukupolville paljon arvokasta kansantietoutta ja vanhaa perinteellistä, kulttuurihistoriallisesti arvokasta aineistoa, minkä muistiinmerkitsemisessä nyt alkaa todella olla yhdestoista hetki käsillä.

Vielä on todettava, että tämä lehti pyrkii palvelemaan tiedoitusvälineenä kaikkia lukijapiiriinsä kuuluvia heimonsa jäseniä. Se auttaa omaisten ja tuttavien tiedustelussa ja haussa. Yhteisten tilaisuuksien järjestäjiä ilmoituksissa ja kuulutuksissa jne. Niinpä toivommekin, että jokainen tämän lehden lukija muistaa pitää huolen siitä, että mahdollisimman moni tulee kuulumaan lukijakuntamme piiriin. Ettei kukaan jäisi sen ulkopuolelle, mihin Viestin tiedoituspalvelu ulottuu.

Jokainen tämän lehden lukija tai asiamies tekee suuren palveluksen ei vain lehdelle, vaan koko inkerinsuomalaiselle heimolle, jos hän selittää ystävilleen ja tuttavilleen asian kantavuuden tekemällä heistä lehtemme tilaajia.

Toivomme Teille kaikille lukijakuntamme jäsenille oikein hyvää varhaissyksyä ja sitä seuraavalle jaksolle vilkasta toimintaa henkisten ja hengellisten rientojen parissa.

Inkerissä yleisesti laulettu

rovasti S. J. Laurikkalan muistolle kirjoitettu laulu.

Jo rovasti silmänsä sulki
ne aueta enää ei voi,
kuolonviesti tuonut on julki,
kuolinkellot hänelle soi.

Hän lähellä loppuansa
näin hiljalleen kuiskaili vaan:
mulle rakkahin Inkerin kansa,
kuule, turvaa Vapahtajaan.

Hän sairaalan sänkyhyn tyytyi,
kun Luoja on määrännyt niin,
hiljaa rukous huulille hyytyi,
nousten Luojan luo korkeuksiin.

Hän ikänsä opetti meitä
Herran hyvyyttä rakastamaan,
siksi Jumala häntä ei heitä,
vaan töistänsä palkitaan.

Hän tuhannet, tuhannet retket
kulki kirkosta kirkkohon,
myös viimeiset elämän hetket
meidän eestämme rukoillut on.

Nyt kalmistoon Pyhärannan
ruumis uupunut laskettiin,
poveen isänmään puhtahan sannan
hänet, rakkaamme, kätkettiin.

Meillä syytä on kumartua,
hänet muistonsa lähelle tuo,
ja kaihoten polvistua,
hän päässyt on Luojansa luo.

A. Vainikka.

TAMPEREEN INKERILÄISJUHLIEN

johdosta kirjoitti Jappeenrantalainen Karjala-lehti seuraavaan tapaan edellisessä numerossaan 7. 7., mikä on syyytä näin "merkitä muistiin".

Inkeriläisten yhdistys ry:n toimesta kokoontuu sen jäsenistä perinteelliseen kesäjuhlaansa tällä kertaa Tampereelle ensi lauantaina ja sunnuntaina. Osanottajia on ilmoittautunut maamme ulkopuoleltakin, erityisesti Ruotsista, mistä saapuu myös suurehko inkeriläiskuoro esittäytyäkseen tässä huomattavat mittasuhteet saavassa kokoontumisessa, mihin odotetaan kertyvän yleisöä tuhatkunta henkilöä.

On ymmärrettävää, että inkeriläispakolaiset ,jotka ovat olleet korpivaelluksensa tiellä paljon pitemmän aikaa kuin karjalaiset, tuntevat tarvetta keskinäiseen tavanomaista laajempaan kosketukseen ja kanssakäymiseen aina silloin tällöin yhteisten juhliensa muodossa jollaisia tilaisuuksia on toimeenpantu kysymyksessä olevien heimoveljiemme pääasiallisimmissa oleskelumaissa, Suomessa ja Ruotsissa. Nämä yhdessäolot ovat saman tunnepohjan ja samanlaisen ajattelutavan sävyttämiä rauhallisia heimokokouksia, joitten aatesisällön myös karjalainen väestö tuntee itselleen läheiseksi. Voidaan hyvällä syyllä puhua tietynlaisesta kohtalonyhteydestä sanottujen kahden suomalaisen heimokansan kesken. Koettelemukset eroavat toisistaan vain siinä suhteessa että Inkeristä pakolaisuuteen siirtyneet kansalaiset joutuivat tyystin jättämään kotimaansa kun sen sijaan Karjalan siirtokansa löysi uudet asuinsijansa typistyneen isänmaansa rajojen sisäpuolelta.

Harkitsemisen arvoista ehkä olisikin yrittää saada kootuksi Pietarin ent. suomalaiset kiinteään toimintaan juuri Inkeriläisten Yhdistyksen järjestöorganisaatiossa jonkinlaisena itsenäisenä alaosastona.

Inkeriläisten juhlille on aina antanut leimansa voimakas suomalaiskansallinen ja heimollinen yhteenkuuluvuuden henki sekä harras kristillissiveellinen elämänkatsomus, jota kestetyt raskaat kärsimykset ovat entisestään kirkastaneet. Uskomme asian laidan olevan näin myös lähestyvinä juhlapäivinä Tampereella.

Paitsi karjalaisissa tapaa inkeriläisten kova kohtalo ymmärtäjänsä myös Pietarin entisen monikymmentuhantisen suomalaisen siirtokunnan Suomeen sijoittuneiden asukkaiden keskuudessa, sillä näiden sivistyksellinen vuorovaikutus inkeriläisten kanssa oli viime vuosisadalta lähtien erityisen vilkasta ja hedelmällistä. Niinpä Pietarin suomalaiset ovat säännöllisesti olleet runsain joukoin mukana Inkeriläisten yhdistyksen juhlissa. Tietämämme mukaan on ollut vireillä hankkeita myös pietarilaisten järjestäytymiseksi yhteisten erikoisiaatuisten muistojensa ja elämyksiensä merkeissä, mutta toistaiseksi nämä suunnitelmat eivät ole vielä saavuttaneet lopullista päätöstä.

MUISTOJA ENSIMMÄISESTÄ MAAILMANSODASTA

Vanhemmilla ihmisillä on vielä muistissa ensimmäinen maailmansota. Se alkoi heinäkuussa 1914. Siitä kehittyi 36:n valtakunnan kamppailu. Mielestämme se sai vähästä alkunsa, mutta levisi niin kuin kulovalkea. Mistäkö läksi alku? Kesäkuun 28 p:nä yllämainittuna vuonna. Nuori bosnialainen Princip ja eräät hänen apulaisensa murhasivat Sarajevossa arkkiherttua Frans Ferdinandin ja tämän puolison. Syynä lienee ollut kasallisviha, mitä Ser-

Tähtäimeltä

Kohtalo niin kovan karu
joille kuille olla voi,
pakolaisen tumma taru
muisteloissa mieleen soi.

Miksi hyvän täytyy kuolla,
eikä kaunis elää saa,
ankaruudella ei tuolla
ole antaa parempaa?

Sodan vuoksi tuhka, veri
peitti monin paikoin maan,
missä ennen valomeri
oli, ilo taustanaan.

Monen kodin, maan ja kansan
julma sota tuhosi,
heitti hirvittävän ansan,
perheet tyyten hajoitti.

Muukalaisina he kiertää
saavat maita vieraita,
niinkuin esi-isät viertää
kaskimaita outoja.

Matti.

bian taholta innokkaasti lietsottiin häikäilemättömällä yllytystyöllä.

Murhaajien jäljet johtivat Serbian alueelle. Siitä se sitten sodan alku läksi. Sen tarkemmin asia tässä lienee turhaa esitellä. Tulkoon vain mainituksi, että Itävalta-Unkarin ja Serbian välillä alkoi 28. 7. sota ja Saksan ja Venäjän välillä 1. 8. Siitä se sitten laajeni alkuaikoina joka päivä, ja jatkui vuosi vuodelta 1918:aan saakka. Eräiden uusien sodanjulistuksiin oli pitempiä väliaikoja.

Kun Venäjän armeija mobilisoitiin, niin sotilaille sanottiin, että sota tulee kestämään vain kolmen kuukauden ajan. Mutta kun sota heti alusta laajeni niin valtavasti, sai aavistaa, että se voi kestää kolme vuotta, ehkä kauemminkin. Niin sitten kävikin.

Versailles'in rauha solmittiin vasta 28 pnä kesäkuuta 1919, joten 5 vuotta vierähti tuota veristä kamppailua maailman valtojen kesken. Mitä se toi tullessaan? Kuolemaa, raajarikkoja, hävitystä, kodittomia, leskiä ja orpoja, köyhyyttä ja kaikenlaista kurjuutta. Tauteja, mielisairaita ja kukapa voisi kaikkea luetellakaan.

Jatkuu seur. num.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori: Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11.575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori: Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA inkeriläisten Viesti

N:o 10 Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN 14. 10. 1960

350 vuotta.

Kolmesataaviisikymmentä vuotta on kulunut evankelisluterilaisen seurakuntatyön alkamisesta Inkerissä. Tämän toiminnan alkutaipaleella ei ehkä osattu menetellä riittävän joustavasti ja löytää tasaisinta tietä tavoitteeseen pyrkiessä, mutta siitä huolimatta tulokset ovat olleet myönteiset, suurta siunausta tuottaneet. Tässäkin toiminnassa toteutui vanha viisas sanonta, että vaikeuksien kautta tie käy voittoon. Kiitos ymmärtäväisten, uhrautuvien ja kaukokatseisten johtomiesten, mittavien persoonallisuuksien johdonmukaisuuden ja järjestelykyvyn ohjaaman toiminnan.

Vaikeitten ulkonaisten olosuhteitten keskellä maaperä Jumalan sanan julistukselle ja pyhän evankeliumin levittämiselle Inkerissä oli otollinen. Seurakunta kasvoi jäsenmäärältään vähitellen, mutta jatkuvasti. Sitä mukaa kuin toiminta laajeni, lisättiin vastaavasti työntekijämäärää.

Inkerin evankelisluterilainen kirkko alunperinkään ei rajoittunut yksinomaan sanan julistukseen ja evankeliumin levittämiseen, vaan sen olemukseen sisältyi suuren uskonpuhdistajan ja oppi-isän Martti Lutherin ohjeen mukaisesti myös opetustoimi. Kirkko pyrki huolehtimaan puutteellisissakin oloissa kansanopetuksesta, jotta jokainen seurakunnan jäsen voisi omakohtaisesti lukea ja tutkia Jumalan sanaa. Vuosien varrella tähän työmuotoon liittyi kuin itsestään myös kristillis-siveellinen työ, kansalaiskasvatus sekä kansallistunnon herättäminen ja vahvistaminen. Näin ollen inkerinsuomalainen väestö joutui vuosisatojen kuluessa oman äidinkielisen evankelisluterilaisen kansankirkkonsa välittömän kasvatuksen alaiseksi. Sen tuloksena suurelta osalta voidaan pitää suomalaisen Inkerin olemassaoloa ja säilymistä meidän päiviimme asti.

Suorastaan ainutlaatuisena ihmiskunnan historiassa on omintakeisuuden, äidinkielen ja kansallistunnon

säilyminen, vieläpä kansankulttuurin kehittäminen inkerinsuomalaisten keskuudessa vuosisatojen halki ulkonaisesti mitä vaikeimmissa olosuhteissa.

Ratkaisevasti suurimpana tekijänä tässä on ollut, kuten edellä jo on mainittu, äidinkielinen evankelisluterilainen kirkko. Juuri siksi, että sen toimintapiiriin sisältyi varsinaisen hengellisen viljelyn ohella välittömästi seurakuntalaisiin kohdistunut holhoava, ohjaava ja kasvattava työ.

Tätä ei aina ole tahdottu myöntää ja tunnustaa. Tosiasiaa on pyritty väheksymään sekä ns. vapaamielis-edistykselliseltä taholta että myös suppean uskonnollisen ajattelutavan omaavien piirissä. Väitettäessä, ettei Inkerin kirkolla ole ollut suurta merkitystä tai ei mitään tekemistä kulttuurihistoriallisen kehityksen kanssa, tuskin ollaan asiallisia ja vapaita ahtaan näkemyksen ja määrätyn tendenssin vaikutukselta.

Edellä olevan henkilökohtaisen käsityksemme tueksi lainaamme vuoden 1916 Inkeri-lehden numerosta 220 tätä kysymystä koskevasta arvovaltaisesta lausunnosta seuraavaa: "Kirkollamme on paitsi uskonnollista tehtäväänsä toinenkin suuri tehtävä, puhtaasti kansallinen. Olemme tässä suhteessa aivan erikoisessa asemassa. On varmaa, että heimomme säilyminen tähän asti on kokonaan sen kirkon ansio; missä jälkimmäisen vaikutus heikkenee, siinä myös vähenee edellisen elinvoima. Siitä voitaisiin nykyajaltakin esimerkkejä esittää.

Uskonto sinänsä, ellei otakaan huomioon kirkon suorastaan kansallista vaikutusta, on erittäin tärkeä heimokansallemme (inkerinsuomalaisille). Eräs kirkkomme opettajista on lausunut tästä mm. näin: 'Se perustus, jolle kansamme elämä on rakentunut, on usko Jumalaan, tahi toisin sanoen: itse Jumala on oleva kansan perustuksena, ja elämän ohjeena Jumalan sana. Tieto ei inkeriläistä suomalaisena säilytä, vaan usko. Turhaa lorua on puhe heimomme tulevaisuudesta, vapaudesta, sen valistamisesta ja muusta senkaltaisesta kauniista, ellei kansassa ole siveellistä voimaa. Ilman uskoa Jumalaan kansamme muukalaistuu, ilman uskoa sivistys ja valistus muodostuu hienostuneeksi raakuudeksi, ilman uskoa vapaus muuttuu vallattomuudeksi'."

Inkerin kirkko on ollut inkerinsuomalaisen tukena sen moninaisissa pyrinnöissä, niin hengellisessä, sivistyksellisessä kuin taloudellisessakin kehityksessä. Niinpä nyt Pyhäinpäivänä, ensi marraskuun 5. kokoontuessamme viettämään Inkerin luterilaisen kirkon pitkäaikaisen tuloksellisen työn suurta muistojuhlaa, älkäämme väheksykö tai loukkaantuko, jos tälle tilaisuudelle annetaan myös kulttuurihistoriallisen tapahtuman nimi. Se ei hälvennä kirkon työn suuruutta, ei sen tärkeyttä ja pyhyyttä, vaan päinvastoin tähdentää ja korostaa sitä.

HUOM!

Meitä on pyydetty ilmoittamaan, että valitettavasti sattuneen teknillisen häiriön vuoksi INKERIN KIRKON MUISTOJULKAISUN painattaminen on viivästynyt, mutta valmistuo aivan lähiaikoina, ja postitetaan välittömästi tilaajille.

IHME

"Mitä tahdot, että minä tekisin sinulle?"
"Herra, että saisin näköni."
Luuk. 18: 41.

On jokin asia, minkä vuoksi kärsit. Itse tiedät parhaiten mikä se on. Tiedät myös, että et voi omilla ponnistuksillasi auttaa asiaa, vaan se jää entiselleen, mikäli et saa apua ulkopuoleltasi.

Ajatuksesi harhailee sinne tänne etsien auttajaa. Yrität hädässäsi kääntyä ihmisten puoleen, mutta petyt kerta toisensa jälkeen. Petyt ja masennut. Ei kukaan heistä voinut sinua auttaa. Lopulta tuskasi paisuu suureksi, sinä muistat Jumalan ja alat anoa hänen apuaan. Ehkä olet kuullut hänen sanansa: "Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua." Sinä huudat ja huudat. Olet kuullut kerrottavan, kuinka Herra Jeesus on monien kohdalla tehnyt ihmeellisiä tekoja ja odotat, että Mestari ohikulkiessaan auttaisi sinuakin.

Olet ehkä myös lukenut jostain kehotuksen: rukoile mahdottomia! Kaikkivaltiaalle ei mikään ole mahdotonta. Ajattelet, jospa, jospa hän tekisi ihmeen sinunkin kohdallasi!

Tiedätkö mikä on mahdottomin asia ja suurin ihme, minkä voit kokea ja mitä ei kukaan ihminen voi sinussa aikaansaada? Ei se ole se, että silmäsi tai korvasi tulevat terveiksi, rampuulesi parannetaan tai joku muu kärsimyksesi mikä hyvänsä poistetaan, vaan se on se, että sinä n ä e t Jeesuksen.

Sinulla on kyllä ollut tieto hänestä. Olet kuullut kerrottavan, kuinka hän on tehnyt ihmeellisiä tekoja ja puhunut valtavia sanoja. Mutta tämä kaikki on sinulle ollut kuin voimallisen tuulen huminaa, joka on kohissut korviesi ohi. Et ole voinut tarttua siihen kiinni ja omistaa sitä itsellesi. Ja niin istut edelleen sokeana tien ohessa ja kerjäät: Herra, miten kauan vielä?

Mutta sitten, jonain tuskan päivänä, kuulet ihmeellistä askelten kopinaa, mikä lähenee, yhä lähenee. Sinä säväshdät ja alat huutaa: Jeesus, armahda minua! Lähellä olevat yrittävät sinua rauhoittaa, eiväthän he ole tuskassa eivätkä ymmärrä ahdlstustasi. Mutta sinä et rauhoitu, sinun on pakko huutaa. Nyt on päivä, jolloin Mestari on liikkeellä! Jollet huutaisi, hän voisi mennä ohi. Nünpä korotat äänesi yhä kovemmaksi: Armahda, armahda minua!

Mestari kuulee ja tulee lähemmäksi. — Mitä tahdot, että minä tekisin sinulle? — Herra, että saisin näköni.

Tapahtui ihme. Suomukset putoavat silmistäsi. Sinä, synninhädässä huutanut, n ä e t Jeesuksen Kristuksen, Lunastajasi. Näet hänen avatun kylkensä ja lävistetyt kätensä. Näet hänen rakastavan katseensa ja kuulet hänen sanansa: Sinun tähtesi. Sinä hetkenä sydämesi puhkeaa häntä kiittämään ja ylistämään. Mahdoton on käynyt mahdolliseksi. Olet kohdannut Vapahtajasi.

Jeesus voi parantaa ruumiillisenkin vaivamme, mutta tämä kohtaaminen voi tapahtua yhtä hyvin sellaiselle sokealle, joka edelleen jää ulkonaisen sokeutensa kuormaa kantamaan. Mutta kun hänen sisäinen näkökykynsä on tervehtynyt, ei hän enää huokaile kuormansa alla. Mestari, joka on tehnyt valtavan pelastusihmeensä hänessä syntisessä, tekee edelleen joka päivä hänessä uuden ihmeen: kuolettaa hänen vanhan, itsekkään ihmisensä ja herättää eloon uuden, joka — ihme kyllä! — ei tahdo mitään muuta kuin mitä hänen taivaallinen Isänsä tahtoo.

Me saamme rukoilla mahdottomia. Chambers sanoo, että kun me vain näemme Jeesuksen, niin hän suorittaa tuon mahdottoman asian yhtä luonnollisesti kuin me hengitämme. Nä-

kemiseen sisältyy usko ja pelastus. Siitä syystä Jeesuksen kohtaaminen on elämäsi tärkein tapahtuma. Se on ihme.

P. Raski.

KASTEEN ARMO

Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan. (Room. 6: 4)

Koko tämä elämä ei siis ole muuta kuin hengellistä kastamista hamaan kuolemaan saakka. Aivan kuin pappi sanoisi: katso sinä olet syntistä lihaa, sen tähden minä upotan sinut Jumalan nimessä ja tuomitsen sinut kuolemaan, että kaikki sinun kanssasi kuolisivat ja hukkuisivat. Kuta pikemmin ihminen kasteen jälkeen kuolee, sitä pikemmin hänen kasteensa toteutuu. Synti ei näet kokonaan lakkaa niin kauan kuin elää tämä ruumis, mikä on niin kokonaan synnissä siinnyt, että synti on sen luonto. Mutta mitä siis kaste minua hyödyttää, sinä sanot. Minä vastaan ensiksikin siihen, että sinä pyydät kuolla ja muuttua aivan uudeksi. Siihen Jumala suostuu, kastattaa sinut ja samalla hetkellä aloittaa uudistamisesi, vuodattaen sinuun armonsa ja henkensä ja valmistaa sinua kuolemaan sekä ylösnousemukseen viimeisenä päivänä. Toiseksi sinä lupaat pysyä ja jatkuvasti kuolettaa syntiäsi niin kauan kuin elät. Siihenkin Jumala suostuu ja totuttaa sinua koko elinaikanasi moninaisilla hyvillä teoilla ja monenlaisilla kärsimyksillä näin Jumala yhdistää itsensä sinun kanssasi eikä lue viaksi luonnossasi olevia syntejä. Maan päällä ei siis ole kastetta suurempaa lohdutusta. Kasteen kautta me joudumme armotuomion alle, mikä ei meitä synnin tähden kadota, vaan karkoittaa synnin monenlaisella harjoituksella.

Martti Lutherin mukaan S. T.

Muistoja Keltosta

Suloiseksi Suomen maata
runoilijat ylistää,
mutta eipä unohduksiin
Keltto Inkerissä jää.

Tosin siellä laineet eivät
loiski, metsät huminoi,
laaksolehdon siimeksessä
silti satakieli soi.

Aaltoketjun asemesta
läikkyi viljat vihannat,
honkametsän huminoita
huokui puistot runsahat.

Kauniit oli kesäpäivät,
lauhan lämpimät sen yöt,
kirkkahina kimalteli
talvi-iltain tähtivyöt.

Sydän suomalainen, rehti
Kelton pojan povess' on
sekä neidon sydämessä
tunne puhdas, tahraton.

Kauniin Kelton kirkon kellot
ystäviään kutsui ain,
vaikka viime aikain touhut
unohtivat sunnuntain.

Laulakoot vain suomalaiset:
suloisin on Suomen maa,
kaunista myös oli meillä,
kelttolainen virkahtaa.

Kelton tyttö.

Inkeriläisten Viesti

inkerinsuomalaisten äänenkannattaja

lähtee neljännelle vuositaipaleelleen ensi tammikuussa. Se tahtoo jatkaa vilme vuosien viitoittamaa taivalta.

Runsas joukko on edelleen inkerinsuomalaisia siirtolaisia sekä täällä Suomessa että Pohjanlahden länsipuolella Ruotsissa. Aika kyllä kuluu työn ja toiminnan touhussa, mutta sen ohella me kaipaamme virkistystä, luottamusta ja rohkaisua, viihdykettä, vaihtelua ja innostusta. Keskinäiset tapahtumat, riennot ja harrastukset, tavoitteet ja pyrkimykset vaativat opastajaansa ja valaisijaansa. Mikäpä muu sopislkaan siihen paremmin kuin oma äänenkannattaja, oma julkaisu!

Yhteistoiminta, keskinäiset riennot vaativat virikettä, jatkuvaa tehostusta ja voimanlisää. Mikäpä muu sopisikaan tähän tarkoitukseen paremmin kuin oma Viestimme. Sananmukaisesti se tuo ja vie tietoja ja tiedoituksia toiselta toiselle, jokaiselta jokaiselle, joten koko lukijakunta pääse niistä osalliseksi. Näin solmiutuu yhä lujemmalle heimokunnallinen ja kansallinen yhdysside, mistä olemme jo tottuneet kiinni pitämään. Kaikki, mikä koskettaa inkerinsuomalaisia ja entistä Inkeriä, kaikki, mikä koituu tavalla tai toisella lukijakunnan hyväksi, kaikki, millä on arvoa ja kansallishistoriallista merkitystä yhteiselle asiallemme, lehti tahtoo koota palstoilleen ja tarjota ystävilleen. Lehti toivoo, että yhteisymmärryksen ja keskinäisen luottamuksen jatkuessa yhteisvoimin tässä asiassa pääsemme hyvin pitkälle. yhteiseksi tyydytykseksemme. Olkaamme uskollisia perinteillemme ja tallettakaamme kaikki arvokas kirjallisena testamenttina tuleville sukupolville.

Lehden toimitus pysyy entisissä käsissä. Samat avustajat ovat ympärillämme. Toivomme avustajapiirin vielä laajentuvan, joten yhä kasvavin voimin kannamme pienetkin kortemme yhteiseen kekoon.

Toivoen, että kaikki lehden nykyiset tilaajat rientävät hyvissä ajoin uudistamaan tilauksensa ensi vuodeksi, ja mikäli suinkin mahdollista, pystyvät hankkimaan kukin yhden uuden tilaajan lisää. Näin voimme suoralta kädeltä varmistaa lehden jatkuvan ilmestymisen.

Edellä mainittu tilauksen uudistus on suoritettava ajoissa, ettei tule keskeytystä lehden saapumisessa lukijakunnalle. On muistettava, että sekaannuksen ja aiheettoman työn välttämiseksi lehden tammikuun numeroa ei lähetetä kenellekään ilman tilauksen uudistamista.

Viestin tilaushinta tulee pysymään samana eli koko vuodelta kotimaassa 500 mk ja ulkomailla 600 mk.

Tilauksen voi suorittaa entiseen tapaan lehden konttorista, os. Inkeriläisten Viesti, H e l s i n k i, Aurorank. 7 A 1 tai Inkeriläisten Viesti P o r v o o, Rauhank. 16 A 7. Samoin kaikki postitoimistot ja kirjakaupat ottavat tilauksia vastaan. Tilausmaksut on edullisinta lähettää postitse, joko postisiirtotilille 30636 tai postiosoituksena. Myös paikalliset asiamiehet ottavat vastaan tilauksia.

T o i m i t u s.

Kasteen "renessanssi" Neuvostoliitossa

Useimmat lapset, jotka ovat syntyneet toisen maailmansodan jälkeen kollektiivitiloilla Keski-Venäjällä ovat saaneet kristillisen kasteen, vaikka heidän vanhempansa ovat kastamattomia. Tiedon julkaisi Moskovan kommunistinen puoluelehti "Kommunisti" tuloksena tutkimuksesta, jonka Venäjän Tiedeaka-

temia oli pannut toimeen. Puoluelehti leimaa asian todelliseksi kasteen renessanssiksi ja kirjoittaa, että isoäideillä on huono vaikutus maaseudulla asuvissa perheissä, koska he eivät halua olla tekemisissä sellaisten lasten kanssa, joita ei ole kastettu.

"Kommunistin" mukaan kasteen käyttö Neuvostoliitossa oli jäänyt pois 30 vuotta sitten, ja sen esiintyminen on otettava vakavasti erittäin itsepintaisena jäännöksenä vallankumousta edeltäneiltä ajoilta.

Inkerin luterilaisen

kirkon 350-vuotismuistojuhla Helsingissä 5. 11. 1960

Juhlajumalanpalvelus Tuomiokirkossa klo 12. Saarnaa rov A. Kajanti, alttaripalveluksen hoitajat khrat Matti ja Leevi Vironmäki. Urkurina toimii tait. Tapani Valsta ja kanttorina Alf Rautio. Tuomiokirkon kirkkokuoro avustaa.

Muistojuhla yliopiston juhlasalissa klo 14. Kansansoittaja Teppo Repo esittää inkeriläistä paimensoittoa. Alkuvirren jälkeen dipl.ins. J. A. Savolainen lausuu tervehdyssanat. Turun inkeriläiskuoro laulaa ja juhlapuheen pitää piispa Martti Simojoki. Khra Leevi Vironmäen kirjoittaman juhlarunon lausuu joht. Antti Kekki. Viulusoolon esittää leht. Arvo Räikkönen kantt. Yrjö Räikkösen säestyksellä. Esitelmän Inkerin kirkon vaiheista pitää opett. Aappo Metiäinen ja Loppusanat esittää rov Akseli Kajanti.

Kiitos

Tampereen paikallisosaston ja sen Raamattukerhon jäsenille, rakkaille ystävillemme, jotka Tampereelta poismuuttomme johdosta sydäntä lämmittävin sanoin ja vankoin, ystävällisin kädenpuristuksin sekä kallisarvoisin muistolahjoin osoittivat rakkauttaan meitä, kaikkeen tähän ylitsevuotavaan hyvyyteen täysin ansiottomia kohtaan, unohtumattomassa jäähyväistilaisuudessa kesäjuhlan toisena päivänä, lausumme köyhän, mutta kaikkein sydämellisimmän kiitoksemme.

Aune ja Yrjö Räikkönen.

Rivimme harvenevat

Ikilepoon vaipui 8. 8. 1960 Jaakko Jääskeläinen Jyväskylässä. Hän oli syntynyt 2. 4. 1892 Vuoleen Vuolejärvellä, josta muutti miehuusvuosinaan Keski-Inkeriin. Ystävät muistanevat hänet nokkelana kauppamiehenä Pietar-tiellä ja samoin osallistumisesta IR:n toimintaan Eestin suunnalla.

Viimeisen vuosikymmenensä aikana Jaakko Jääskeläinen kertoili muistiin Inkerin perinnettä vaiherikkaan elämänsä kokemuksista ym. Seuraavasta kuvastunee, mikä oli hänelle rakkainta elämän viime hetkinä.

Enää osa kun saa elää,
voinko pyyntöä taata.
isoni koottua muistokerää
myötä niin viedä, ettei laata
kasvu sen nyt illan tullen
saisi vielä ison, meidän mennen.

*

Muistan kotoiset pihapuut,
muinoin ne istutti suku.
Yli turmat vyöryi, — huut,
mutt' ei perinteemme huku.

P. V—i.

TYÖSARALTA

Turun paikallisosasto

Innostunein mielin aloittivat Turun inkeriläiset alkavan talvikauden toiminnan syyskuun viimeisenä sunnuntaina. Aluksi laulettiin yhteisesti rouva Maria Talonpojan huolehtiessa säestyksestä. Puheenjohtajan ollessa esteltynä lausui yleisön tervetulleeksi paikallisosaston sihteeri Heikki Mylläri. Hän viittasi paikallisosaston tähänastiseen menestykselliseen toimintaan ja lausui toivomuksen, että se nyt neljän:lle vuosikymmenelle päästyään jatkuisi edelleen yhtä vireänä ja tuloksellisena. Sitten puhuja kuvaili Inkerin kirkon suurimerkityksellistä työtä sikäläisen suomalaisen väestön hengellisen ja henkisen elämän vaalijana ja kohottajana. Tuon arvokkaan työn alkamisen 350-vuotismuistoa valmistumme nyt juhlimaan.

Otettiin puheeksi edessä olevan talvikauden toimintasuunnitelma. Juho Harlikainen lausui tunnustuksen johtokunnan suorittamasta työstä ja toi ilmi ehdouksen, että johtokunta huolehtisi entiseen tapaan juhlien ja kokousten järjestelystä. Hanen ehdotuksensa sai yksimielisen kannatuksen. Yhteislaulun jälkeen Juho Talonpoika piti vakavahenkisen puheen. Hän lähti omista elämänkokemuksistaan, viittasi nykyiseen vakavaan aikaan ja keskitti esityksensä raamatun sanoihin: Valvokaa ja rukoilkaa.

Väliajalla nautittiin teetä. Sen jälkeen laulettiin. Hovioikeudenneuvos Robert Rainio teki selkoa viime heinäkuussa vietetystä rovasti S. J. Laurikkalan hautapatsaan paljastustilaisuudesta, mikä muodostui arvokkaaksi ja yhdistäväksi juhlahetkeksi. Viitattuaan sitten, kuinka Karjalan siirtoväki kokoontuu Karjalaan jääneiden muistomerkkien ympärille, hän korosti niiden syvällistä velvoitusta vielä kaukaisessa tulevaisuudessa. — "Risti kaatuu, usko horjuu, armo kestää", nämä paljon puhuvat sanat on piirretty erääseen tällaiseen muistomerkkiin, sanoi puhuja.

— Viime sotien aikana hajaantuivat lukemattomat inkeriläisperheet ja niiden jäsenet joutuivat kokemaan raskaita elämänvaiheita. Tunnetuimpia näistä lienevät Juho Mutasen—Laisaaren ihmeelliset vaiheet, joista on kerrottu eräässä aikakauslehdessä. Rouva Lilja Nappu luki liikuttavan kuvauksen siitä, miten tämä nuorukainen vihdoin sai tavata äitinsä ja veljensä. Loppusanat lausui Juho Talonpoika.

Ensi marraskuun 5 p:nä Helsingissä vietettävään Inkerin kirkon muistojuhlaan päätettiin lähteä yhdessä matkaa varten vuokrattavilla linja-autoilla. Lähtö tapahtuu Turun linja-autoasemalta juhlapäivän aamuna klo 8 ja paluu samana iltana. Paikkavaraukset on tehtävä Jooseppi Klemettilälle puh. 21 052 työaikana lokakuun loppuun mennessä.

Turun paikallisosaston seuraava juhlatilaisuus on Karjalaisten talossa sunnuntaina marraskuun 27 p:nä klo 14.

Tampereen paikallisosaston

johtokunta kokoontui syyskuun 25 päivänä neuvottelemaan uuden toimintakauden alottamiseen kuuluvista asioista. Oltiin yksimielisiä siitä, että on edelleen pyrittävä järjestämään yleisökokouksia ja sijoitettava ne mahdollisuuksien mukaan entisestä tutuksi käyneen seurakuntatalon suojiin.

Niinpä päätettiinkin, että toimintakauden avajaisiksi järjestetään "Syysjuhla" Kalevan seurakuntatalossa lokakuun 25 päivänä, alkavaksi kello 14.00 Tähän tilaisuuteen toi-

votaan runsasta osanottoa, sillä sen ohjelma tulee tälläkin kertaa olemaan arvokas ja runsas. Puhumaan on luvannut saapua ystävämme rovasti Paavo **Viljanen** ja siitä tiedämme, että tilaisuuteen kannattaa tulla pitemmänkin matkan päästä. Muitakin puhujia tulee olemaan ja tietysti runsaasti laulua sekä muutakin, josta emme tässä vielä mitään mainitse.

Näiden juhliemme suuri merkitys on kaikessa siinä hyvässä, mitä esitelty ohjelma antaa, mutta varmaankin suuri siinäkin suhteessa, että jälleen saamme tavata toisiamme ja muistella menneitä, vaikkapa hyviä kesäjuhliamme. Tässä tilaisuudessa voivat halukkaat tilata kesäjuhlissa otettuja kuviakin. mallikappaleet ovat silloin nähtävänä. Samalla kertaa saadaan tilata "Viestiäkin" ensi vuodelle. Tulkaa joukolla mukaan, juhlimme taas kerran oikeen inkeriläiseen hyvään tapaan, jossa virsi soi ja Sanaa julistetaan.. Tervetuloa.

yr.

LÄHETETTYJÄ

YÖJALASSAKÄYNTIÄ KOSKEVAN TIEDUSTELUN TULOKSIA

Suomalaisen Tiedeakatemian Keräilytoimisto toimeenpani viime toukokuussa sanomalehtitiedustelun eräästä entisajan nuorison seurustelumuodosta, yöjalassa käynnistä. Kysely on herättänyt suurta kiinnostusta yleisön keskuudessa, sillä vastauksia saapui yhteensä 244. Näiden joukossa oli sangen pitkiäkin kuvauksia, ja kaiken kaikkiaan aineistoa kertyi yli kaksi tuhatta sivua. Eniten tietoja tuli Karjalan kannaksen sekä Pohjanmaan tavoista. mikä on luonnollistakin. koska nämä seudut ovat olleet perinteellisen ja elinvoimaisena säilyneen ryhmäyöstelyn, kokonaisen poikajoukon yökylilläkäynnin tunnusomaisimpia alueita, joiden oloista on jäänyt runsaasti kerrottavaa. Yhtä arvokkaina on kuitenkin pidetty muilta alueilta saapuneita vastauksia, jolloin tapojen paikallisten erojen huomioon otto on vaikeuttanut parhaiden vastausten valintaa. Vaikea tehtävä arvostelu on ollut jo senkin tähden, että hyviä vastauksia oli paljon. Koska palkkioita ei ole ollut kovin viljalti jakaa, Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kansanrunousarkiston, jonka kokoelmissa saapuneet vastaukset säilytetään, on tyydyttävä kiittämään osanottajia heidän uhrautuvasta harrastuksestaan kansanperinteen tallettamiseksi. Vaatimattomat palkkiot tunnustukseksi voidaan kuitenkin lähettää seuraaville henkilöille:

10.000 markkaa: Waldemar Rantoja, Kurikka.

5.000 markkaa: Eeva Pesonen, Mynämäki.

2.000 markkaa: Arvid Kuusola, Muurla; Eino Hanhisalo, Alajärvi; Matti Hyvönen, Kuhmo; Kaarlo Aitamäki, Salo; M. Pimiä, Helsinki.

Hopealusikka: Katri Havia, Kisko; Taavetti Jauhiainen, Pielavesi; Albert Kauppinen, Kangasniemi; Alma Kuitunen, Kotka; T. Kilpi, Auttoinen; Onni Pelkonen, Kelvä: Vilho Pyykkö, Helsinki; Aulis Ryyppö, Helsinki; Valto Tuominen, Kiikkala; Lempi Vanhanen, Nummi.

Yöjalassakäyntiä koskevat tiedol ovat edelleenkin tervetulleita, samoin kuin kaikki muukin kansanperinne.

Suomalaisen Tiedeakatemian Keräilytoimisto

Hallituskatu 1, Helsinki.

Itkevä Inkeri

(1935)

Voi sinä, Itkevä Inkeri, Kullervon kärsivä kansa,
murheiden asuma maa, tuhanten tuskien tie.
Turvatta, apua vailla ja yksin sä kauan oot ollut,
kantaen taakkaasi raskasta historian
nöyränä, tyynesti, täyttäen tunnolla velvollisuuttas,
kulkien pystyssä päin, sielussa suomalaisuus.
Lohtusi vain oli rinnassa ajatus pyhä:
vihdoinkin vapaus kansallinen sun saatava on.
Siksipä suuntasit toiveitten purtesi valkeapurjeen
yli aavojen ulappain myrskyisten, vaahtoavain.
Yksi vain oli ajatus sulla ja kannustin kirkas:
vältellä karikot, katkoa kahleesi nuo
takomat itäisten inhain ja Aasian ankaran ikeen,
avata Länteen tie, valoon ja vapauteen,
pyrkiä Pohjolaan päin, revontulien välkettä kohti,
sukusi yhteyteen, armaan äitisi luo.

Sun kestää paljon on täytynyt, kenpä tuon mittaisi kaiken.
Useaan yllätti yö, uhkasi onnettomuus.
Vääryyttä, vainoa, sortoa olet sä kärsiä saanut
joukoilta monien julmurihallitsijain.
Kaikkipa kestit ja voitit. Mutta nyt uhkaa sua tuho:
sinua ryöstetään nyt, sinua revitään taas,
sinua pirstotaan ja puretaan kotisi, maasi
otetaan, minkä sä omaksi verihelmin ostanut oot,
esi-isien perinteet viedään ja häväistään kirkko,
missä hartaana palvelet Jumalaasi.

Kuulkaahan, maailman mahtajat, missä on oikeus heikon,
ihmisyys, mistä niin suuria sanottu on,
vapaus, veljeys, rauha ja rakkaus, mikä luo onnen?
Niistä ei jälkeäkään näy. Raivoten maailmassa
nykyisin hornienhenget vain tuhoaa kaiken
kauniin, ja vuossatain työn, pyhimmät pyrkimykset.
Inkerin herkimmät haaveet ja elämän puhtaimman onnen
ovat ne ottaneet pois, kylväen kuolemaa vain.

Kuulehan, Kulttuuri, apua tarvitsee Inkerin kansa,
tukea, rohkaisua. Auttakaa poloista nyt!
Ken täyttää vartiopaikan, jos rajalta kansani kaatuu?
Länsi on vaarassa, kun sortuvi suomalaisuus,
mikä on estänyt Aasian Eurooppaan etenemästä.
Hätähuutoja kuuntele eivät nyt korvat mahtajien.
Itsekkyys, röyhkeys järjen jo terveenkö kuoletti tyyten?
Ankara, armoton ja raaka on todellisuus.
Kunpa ei kostaisi itsensä puolesta elämä tätä.
Kunhan vain epätoivo ei kansani sielua sais ...
Ei toki! Tunnenhan Inkerin, siinäpä lohtuni onkin:
sitkeä suomalaisuus edelleen näyttävi sen,
ettei sortumaan saa sitä valtikka muukalaisuuden,
itäisten irnujen ankara aatteellisuus.
Inkeri elää ja kaiuttaa Väinämön kannelta yhä.
Inkeri kestävä on. Inkeri voittava on.
Inkeri saava on itselleen elämän onnellisuuden.
Inkerin kohtalo on emämaan kohtaloa.

Emo-Suomi, on Inkerin vilpitön, harras tää pyyntö:
Älä vain unohda tytärtäs turvatonta! Aappo Metiäinen.

LÄHIKUVIA

Juho Suni

Taidemaalari ja kuvanveistäjä

Inkerin Tuularissa tunnelliin jo viime vuosisadalla Sunin suku. Tämän suvun vanhempia lunnelluja edustajia mainilulta ajanjaksolta on Gabriel Suni, kansanrunoilija ja eläinlääkäri. Hänen poikansa Emil Suni lunnelaan tämän sataluvun ajoilta elevänä musiikkimiehenä, urkurina, kuoronjohtajana ja säveltäjänä. Tämän suvun nuorin eduslaja on Karhilan kyläslä koloisin oleva nykyisin Ruotsissa Gävlen kaupungissa asuva eräs Eteiä-Norlannin lunneluimmista taileilijoista Juho Suni. Hänen kolinsa ja aleljeensa sijailsee Gävien vanhassa kaupunginosassa, mikä on säästetty enlisajaila eläväksi museoksi. Tänne on asellunul asumaan kymmenkunta taileilijaa perustamalla lyölupansa idylliisiin vanhoihin puutaloihin.

Juho Suni aikoi opinlonsa liedonhaluisena nuorukaisena ennen solia vielä koliseudulla asuessa. Pietarin eli Leningradin keskikoulusta hän siirtyi sikäläiseen Taideakalemiaan. Suomeen siirrytlyään hän jalkoi opinlojaan Heisingin Taidekoulussa Aleneumissa. Pääsi vihdoin niin pilkälle, että saattoi järjestää ensimmäisen julkisen näytleiynsä Heisingissä Kumlinin laidesalongissa. Täslä hän sai myönteisel arvosleiul. mm. lunnellu kriilikko Onni Okkonen oli varsin suopea arvioinnissaan. "Taas suomalainen taionpoika", lausahli Sigrid Schauman, loinen tunnettu kriilikko. näylteiyn johdosla.

Yllä mainiluissa sanoissa on miellimiselle aihelta vielä nytkin, lähes kaksi vuosikymmenlä myöhemmin. Juho Sunin maailma on läheistä luonnolle. Väril oval ehkä sumuisten savujen ilmehlimiä, milä kaupunkilainen ei aina ehdi nähdä Hänen värinsä ovat samalla ehkä myös raskaan tunluisia maavärejä, hiekkaa, savea ja multaa. Joskus ehkä liiankin harmailla lunluvia. Multa niiden syvällisestä nöyryydeslä herää samalla elämänilo ja olemuksen myönteisyys. Vaalimallomalta vaikultava, mulla ailo ja voimakas ilo. Kaikki liika ja tarpeelon on kilkelty pois, joten lurhaa on hakea delaljeja, yksilyiskohtia, hänen piiruksuksislaan. Kehilys viime näkemästä on ilmeinen. Kuvalul esineel, eläimel ym. eläväl, niissä on lodella ailoa liikeltä!

Nykyajan eiämässä on paljon räikeitä, keinovärejä, elämyksiä ja ääniä joiden vuoksi me helposli kadotamme hiljaisuuden, ja suurlen metsien vuoksi emme näe puita, sanoo eräs arvoslelija Juha Sunin löitä ja persoonallisuulla arvioidessaan. Juho Suni opellaa lauluissaan näkemään myös silä hiljaisla maailmaa, minkä ohi niin usein kuljemme näkemältä ja huomaamatta.

On ollul mielenkiinloista seurala Juho Sunin kehityslä laide-elämässä yleensä sekä itse lyössä. Edellä mainilun Heisingin näytteiyn lisäksi hänellä oli samaan aikaan läällä eräitä muilakin näytleiyitä. Niislä annelliin yhtä myönleisel arvosleiul. Ruolsiin siirryttyää taileilija Suni jo heli ensimmäisinä vuosina järjeslelyissä näylleiyissä saavulli meneslyslä. Myönleisel. hyväl arvosleiul varmislival hänen asemaansa ja niin häneslä luli lunnellu ja pidetty taileilija, jonka lyöl löysiväl omistajan ja ihailijan yhä laajemmissa piireissä. Kymmenen viime vuoden kuluessa häneliä on ollul eri kaupungeissa, myös Tukholmassa, yli koimekymmentä eri näytleiyä. Vuonna 1950 hän oli Otle Sköldin vapaaoppilaana Tukholman Taideakalemiassa. Hän on lehnyt larmokkaasti työlä ja hänen löilään voi lavala myös Gävien, Sandvikenin. Helsinglandin museoissa, Ruotsin kuningattaren kokoelmissa, Heisingin Kansallismuseossa ym. Gävien Tuomaankirkon kaslemalja ja piscina oval

hänen työtään. Harva on se sivistynyt koti Gävlessä, missä ei olisi hänen taulujaan.

Hän on ollut useina vuosina myös opettajana taidekursseilla Gävlessä ja voipa miltei puhua hänen perustamastaan koulusta siellä.

Menestys ei ole haitannut tämän nuoren (synt. v. 1921) inkerinsuomalaisen taiteilijan työn harrastusta ja kehitystä alallaan. Vuosien kuluessa hän on käynyt yhä ankarammaksi ja vaativammaksi työnsä tuloksiin nähden. Ts. itsekritiikki on vahvistunut, mikä tietää hyvää. Monet työt ovat löytäneet matkansa pään ennen julkisuuteen pääsyään.

Oli miellyttävää tavata kesällä tämä hyvä ystävä lähes parin vuosikymmenen takaa Örebron kesäjuhlan yhteydessä, missä hänellä oli avoin näyttely runsaine töineen. Taiteilija elää parhaillaan keskellä rikasta luomiskautta, tuntien suurta työniloa, uhkuen voimaa ja työntarvetta.

Hän saattaa ehkä olla vaikea taulujensa katselijalle, sillä teoksissaan hän ei imartele, sanoo eräs kriitikko.

•

Edellä olevan henkilökuvan täydennykseksi saksimme viime syyskuun 4 päivän Gävlen Expressenin artikkelin, minkä otsikkona on: *Hän maalaa elokuvaa suoraan elokuvanauhalle.*

Elokuva-ala on saanut uuden erikoislisän: Juho Suni, 39-vuotias tunnettu gävleläistaiteilija valmistelee toista maalaamaansa värielokuvaa.

Ensimmäinen elokuvaseikkailu valmistui suurimmaksi osaksi huviksi tehtynä.

Nyt on tosi kysymyksessä, hänen tähdätessään suureen yleisöön.

Tämä ei ole mikä lahansa piirretty sarjaelokuva. Suni johdattaa taiteellista näkemystään ja kunniahimoaan suoraan celluloidinauhalle.

Tavallisesti — malli Wald Disneyn mukaan luettuna — piirretään kuvattavat tapahtumat lukemattomille arkeille, minkä jälkeen sarjat kuvataan sekä äänitetään erikseen.

Suni on hyljännyt kaiken tämän. Hän käyttää heti selluloidia ja maalaa tapahtumat ruutu ruudulta. Äänen hän maalaa samalla kuvaruutujen yhteydessä kulkevalle äänikaistalle.

SIVELTIMEN TEHOA

Hän voi saavuttaa uskomatonta tehoa siveltimellä — aina vienoimmasta viulun säveläänestä (kapea, pehmeästi muotoiltu viiva) kauheimpaan ukkosen jyrinään (leveä, kulmikas viiva).

Tämä muoto taide-elokuvan luomisessa ei ole uusi. Jo vuosia sitten on kanadalainen Mc Laren saavuttanut mielikuvituksellisia tuloksia tällä menetelmällä. Mutta Suni ei ollut tietoinen Mc Laren'in olemassaolosta, kun hän ensi kerran viisi vuotta sitten kokeili menetelmää.

Se tuli julkisuuteen hänen halutessa ilahduttaa Gävlen taiteilijakerhon jäseniä. Hän tahtoi esittää aivan uutta ja uudentyylistä ammattiveljilleen.

"ELOKUVAN MAALAUSTA"

Nyt Juho Suni työskentelee elokuvamaalarina (sattuva nimitys!) maalaten elokuvaa, minkä esityksen hän arvioi kestävän noin 5 minuuttia. Todella työteliäs valmistamisaika, n. 3—4 kuukautta.

Sunin harras toivomus on, että hän keksisi keinon elokuvansa saattamiseksi julkisuuteen, mieluimmin hyvän musiikkielokuvan alkukuvaksi.

Juho Suni tuli Gävleen 16 vuotta sitten Suomen kautta Inkeristä.

Hänellä on ollut "tavallisten maalaustöiden" menestyksellisiä taidenäyttelyitä Leningradin taideakatemiassa, Helsingissä, Tukhotmassa ja Gävlessä.

A. M—nen

PIHLAJANI

Sainpa taannoin kuivuneena
oksan kotipihlajasta,
minkä ystäväni matkoiltaan
mukanansa mulle toi.
Sitä kyynelin kostutin ja
painoin poskeani vasten.
Kuulin kun se hiljaa
kuiskaeli korvaani.

Älä itke, terveiset tuon
sinulle ja kerron monen moniet
lapahlumat siellä,
Kuuntele ja ole rauhallinen,
kyllä ymmärrät sen.
Seison siellä edelleen ja varron
teitä palaavlksi,
kukin keväällä, syyspäivät
loistaan marjatertuin,
vaikka hoitoa on vailla
piha, ympäristö.
Ehtyvät jo rehevätkin maat.

Miten läheiseltä tuntuikaan tuo,
kukka kuivunut!
Monia toi muistoja se mieleen.
Kotipihlajani milloinkaan ei
mielestäni unohtua voi,
vaikka kauan erossa jo ollaan.

Kolipihalla pihlajan alla
me muinoin leikkiä löimme
sisarusparvi ja ystävät.
Siellä nuorena ilakoimme
juosten, naurain ja temmeltäen.

Tiedetty ei silloin, että maailma
meidät ijäksi sieltä vie pois,
erottain ainiaaksi.
Muistot vain elävät, eivätkä
ikänä unohdu, niitä
yhä ja alali vaalimme.

Mitä kertoikaan kuihtunut
kotipihlajan kaunis kukka?
Sen kuiskina korvaan soi
salakieltänsä hiljaista omaa,
minkä minä vain tajuta taisin,
enkä muille kaikkia edes
kertoa tohdi, en voi,
sitä tuskin ymmärretään.

Kotipihlajan kuihtuneen oksan
hellin käsin kätken mä
kullattuun rasiaan, muistoksi.
Sitä unohda en.
Sitä katselen silloin,
kun kaipaus syvin on mennyttä.
Sinne — syntymäkotiini
aatoksein alati vie.

L. Makara.

Muistoja ensimmäisestä maailmansodasta

II.

Kun Venäjä julisti sodan, mobilisoitiin heti aseisiin myöskin 10 vuotta reservissä olleet sotilaat t.s. ne, jotka olivat jo vakituisen asepalveluksen suorittaneet. On luonnollista, eltä siinä ajassa olivat jo useimmat mainituista miehistä menneet naimisiin. Monilla oli perhe. On suuri ero lähteä sotaan ja erota omaisista poikamiesten ja niiden, joilla on perhe. Eihän se helppoa ollut kenellekään.

Myöskin minun osakseni tuli silloin joutua sotaan. Niistä näkemyksistä ja kokemuksista aion tässä nyt kirjoittaa.

Kuululn varaväkeen. Vakituisen palvelukseni olin suorittanut ja vapauduin siitä marraskuussa v. 1909. Kun sota alkoi, olin jo perheellinen. Oli vaimo ja kaksi lasta.

Heinäkuu on maanviljelijälle kiireellistä aikaa. Silloin tuli yllätyksenä tuo kaamea uutinen, että sota on syttynyt. Olin vaimoni kanssa menossa hevosella hakemaan etäniityltä heiniä kotiin. Vastaamme tuli oman kylän mies ja ilmoitti tuon ikävän uutisen ja sanoi, että keisari on antanut jo ukaasin, 10 vuoden varaväen mobilisoinnista. Huomenna on meidänkin mentävä Kuusojaan (Pietarhoviin) ilmoittautumaan, kuului käsky.

Jokainen voi mielessään kuvitella, miltä sen tiedon saaminen tuntui

asianomaisille ja heidän perheilleen. Heihin se kovimmin koski, kun oli kaikki jätettävä, ehkä ainiaaksi ja lähdettävä sotaan. Mikäpä siinä auttoi. Keisarin käskyä tuli totella. Onhan sotamies vannonut valan, että hän puolustaa keisaria ja isänmaata viimeiseen verenpisaraan saakka.

Tulkoon tässä sivumennen mainituksi, että olin samana keväänä isäni avuin ostanut talon ja siihen kuuluvan yhden miehen maaosuuden. Olimme näet eronneet isän talosta. Siitä oli kulumassa vasta kolmas kuukausi. Tämä talous kuului samaan kyläpiirikuntaan. Keisarivallan aikana Venäjälläkin oli sellainen laki, että sai ostaa ja myydä maata. Kun isän taloudessa oli maata vähän ja meitä oli kolme veljestä. niin siksi oli tehtävä tällainen ratkaisu minun kohdallani, mikä ei suinkaan ollut mieluista mennä asumaan vieraaseen kylään. Nyt oli pahinta, kun täytyi jättää kaikki ja lähteä sotaan.

Varhain seuraavana aamuna tuli vanhempi veljeni minua katsomaan ja läksi vaimoni kanssa saattamaan. Kuusoja ei ollut meiltä varsin kaukana, noin 15 virstaa. Hevonen valjastettiin ajokärryihin ja lähdettiin matkaan siinä luulossa, että iltasilla palataan. Niin kävikin, ja suuria joukkojahan ei noin äkkiä vaan voinut lopullisesti järjestää ja jokaista omaan osastoon ohjata. Sotilaspassi kyllä annettiin, mutta otettiin rekisteröintiä varten ja sisälle oli tultava uudestaan ja vielä seuraavanakin päivänä kotikylästäni otettiin meitä seitsemän miestä. Kaikki olivat jo perheellisiä paitsi yksi, joka oli muutama kuukausi sitten vasta päässyt vakituisesta palveluksesta pois ja joutui nyt uudestaan.

Kaikkia olivat omaiset saattelemassa ja hyvästelemässä. Useitakin ehkä viimeistä kertaa. Sota kesti vuosia. Tämähän muistettanee.

Tulkoon tässä mainituksi, että silloin kun jouduin vakituiseen asepalvelukseen syksyllä v. 1906, niin poikia väkeen otossa jokaiselta kysyttiin mikä on hänen ammattinsa. Silloin ilmoitin, että olen seppä. Olinhan jo kansakoulun päätettyä ollut isäni apulaisena pajassa. Olin sepän työhön perehtynyt jokseenkin hyvin. Kun sitten meille nuorille sotilaille oli rivimiehille kuuluva sotilasoppi opetettu ja keväällä v. 1917 olimme sotilasvalan vannoneet, niin komppanian komentaja kapteeni Vassiljev tahtoi minut panna aliupseerikouluun. Sanoin etten halua mennä sinne, vaan menen mieluummin rykmentin pajaan. Olenhan seppä. Niin sitten tuli päiväkäskyssä määräys minulle mennä pajaan, niin kuin olin toivonutkin. Jonkun ajan kuluttua minut hyväksyttiin vakituiseksi ammattisepäksi ja niin sitten olin pajassa siihen saakka, kunnes vapauduin vakinaisesta palveluksesta.

Kun minut otettiin sotaan, niin tulin määrätyksi kuormaston sepäksi 147:n divisioonaan, koska olin ammattisepän kirjoilla. Yllä mainittu kuormasto järjestettiin Pietarissa. Sepille annettiin määräys kengittää uudestaan kaikki kuormastoon kuuluvat hevoset, että ne olisivat ajokunnossa. Tässä on syytä mainita, että siihen aikaan ei vielä ollut Venäjälläkään enempää kuorma- kuin henkilöautojakaan, joten kuljetukset oli suoritettava hevosvoimalla.

Yksi ainoa henkilöauto kyllä oli jo silloin kuormastossamme päällystön käyttöä varten. Mutta yleensä silloin oli autoja samoin kuin lentokoneitakin hyvin vähän.

Kuormastoon pakattiin kaikenmoista tavaraa. Valmistelut kestivät pari viikkoa. Kun kaikki oli valmiina, annettiin käsky lähteä koeajelulle laitakaupunkiin ja takaisin lähtöpaikalle, jotta miehet ja hevoset tottuisivat, ja jos sattuisi joitakin epäkohtia olemaan, ne voitaisiin kor-

Kupanitsan kirkko.

jata ajoissa. Etenkin hevosten länkiin oli kiinnitettävä huomiota.

Niin kuin Venäjällä yleensä, olivat sotilaskärrytkin neljäpyöräisiä. Ne olivat parihevosten vedettävät. Kuormat olivat suuret ja peitetyt uusilla kuormapeitteillä. Hevoset olivat suurikokoisla ja vahvoja kuormahevosia. Kaikki olivat hyvässä kunnossa. Miehistölle annettiin uuden uutukaiset vaatteet ja jalkineet jo ensimmäisenä päivänä. Kun sitten kaikki oli kunnossa, niin eräänä päivänä miehistö marssitettiin Marskentälle. Siellä oli joukkojen tarkastus. Eräs eversti piti miehistölle puheen ja muistutti sotllaan velvollisuudesta. Hän myöskin sanoi, että sota tulee olemaan lyhytaikainen, ehkä kolme kuukautta kestävä.

Tulkoon vielä mainituksi, että miehistö oli sijoitettu kouluihin ja muihin yleisiin rakennuksiin, mitkä olivat kesäaikana vapaina.

Ollessamme valmistelupuuhissa Pietarissa, lähiympäristön miehet saivat joskus pistäytyä kotonaankin. Samoin omaiset kävivät heitä tapaamassa.

Siinä lähtöpuuhissa se aika sitten meni pian. Vihdoin tuli lähtökäsky kuormastolle siirtyä Varssovan asemalle. Siellä kuormasto siirrettiin tavaravaunuihin. Ennen lähtöämme tuli vaimoni vanhemman lapsemme kanssa minua vielä tapaamaan. Lapsi oli silloin kolmannella vuodella. Kuinka haikeaa olikaan jättää heille hyvästit, kun lapsetkin olivat vielä pleniä ja olot semmoiset. Saatoin heitä Balttian asemalle junaan kotimatkalle. Junan lähdettyä liikkeelle erosimme kyyneleitä vuodattaen. Olihan epätietoista, näemmekö vielä elävin silmin toisiamme.

(Jatkuu).

Tähtäimeltä

Monin yhteisriennoin jälleen
vietetty on suvipäivät,
osanottajille tälleen
niistä kauniit muistot jäivät.

Niinkuin maata auran kärki
leikata ja kääntää jaksaa,
hengenviljelyssä järki
kylväjälleen vaivat maksaa.

Eri aatevirtaukset
työntelevät esiin kiilaa,
toiset toisten aikomukset
sanaryöpyin poikki viilaa.

Paineen alla murtuu pato,
avuin luonnonvoiman suuren,
toisinaan taas jäytää kato
oman intomielen juuren.

Riita repii, raivo pauhaa,
ei lie koskaan rakentavaa,
pettymyksen jälkeen rauhaa
aika avuksemme avaa.

Matti.

Kuten toisaalla lehdessämme on mainittu, ilmestyy Inkerin evankelisluterilaisen kirkon 350-vuotismuistojulkaisu lähipäivinä, joten kohta se on tilaajien saatavissa. Kiiruhtakaa tilaamaan tämä arvokas kirja. Nidottuna se maksaa 1000 mk ja aistikkaisiin kansiin sidottuna ja numeroituna 2000 mk kpl.

Tilaukset voi lähettää Viestin toimitukseen, Porvoo, Rauhankatu 16 A 7.

Uudistakaa Inkeriläisten Viestin tilauksenne seuraavalle vuodelle. Lehti ilmestyy entiseen tapaan kerran kuukaudessa, kunkin kuukauden puolivälissä.

Tilauksen voi tehdä joko asiamieheltä, joita on eri paikkakunnilla, suoraan lehden toimituksesta osoitteella Inkeriläisten Viesti Porvoo, Rauhank. 16 A. 7 tai Helsingin konttorista osoitteella Inkeriläisten Viesti Helsinki, Aurorank. 7 A. 1. Tilausmaksu on paras suorittaa Inkeriläisten Yhdistyksen p-siirtotilille n:o 30 636.

Inkeriläisten
VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11 575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA
inkeriläisten Viesti

N:o 11 | Päätoimittaja AAPPO METIÄINEN | 16. 11. 1960

Muistojuhla

Mieltä sykähdytti seuratessa Pyhäinpäivänä tuhatpäisen inkerinsuomalaisen ja muun kristikansan kokoontumista Helsingin Tuomiokirkkoon viettämään Inkerin kirkon muistojuhlaa. Ulkona puhalteli kova ja kolea marraskuinen viima, mutta kirkkaasti valaistun temppelin sisällä huokui hengellinen rauha ja miellyttävä lämpö. Tunnelmaa täydensivät lepattavat kynttilänliekit ja syvällinen musiikki. Voimakkaana kaikui virrenveisuu. Alttaripalvelu kosketti kuulijan olemusta läheltä.

Tämä jumalanpalvelus muodostui monelle läsnäolleelle muistorikkaaksi hetkeksi. Ajatukset siirtyivät menneisyyteen. Siihen aikaan, mikä nyt on poissa. Poissa on myös oma kirkko, mikä kuitenkin elää jatkuvasti ihmisten sydämissä.

Saarnassaan rovasti Kajanti totesi, että muuttuneitten olosuhteitten vuoksi Inkerin kirkko alkuperäisessä muodossaan on laannut olemasta. Puhumme "entisestä" kirkosta. Inkerin kirkko oli jokaiselle läheinen ja rakas. Kukin oli valmis uhraamaan sen hyväksi. Evankeliumi on pitänyt kansan pystyssä vuosisadasta toiseen. Kansa on jaksanut kantaa raskaat kuormat sen takia, että sillä on ollut usko Jeesukseen Kristukseen.

Yhtä sisältörikkaaksi ja antoisaksi muodostui myös arvokkaassa Yliopiston juhlasalissa vietetty muistotilaisuus. Vavahduttavan hartaana ja hiljaisena kuunneltiin piispa Simojoen sanoja: Kristinusko ei ole sitä, että ihmisen toiveet kerran täyttyvät. Se ei ole ihmisyyden riemujuhla, vaan Jumalan kirkkauden ja kunnian ilmestyminen. Jumalalla on viimeinen sananvuoro maailmanhistoriassa, hän on mukana maailmassa ja sen tapahtumissa. Hän ei ole tahtonut kaikkea, mikä on tapahtunut, sillä maailmassa vaikuttaa myös paha. Taistelu riehuu lakkaamatta näiden kahden voiman välillä, mutta Jumala on kui-

tenkin taistelussa pahan yläpuolella. Hän voi käyttää sitä omiin tarkoituksiinsa. Ei kristityn ihmisen päämäärä ole hänen omien toiveittensa täyttyminen, vaan Jumalan toivo, Jumalan valtakunta.

Toivo tuonpuoleisesta elämästä ei ole suinkaan unilääkettä, vaan mitä tehokkain siveellisen omantunnon herättäjä ja valveillapitäjä. Kuta enemmän iankaikkisuuden tunto hallitsee ihmistä, sitä velvoittavampana hän tuntee Jumalan tahdon kaikessa arkielämässään. Toivo tuonpuoleisesta antaa voimaa noudattaa totuutta ja rakkautta. Se ei perustu inhimillisiin päätelmiin, ei siihen, että hyvä voimistuu ja kasvaa, vaan kristillinen toivo on olennainen osa kristillistä uskoa. Katsommeko yli myrskyävän meren valaistua vastarantaa niin kuin katsoisimme omaa kotiamme? Vastarannan näkeminen on mahdollista vain Pyhän Hengen kautta. Jumalan kansalla on parhaat päivät aina edessäpäin.

Kuunnellessa näitä syvällisiä mietteitä ja seuratessa juhlan kaikessa suhteessa täysipainoista ohjelmaa kokonaisuudessaan, ei voinut muuta kuin todeta jälleen kerran tämän muistojuhlan johdosta ilmestyneen julkaisun esipuheessa tekijän lausuman ajatuksen todellisuuspohja, että luterilaisen kirkon ja seurakuntaelämän merkitys on Inkerissä ollut ainutlaatuisen tärkeä. Sen tukemana on tämä suomalainen kansanosa jaksanut kantaa elämän sälyttämän raskaan painon läpi vuosisatojen. Kirkkoa ovat inkerinsuomalaiset aina rakastaneet ja olleet valmiit sen eteen paljon uhraamaan.

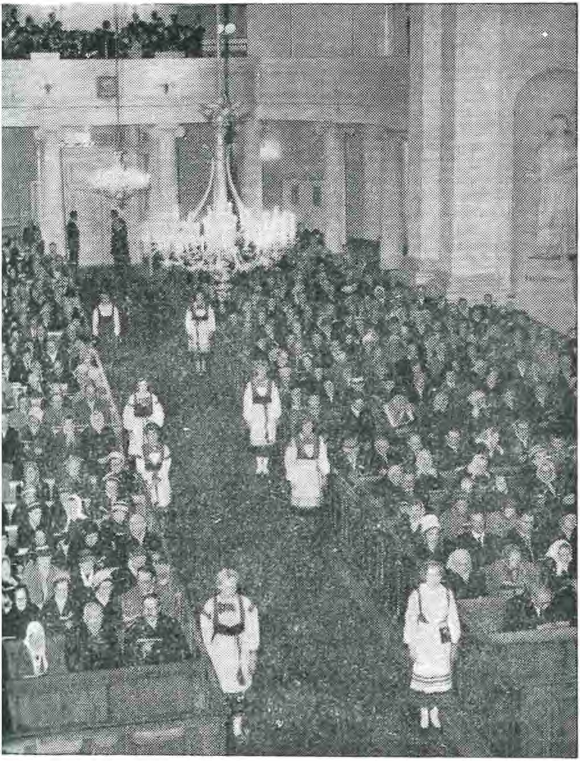
Inkerinsuomalaiset muistavat seurakuntaelämän suuren merkityksen, eivätkä mielellään kulkisi sen virran mukana, mikä nykyisin näkyy vähentävän seurakuntatietoisuutta. Perinteille uskollisina inkerinsuomalaiset pyrkivät sikäli kuin ulkonaiset olosuhteet sallivat, soveltamaan elämäänsä tänä päivänäkin rakentavaa, paljon antavaa hengellistä yhteistoimintaa. He ovat tietoisia siitä, että seurakunnan elämän peruslähteenä on Raamattu.

Inkerinsuomalaiset

ja heidän kohtaloistaan kiinnostuneet, muistakaapa uudistaa oman lehtenne, äänenkannattajanne tilaus, ettei tule keskeytystä sen saapumisessa!

Viittaamme edellisessä eli lokakuu[n] numerossa olleeseen asiaa koskevaa[n] kirjoitukseen, missä kysymystä selos[tetaan] tetaan lähemmin.

Tilauksen voi lähettää suoraan to[i]mitukseen tai Helsingin konttori[in]. Niitä ottavat vastaan myös paikalli[set] asiamiehet, postikonttorit sek[ä] kirjakaupat. Tilausmaksut on par[as] lähettää Inkeriläisten Yhdistyks[en] postisiirtotilille n:o 30636. TOIMITUS

Juhlajumalanpalvelus.

Inkerin suomalaisen evankelisluterilaisen kirkon perustamisesta kulunut 350 vuotta

Esitelmä muistotilaisuudessa Helsingissä 5. 11. 1960.

Aappo Mettäinen.

Entisen suomalaisen Inkerin evankelisluterilaisen seurakuntatyön alkamisesta on kulunut 350 vuotta.

Luterilaisen kirkon ja seurakuntaelämän merkitys on Inkerissä ollut ainutlaatuisen tärkeä. Sen tukemana on tämä suomalainen kansanosa jaksanut kantaa elämän sälyttämän raskaan painon läpi vuosisatojen. Kirkkoa on inkerinsuomalainen aina rakastanut ja ollut valmis sen eteen paljon uhraamaan.

Olen saanut tehtäväkseni tässä tilaisuudessa luoda lyhyen katsauksen entisen Inkerin luterilaisen kansankirkon vuosisataisiin vaiheisiin todetaksemme, mitä sen piirissä tapahtunut kristillissiveellinen työ, evankelisluterilainen seurakuntaelämä ja suomalaiskansallinen toiminta on merkinnyt vähälukuiselle inkerinsuomalaiselle väestölle, joka vaikeissa oloissa kristillisen maailmankatsomuksensa ja kansallisuutensa säilyttämisen lisäksi on voinut antaa arvokkaan panoksensa Suomen kansallisen kulttuurin aarteistoon.

Viime vuosikymmenien kuluessa ja toisen maailmansodan seurauksena inkerinsuomalainen väestö on hajoitettu entisiltä asuinsijoiltaan eri tahoille laajaa Venäjän valtakuntaa, vieläpä sen rajojen ulkopuolellekin, joten tällä haavaa on vaikea puhua enää Inkerin kansasta kokonaisuutena. Kysymys on vain eri suunnilla hajallaan olevista tämän heimon rippeistä. Osa heistä asuu Suomessa, osa Ruotsissa ja muuallakin, mistä ovat löytäneet uuden elämän edellytykset. Nämä inkerinsuomalaiset ovat kiitollisia heille oudoissa oloissa osoitetusta myötämielisyydestä ja ymmärtämyksestä.

Ennen esitykseni varsinaista aihetta lienee paikallaan luoda lyhyt katsaus entisen Inkerin maantieteelliseen sijaintiin ja sen väestön historiallisiin vaiheisiin.

Inkeri l. Inkerinmaa, ruotsiksi Ingermanland, venäjäksi Iżerskaja zemljá, 1600-luvulla väliin erillinen, väliin Käkisalmen läänin yhteydessä (Inkerin kenraalikuvernöörikuntana) ollut Ruotsin lääni, nykyään Leningradin (Pietarin) alueen sen osan nimitys, missä asui huomattava määrä suomalaista väestöä. Alue ulottui ja ulottuu nykyisenkin paikallisen käytön mukaan Karjalan kannaksen entisestä Suomen rajasta Nevajokeen, siitä länteen Narvajokeen ja itään Lavajokeen. Eteläinen raja kulki Pljushajoen suusta suoraan itään Laukaanjoelle seuraten sitä Sisarenmäelle, mistä soita ja rämeitä pitkin noin sadan kilometrin etäisyydellä Suomenlahdesta ja Nevajoesta.

Nevajoki jakaa Inkerinmaan kahtia, Pohjois- ja Länsi-Inkeriin. Lisäksi nimitettiin maan itäosaa Itä-Inkeriksi ja Nevan eteläpuolella keskellä maata olevaa aluetta Keski-Inkeriksi. Nevajoen suulla sijaitse[illegible] Venäjän valtakunnan entinen pää[illegible]kaupunki Pietari (Leningrad), mink[illegible] nimiseen lääniin Inkerinmaa koko[illegible]naisuudessaan kuului, ollen sen po[illegible]joisimpana osana, laajuudeltaan no[illegible] 15.000 km². Tällä alueella asui Ink[illegible]rin kansa eli eräs maakunnallin[illegible] suomalainen heimo, inkerinsuomal[illegible]set. Heidän ohellaan siellä oli jo v[illegible]me vuosisadan vaihteessa runsa[illegible] venäläisiä, jossain määrin suomen[illegible]kuisia vatjalaisia, inkeroisia ja v[illegible]laisia sekä saksalaisia.

Tämän seudun eli Inkerinm[illegible]

ensimmäiset tunnetut asukkaat olivat Suomenlahtea ympäröivien suomalaislen heimojen suureen perheeseen kuuluvia. Historiallisen ajan alkaessa voidaan todeta heidän olleen vatjan heimoa, joka muista suomalaisista heimoista oli lähemmässä sukulaisuussuhteessa hämäläisiin eli jäämeihin, jotka asuivat Laatokan etelärannalla. Hämäläiset siirtyivät sitten 1100-luvulla länteen päin Suomen puolelle ja vatjalaiset vähentyivät lukumäärältään alituisten sotien, siirtojen, nälän ja tautien rasittamina. Tyhjentyneille seuduille siirtyi kuilenkin samoihin aikoihin pohjoisesta päin uusi suomalainen heimo, karjalaisel. Nämä asettuivat asumaan Nevan ja siihen laskevan Inkerejoen (Ishòran) varsille. Tämän johdosla ja erolukseksi muista karjalaisista heitä ruvelaan nimittämään inkeroisiksi (inkerikoiksi) eli inkeriläisiksi, minkä mukaan heidän asuttamansa maa saa myöhemmin nimekseen Inkerinmaa, Inkeri.

Aina siitä asti kuin tunnetaan ja vielä 1200-luvullakin suomalaiset heimot olivat Inkerinmaan miltei yksinomaisia asukkaita. Venäläisten arvellaan alkaneen muuttaa Inkeriin 1300—1400-luvulla alistaen vähitellen suomalaiset heimot valtansa alle. Tämän jälkeen alkoi ankara venäläistyttämistyö, mikä jatkui halki vuosisatojen. Suomalaisuutta sillä ei kuitenkaan viimeaikaisiin mullistaviin tapahtumiin mennessä ole tukahdutettu.

1600-luvulla Stolbovan rauhassa maa joutuu Ruotsl—Suomen yhteyteen, kuten edellä on mainittu. Inkerin asutus on vielä tällöin suomalaisvoittoinen. Ruotsin vallan aikana tapahtui asutusoloissa melkoisia muutoksia. Jo sodan takia autioitul paljon maata. Asukkaat sortuivat tai pakenivat Venäjälle. Jäljelle jääneitä suomensukuisia alkuasukkaita, inkeroisia ja vatjalaisia, jotka tunnustivat kreikkalaiskatolista uskontoa, painostettiin kääntymään luterilaisiksi, minkä vuoksi heistä vielä suuri määrä pakeni Venäjälle Tverin ja Novgorodin lääneihin, missä heidän jälkeläisiään asuu vieläkin, tverinkarjalaisten nimellä. Mutta näiden entisten karjalaisten tilalle Inkeriin siirtyi samoihin aikoihin hallituksen myötävaikutuksella uutta väestöä, nyt Suomesta. Suurin osa Suomesta Inkeriin muuttaneista oli äyrämöisiä Karjalan kannakselta Äyräpään kihlakunnasta ja savakoita Etelä-Savosta, mutta myös muilta paikkakunnilta aina Länsi-Suomen rannikkoalueelta ja Ahvenanmaalta saakka. Näistä sitten kehittyykin Inkerin viimeaikainen suomalainen ja uskonnoltaan lulerilainen asutus, inkerinsuomalaiset.

Milloin vatjalaiset ja inkeroiset ovat kääntyneet kristinuskoon, ei voida tarkoin määritellä, mutta kaikesta päättäen kreikkalaiskatolinen oppi on levinnyt Inkerinmaalle jo ennen vuotta 1200. Siitä huolimatta lännestä päin pyrki roomalaiskatolinen kirkkokin saamaan siellä jalansijaa. Monia uskonsotia käytiin, kunnes 1323 solmittiin Pähkinäsaaren rauha, minkä perusteella Laatokan- ja Vienan-Karjala sekä Inkerinmaa jäivät Venäjän ja kreikkalaiskatolisen kirkon hallintaan.

Asia ei kuitenkaan tällä vielä saanut lopullista ratkaisua, vaan sodat jatkuivat edelleen. Vasta 1351 Tartossa tehtyyn rauhaan päättyivät varsinaiset Ruotsin ja Venäjän välillä käydyt kirkkopoliittiset sodat. Myöhemmät taistelut olivat luonteeltaan valtiollisia.

Ruotsin pyrkiessä Itämeren valtiaaksi, käytiin edelleen pitkäaikaisia sotia sen ja Venäjän välillä. Nämä sodat muodostuivat monta kertaa myös taisteluksi Inkerinmaasta. Ne päättyivät ensin Täyssinän rauhaan 1595 ja sittemmin lopullisesti 1617 solmittuun Stolbovan rauhaan, minkä perusteella Inkerinmaa joutui Ruotsi-

Suomen yhteyteen ja länsimaisen sivistyksen vaikutuspiiriin. Siitä muodostui eri maakunta, minkä nimeksi pantiin Ingermanland, Inkerinmaa eli Inkeri.

Ruotsin hallituksen tärkeimpiin tehtäviin kuului nyt uuden maakunnan olojen järjestäminen valtakunnan lakien mukaisiksi. Tehtävä el ollut helppo, mutta siihen käytiin tarmokkaasti käsiksi ja ratkaisu katsottiin mahdolliseksi ainoastaan uskonnolllsen kasvatuksen tietä. Tehtävää ei voitu uskoa kreikkalaiskatoliselle kirkolle, koska kansan opetus ja valistus eivät kuuluneet sen toimintapiiriin. Työn suorittaminen näin ollen jäi oman luterilaisen kirkon huoleksi. Valtakunnan etu vaati, että sen kaikki alamaiset kuuluisivat samaan uskontokuntaan. Inkerinmaa oli siis luterilaistettava.

Käännytystyössä voidaan käyttää kahta menettelytapaa: vapaaehtoisuutta tai pakkoa. 1604 oli Ruotsissa säädetty "ettei ketään vieraan uskonnon tunnustajaa valtakunnassa suvaita". Näin ollen käännytystyöhön ryhdyttiin tarmokkaasti. Tehtävä oli joka tapauksessa äärimmäisen vaikea, eikä menetlelytavoissa löydetty johdonmukaista otetta, vaan ne olivat epävarmoja ja hapuilevia.

Kun Viipurin hiippakunta 1618 perustettiin uudelleen, tämän piispan Olavi Elimaeuksen tehtäväksi määrättiin opettaa Inkerinmaan väestölle luterilaista oppia. Se oli tehtävä "vähitellen ja varovasti", kuten sanonta kuului. Tätä sääntöä hallitus noudattikin pannessaan toimeen uudistuksia muidenkin yhteiskuntaolojen alalla.

Toimenpiteet eivät johtaneet tässä kysymyksessä ratkaiseviin tuloksiin, mutta tietä ne tasoittivat kaikesta huolimatta.

Luterilaisuutta Inkerinmaalla levitettiin sekä suomen- että venäjänkielellä. Suomenkielisistä luterilaisuuden levittäjistä on mainittava ennen muuta sen alkaiset sotilaspapit.

Valloitetun alueen puolustukseksi sijoitettiin sotaväkeä maan kaupunkeihin: Narvaan, Iivananlinnaan, Kaprioon, Jaamaan, Nevanlinnaan ja Pähkinälinnaan sekä tiheään asuttuihin seutuihin ja raja-alueille. Puolustusväki, kuten yleensä Inkerinmaalla käytetty varuskuntamiehistö, oli koottu suurimmalta osaltaan Viipurin ja Savonlinnan lääneistä. Siksi myöskin sotilaspapit olivat suomalaisia tai ainakin suomenkieltä taitavia. He järjestivät jumalanpalveluksia varuskuntien ympäristön väestölle. Tiedämme, että jo sota-aikana, mutta varsinkin ensimmäisinä rauhanvuosina 1619—1923, oli Suomesta siirtynyt Inkerinmaalle uutisasukkaita. Juuri näitä varten sotilaspapit toimeenpanivat omakielisiä jumalanpalveluksia. Suomalaisten mukana alkoivat niissä käydä myös inkeroiset ja vatjalaisetkin, joiden oli helppo oppia Suomesta tulleiden kieltä. Ymmärrettävällä klelellä toimitettu jumalanpalvelus oli puoleensa vetävä. Näin varuskuntien ympärille muodostui pieniä seurakuntia. Nämä olivat Inkerinmaan vanhimmat luterilaiset seurakunnat, mitä osoittaa sekin, että säilyneiden tietojen mukaan Inkerin suomalaisten seurakuntien ensimmäiset papit ovat olleet enimmäkseen sotilaspappeja.

Näin varuskuntien yhteyteen muodostuneita seurakuntia on pidettävä kaupunkiseurakuntien ja kaiketi myös eräiden maaseurakuntien alkuna. Eihän silloisista kaupunkien aluista läheskään kaikista muodostunut varsinaisia kaupunkeja. Ne jäivät vain historiallisiksi linnoituksiksi. Viimeksi toimineet Inkerin luterilaisen kirkon muodostaneet seurakunnat olivat syntyneet toisella tavalla.

Suomesta Inkeriin tapahtunut siirtolaisuus jatkui edelleen voimakkaana. Jopa niin, että Viipurin läänin

maaherra 1641 valilli silä hallilukselle. Inkerin suomalainen väeslö kasvoi. Syyt lähän olival monel. Sitä edisti osallaan sen aikainen läänilysjärjeslelmä, mikä oli käytännössä myös Ruotsi—Suomessa. Monel muulkin hallituksen myölävaikultamal lekijäl, kulen määrällyjen taloudellisten elujen myönläminen sinne lählijöille aulloival sitä jne. Maahan muodostuneiden virkalalojen eli hovien maille kohosi lorppia ja mökkejä, milkä muodosluival Inkerin nykyislen kylien aluiksi. Oli luonnollista, ellä hoviherral huolehlival palveluskunlansa ja alustalaislensa hengen ravinnostakin hankkimalla heille omakielisiä sielunhoitajia. Näin synlyi hovien ympärille suomalaisia lulerilaisia seurakunlia. Sotien häviltämien ja uskonvainoa Venäjälle paenneiden kalolilaislen inkeroisten ja valjalaislen lilalle maahan muodostuu uusi laaja asulus ja elämä elpyy.

Maan enlisel alkuasukkaal eiväl suinkaan paenneel kaikki. Heidän lulerilaistultamistaan jatkelliin "vähilellen ja varovasli", multa jyrkempiäkään toimenpileilä ei kaihdellu. Tämän ohella lapahtui myös maan kirkollislen olojen yleinen järjeslämiinen. 1628 ja loisen kerran 1640 maa jaettiin kahleen, Iivananlinnan ja Nevanlinnan rovaslikunlaan. Kaupunki- ja linnoilusseurakunnal: Kaprio, mikä mainilaan olleen jo 1590-luvulla, Narva, Vaske-Narva, Iivananlinna, Jaama, Nevanlinna ja Pähkinänlinna sekä seuraaval maaseurakunnal: Kuivaisel (Lempaala) 1611. Korpiselkä (Toksova), Kelllo, Loppi (Markkova), Järvisaari, Liissilä, Inkere, Tuulari ja sen kappeli Mölkönmäki, Uusi Puura, Serepelta, Hevaa, Klopitsa, Soikkola, Kallila ja Kosemkina. Jako oli samalla seurakunnallinen sekä kunnallinen, ls. pogosta eli kunta oli myös kirkkopitäjä. Joka pitäjässä oli oma lulerilainen kirkko ja pappi.

Kirkon taholta kiinnileltiin jo alunperin vakavaa huomiota seurakuntalaisten siveellisen tason ja nuorison lukutaidon koholtamiseen. Tien raivaaminen luterilaiselle kirkolle oli eriltäin vaikeala. Maan asujamislona oli lähän aikaan vielä kalolista kantaväeslöä 63,4 % ja uulla siirtolaisväeslöä 36,6 %. Kalolilaisilla oll 40 kirkkoa ja 11 pappia.

Asiassa lapahlui huomaltava edislys sillen, kun 1641 Inkerinmaa erolelliin eri hiippakunnaksi. Uuden hiippakunnan superinlendenliksi ell piispaksi nimilelliin samalla Tallinnan luomiorovasll Henrik Stahell (alkuepräisellä nimellään Henricus Stahl). Hän tarllui larmokkaasli hiippakunlansa olojen järjeslelyihin. Piispa Stahell piti erilyslä huolta pappien hankkimisesla ja valmistamisesla Inkeriin. Hänen loiminnallaan oli sekä kirkollinen että kansallinen merkilys. Lulerilaisuus ja kansallisuus opilliin kansan keskuudessa käsillämään kuuluviksi yhleen. Tätä käsilystä syvensi myöhemmin piispa Gezelius. Niin kirkollinen loiminta kuin kansallinen kehilystaso laajenee ja kohoaa. V. 1655 oll Inkerissä 58 lulerilaista seurakunlaa, 36 kirkkoa ja 42 pappia eli enemmän kuin koskaan muulloin.

Levollomuudel kuilenkin jalkuival. Nämä ja uudel sodal lyrehdytlivät rauhallisen kehityksen. Piispa Slahell kuoli sodan aikana 1657. Hänen jälkeensä hiippakunnan piispal paria poikkeusta Iukuunoltamalta olival vanhoja ja voimallomia tehläväänsä hoilamaan.

Inkerin kirkon hisloriassa ansaitsee erikoisen huomion Ruolsi—Suomen aikuisista piispoisla Turun yliopiston professori Juhana Gezelius nuorempi. Hän oli oppinein ja suomalaisin. Inkerin piispana hän oli 1681—1689.

Halliluksen ohjeiden mukaisesli hän ryhtyi maaherra Yrjö Sperlingin avustamana lyöhön, mikä oli jältänyl häviämällömäl jäljel inkerinsuo-

malaisten elämään. Toimintansa helpottamiseksi ja luterilaistuttamistyönsä turvaamiseksi hän sai aikaan jo piispa Stahellin alulle paneman ns. eristyslain, mikä astui voimaan 1683. Tämän lain perusteella määrätietoisesti eristettiin kaikki suomea puhuvat, myös inkeroiset ja vatjalaiset venäläisistä 1684 maaherran antamalla määräyksellä. Erottamista seurasi suunnitelmallinen opetus, säännölliset tarkastukset ja kuulustelut. Näin saivat Inkerissä alkunsa kylälukuset eli kinkerit, mitkä muun kirkollisen toiminnan ohella ovat olleet päätekijöinä suomalaisuuden suojelemisessa siellä. Kinkerien lopullisen järjestelyn ja käytännöllisen toiminnan pani täytäntöön myöhemmin piispa Sakari Cygnaeus.

Luterilaisuuden leviäminen ja kasvu Inkerissä ei kuitenkaan saanut jatkua rauhassa ja esteettömästi. Monet vaikeudet olivat sen tiellä. Lähinnä katolinen eli ortodoksinen papisto asettul sitä voimakkaasti vastustamaan. Asiasta tuli myös valtakuntien välinen selkkaus. Tämä ja eräät muut seikat vaikuttivat siihen, että luterilaistuttamistyö joutui vaaraan. Sitä lisäsi vielä se, kun Inkeriin alkoi siirtyä Venäjältä paenneita lahkolaisia, joiden oppi ei suurestikaan poikennut oikeauskoisuudesta. Näiden tulo kartutti venäläistä väestöä ja heikensi siten suomalaisten asemaa. Sekasorto lisääntyi, kun Ruotsin kuningas Kaarle XI asettui uskonnollisissa asioissa suvaitsevaisuuden kannalle toisuskoisia ja lahkolaisia kohtaan.

Gezelius ei enää voinut entisellä menestyksellä taistella Inkerin luterilaisuuden ja suomalaisuuden puolesta. Hän pyysikin pian tämän jälkeen eroa Inkerin hiippakunnan piispanvirasta, mistä hänet vapautettiin 1689.

Näin hyvälle alulle kehityksessään päässyt luterilainen uskonelämä, minkä puitteissa jo piispa Stahellin aikana käytäntöön tullut kirkkojärjestys vaikutti siihen, että kansan käsityksen mukaan luterilaisuus ja suomalaisuus kuuluvat yhteen, ei monista vaikeuksista ja vastoinkäymisistä huolimatta enää päässyt sammumaan, vaan eli ja varmistui. Sitä todistaa muun muassa se, että Inkerissä puhuttiin suomenuskosta ja venäjänuskosta, millä tarkoitettiin luterilaisuutta ja katolilaisuutta.

Ruotsin vallan lopulla 1696 verokirjojen ja seurakuntajaon mukaan Inkerissä oli 31.200 veronmaksajaa, minkä perusteella maan koko väestön on laskettu nousseen 62.700 henkeen. Näistä oli alkuasukkaita 26,2 % ja Suomesta sinne muuttaneita 73,8 % eli 45.000 henkeä. Suomalaisten määrä nousee vielä huomattavasti, jos tähän lukuun lisätään inkeroiset ja vatjalaiset. Maa oli ylivoimaisesti suomalaisten asuttama.

Suomalaisia seurakuntia oli tällöin 31, näistä kaupunkiseurakuntia 7. Seurakunnan esimiehiä, kirkkoherroja oli 31 ja kappalaisia 5. Ortodoksisia seurakuntia oli 10.

Inkerin jouduttua sitten jälleen Venäjän yhteyteen, hallitus suhtautui sen ja Vanhan Suomen luterilaisten alamaistensa uskontoon suvaitsevaisesti. Venäjän hallitusten suopeus luterilaisia kohtaan johtui suureksi osaksi siitä vaikutusvaltaisesta asemasta, mikä Venäjällä asuvilla saksalaisilla oli maan hallituspiireissä. Inkerin kirkko, mikä ennen oli Ruotsin alaisen emämaansa Suomen kirkon liepeillä, sai uusissa oloissa elää Venäjän saksalaisten luterilaisen kirkon siipien suojassa. Sen kohtalona on ollut alistua kansallisestikin muukalaisen hallintaan.

Saksalaisten uskonveljien tukemana pääsivät inkerinsuomalaiset maaseurakunnat vähitellen järjestäytymään. Kirkot rakennetaan jälleen, jokaiseen seurakuntaan saadaan omakielinen pappi ja maa jaetaan kolmeen rovastikuntaan. Kirkot olivat pieniä, puisia ja melkein poikkeuksetta ristikirkkoja. Niitä rakennettiin erikoisen

runsaasti 1730—1750-luvuilla ja v. 1760 oli jokaisella seurakunnalla oma kirkkonsa.

Kuten edellä on todettu, Ruotsin vallan loppupuolella oli Inkerin suomalainen väestö noin 75 % koko maan asujamistosta. Alueen jouduttua Venäjän vallan alle muuttui tämä suhdeluku. Nälkävuodet ja sodat aiheuttivat lukuisia siirtymisiä maasta ja maahan. Erittäin huomattava se oli 1712—1716, jolloin venäläisiä tuli maahan tulvimalla anastellen hallinlaansa autioituneita maa-alueita. Tämän suuntainen kehitys jatkui sitten edelleen luonnolliseksi käynyttä uomaansa.

Inkerin kirkollinen elämä alkoi selviytyä "epäselvyyksistä ja epäjärjestyksestä". Sitä edisti 1832 julkaistu "Venäjän evankelis-luterilaisen kirkon laki" sekä Pietariin kuuluvien luterilaisten seurakuntien piispaksi 1820 tullut Sakari Cygnaeus, joka ryhtyi tarmolla järjestämään hiippakuntansa ja erikoisesti Inkerin kirkollisia oloja. Hän pani toimeen Inkerissä uuden seurakuntajaon, mikä oli voimassa vielä Venäjän nykyisen valtajärjestelmän aikanakin. Cygnaeus järjesti myös seurakuntaelämän tarkoitustaan vastaavalla tavalla hankkimalla Suomesta päteviä pappeja jne. Cygnaeuksen toimintakausi Inkerissä loppui valitettavan lyhyeen. Hän kuoli v. 1830.

Uuden kirkkojärjestyksen mukaan Venäjän luterilainen kirkko jaettiin kahdeksaan hiippakuntaan, joilla kullakin oli oma tuomiokapitulinsa. Inkerin kirkko kuului Pietarin hiippakuntaan, minkä tuomiokapituli perusteltiin v. 1834. Tämän turvissa Inkerin kirkko sai jatkaa Stahellin, Gezeliuksen ja Cygnaeuksen viitoittamaa tietä. Kirkollisasiain hoito oli edelleen saksalaisten käsissä. Nämä tukivat suomalaisia pappeja seurakunta-asioissa, mutta pysyivät virkavaltaisina ja inkerinsuomalaiselle kansalle vieraina.

Ilman omaa kansallista kirkkoansa inkerinsuomalaisuus tuskin olisi jaksanut vallinneissa oloissa kestää näin pitkälle. Viime vuosisadan puolivälissä oli Inkerissä ortodoksisia inkeroisia ja vatjalaisia 22.948 henkeä. Nykyisin heidän suomalaisuudestaan on jäljellä vain rippeitä. Samaan aikaan oli Inkerissä 72.323 luterilaista suomalaista, joita 1917, viimeisen pätevän tilaston mukaan oli maaseudulla 140.370. Lisäksi Pietarin, Hatsinan ym. kaupunkiseurakuntien jäseniä parisenkymmentätuhatta eli yhteensä noin 160.000. Toiminnassa oli tällöin 32 luterilaista seurakuntaa vastaavine pappeineen ym. toimihenkilöineen ja monipuolisine työmuotoineen. Inkerin kirkolla oli oma kirkkokäsikirja, Venäjän luterilaisen kirkon käytössä olleesta saksankielisestä teoksesta Inkerin kirkon oloihin sovellettuna. Suomennos- ja soveltamistyön suorittivat kirkkoherrat Juho Saarinen ja Adolf Hakkarainen. Runopukuiset osat suomeksi kanttori-runoilija Paavo Räikkönen ja kauniin musiikin sävelsi taiteilija, urkuri Mooses Putro. Käsikirja oli suunnilleen samanlainen kuin Suomen kirkkokäsikirja vuodelta 1913.

Seurakuntatyö oli suunniteltua ja huolella ohjattua. Maaseudulla pidettiin kirkkokokouksia. Näissä Inkerin luterilaiset saivat valita pappinsa, lukkari-urkurinsa, suntionsa eli unentappajansa ja päättää muista kirkkoa koskevista asioista. Papin ja seurakuntalaisten keskinäinen luottamus ja tyytyväisyys oli molemminpuolinen. Niinikään vallitsi hyvä suhde väestön ja kirkonmiesten välillä. Kanttorilla olivat monet tehtävät. Hän joutui antamaan hätähasteen, pitämään rippikoulua, lukemaan saarnan postillasta, toimimaan kirjurina, pyhäkoulunopettajana, kuoronjohtajana jne.

Entisen Inkerin luterilaiset papit suorittivat suuren työn kansansa hyväksi. Hengellisiä kirjoja, lehtiä ja

muita arvokkaita julkaisuja hankittiin Suomesta. Pyhäkoulut toimivat. Vuonna 1911 oli eri tahoilla maata 576 pyhäkoulua, joissa lähes kaksituhatta opettajaa ja 13.000 oppilasta. Pappien toimesta perustettiin seurakuntien yhteyteen lainakirjastoja ja opastettiin seurakuntalaisia niiden käyttöön. Tämä oli alallaan ainutlaatuinen ilmiö.

Papisto huolehti myös kouluasioista. Perustettiin eri tahoille alkeiskouluja ja vuonna 1863 oma äidinkielinen Kolppanan opettajaseminaari, missä valmistettiin myös lukkari-urkureita. Seminaari alkoi toimintansa samana syksynä kuin Suomen ensimmäinen seminaari Jyväskylässä.

Kirkon piirissä edistettiin myös laulun harrastusla. Useissa seurakunnissa toimivat kirkkokuorot. Inkerin laulukuoroharrastuksen pani alulle v. 1865 Järvisaaren silloinen kirkkoherra A. J. Piispanen. Monet kuorot osallistuivat Suomen suuriin laulujuhliin voittaen ensimmäisiä palkintojakin. Laulua rakastavissa seurakunnissa yleensä virrenveisuu oli voimakasta.

Inkerin suomalainen oli altis uhraamaan roponsa kirkon kolehtihaaviin. Monenlaista hyväntekeväisyyttä harjoitettiin näin kerätyillä varoilla. Vuonna 1890 perustettu kuuromykkäkoulu toimi kirkon kannattamana. Lähetystyön hyväksi uhrasivat inkerinsuomalaiset huomattavia summia. Inkerin kirkon myötävaikutuksella inkeriläispojasta kehittyi suurin suomalainen lähetystyöntekijä tri Martti Rautanen.

Inkerin luterilainen kirkko kasvatti väestöä siveellisyyteen hyvällä menestyksellä. Korkea siveellinen taso ja hyvä moraalinen kunto ovat taanneet vaikeissa oloissa elämän jatkuvuuden. Niiden turvin on säilynyt kansallistunto ja luterilainen usko. Oma luterilainen kansankirkko on antanut rohkaisua ja palavaa uskallusta säilyttää luottamuksensa Jumalan pelastavaan tahtoon ja kaikkivoittavan sovittavaan rakkauteen.

Muuttuneiden olosuhteiden vuoksi nyt 350-vuotismuistojuhlaansa viettävä Inkerin evankelisluterilainen kansankirkko alkuperäisessä muodossaan on lakannut olemasta. Mutta ihmisten sydämissä se elää edelleen, ja siellä, missä olosuhteet sallivat, käytännöllinenkin seurakuntatyö jatkuu voimakkaana, joskin ulkonaisesti vaatimattomissa puitteissa.

Jumalan kaikkivaltiaaseen johdatukseen inkerinsuomalainen on luottanut ennen ja luottaa siihen tänäänkin.

Nyt on ilmestynyt

Inkerin kirkon muistojulkaisu ja on jokaisen saatavissa. Ensimm. kappale tätä teosta toimitettiin juhlatoimikunnan puolesta tasavallan presidentille Urho Kekkoselle, toinen arkkipiispa Ilmari Salomiehelle ja kolmas kappale Helsingin piispalle Martti Simojoelle.

Pehmeäkantinen eli nidottu kirja maksaa 1.000 mk kpl ja aistikkaasti, koko kluuttikansiin sidottu ja numeroitu laitos maksaa 2.000 mk kpl. Tilauksen voi lähettää Viestin toimitukseen, minkä välityksellä kirja lähetetään tilaajalle postiennakkona. Kirjan hinnan lisäksi tällöin peritään postikulut.

Kirja on painettu erittäin hyvälle paperille ja sisältää runsaasti kuvia. Jokaisesta entisen Inkerin kirkosta on kuva. Samoin monien viimeksi siellä toimineitten pappien, huomattavimpien johtomiesten ja toimihenkilöitten kuvat.

Sinun valtakuntasi

on iankaikkinen valtakunta (Ps. 145: 13). Olkoonpa ken ja minkälainen hyvänsä, joka tahtoo tehdä tyhjäksi nämä sanat, jotka Herra Kristus seurakuntansa alusta tähän saakka kaikella kunnialla on toteuttanut, toisin sanoen moni voimallisinkin kuningas maan päällä on ryhtynyt estämään ja hävitämään Kristuksen valtakuntaa, Hänen kansaansa, joka sitä ahkerasti kuulee, oppii ja tunnustaa, ihmisiä, jotka ovat oikeassa uskossa, häntä hartaasti rukoilevat. Tämä ei kuitenkaan ole heille onnistunut.

Toinen toisensa jälkeen he ovat hukkuneet, niinkuin Raamattu faaraosta, Sanheribista ym. todistaa. Kristuksen valtakunta sitä vastoin on pysynyt tähän asti ja pysyy edelleen. Vaikka maailman suurten joukkojen voiman rinnalla on ollut yhä ja tulee aina olemaan halveksittu ja ylenkatsottu ja vaikka sen täytyy kärsiä monenlaista ahdistusta. Se pysyy viimeiseen päivään asti, vaikka kiusaaja ja maailma mitä kiukkuisimmin kaikin voimin pyrkii vastustamaan sitä. Kaikesta huolimatta nämä sanat pysyvät lujina.

Sinun valtakuntasi on iankaikkinen valtakunta. Sitä ei kukaan ole estävä eikä voi estää Herran sanaa, sillä Minä asetin kuninkaani Siionin Pyhälle Vuorelle istumaan minun oikealle puolelleni. Totisesti hän on siinä alati istuva turvassa kaikilta vihollisilta.

Jos Jumala tahtoo, Hän on piankin paneva heidät jalkainsa astinlaudaksi.

Martti Lutherin mukaan S. T.

TYÖSARALTA

Rauman inkeriläiset

oval jo pilemmän ajan kuluessa kokoonluneel yhleisiin illanvielloihin loislensa kodeissa muislellakseen rakasta enlislä Inkeriä ja etsiäkseen rakentavien keskuslelujen ja virrenveisuun kaulla rohkaisua ja lukea arkislen louhujen keskellä. Täällä on losin vain vähäinen joukko inkeriläisiä, multa sitä harlaammin he kaipaaval yhleytlä loislensa kanssa ja sellaista loimintaa, mikä olisi omiaan anlamaan virkislystä ja uusia voimia elämän loisinaan kovaakin taistelua varlen.

Lokakuun 3 päivänä kokoonlui joukko inkeriläisiä ysläválliseen koliin, jossa emäntänä loimi inkeriläissynlyinen rouva Kallio-Soukainen. Allekirjoiltaneella oli mieluisa lilaisuus olla mukana lässä kokouksessa, jossa virrenveisuun, puheiden ja keskuslelujen kaulta päädylliin sellaiseen hyvään ajatukseen, eltä Rauman inkeriläislen on järjeslellävä loiminlansa enlislä "virallisemmalle" pohjalle ja niin päälelliinkin perustaa tänne Raamallukerho samaan lapaan loimivaksi kuin Tampereellakin on jo pilemmän ajan loiminul. Päälös oli yksimielinen ja osoillaa se, eltä Raumalla osalaan ja lahdolaan myöskin toimia ja varsinkin, eltä läällä on osallu valila "oikea suunla" loiminnalle. Olkoon Herran siunaus alkaneen loiminnan lukena, liillyköön jokainen Rauman seudun inkeriläinen lähän hyvään yhteiseen lyöhön.

Yrjö Räikkönen.

Tampereen paikallisosasto

vielli syyskauden loiminnan alkajaisia "syysjuhlalla" Kalevan seurakunlalalossa lokakuun 23 päivänä. Edellisessä Vieslissä oli ilmoilellu juhlan päivämäärä väärin — painovirhe siinä oli asiaa solkemassa — ja siilä lieneekin johlunul se, että lilaisuuleemme oli saapunul lavallisla vähemmän yleisöä, vain noin 60 henkeä. Se oli vahinko pois jääneille, sillä lämäkin lilaisuus, missä vieraili rovasli Paavo Viljanen lervehlien sydämellisesli juhlaväkeä sekä luvalen, ellä lämä seurakunnan talo edelleenkin saa olla meille inkeriläisille kokouspaikkana ja kuin kotina valiltaen, ellä hänen oli pakko loislen virkalehläviensä vuoksi supistaa mukanaolonsa kovin lyhyeen, oli kokonaisuulena varsin anloisa ja lämminhenkinen. Toisiakin "vierailijoila" oli mukana lilaisuudessa, Raumalla asli, joisla Yrjö Räikkönen pili puheen lekslinään Jer. 18: 1—6. Puhelta kuunnelliin vakavina siihen syvenlyen. Väliaikana tarjoilival emännäl niin hyvää kahvia, eltä tämän kirjoiltaja ei malltanul silä jäähdyllää, vaan polll1 suunsa sillä kerrassaan. Näylli se kaikille maisluneen, vaikka lienevätkin loisel olleel mallavaisempia sitä juodessaan. Väliajan jälkeen haaslalelliin kaukaista vierasla, aina Äänislinnasla asli saapunulta, hänen hengellisistä kokemuksislaan siellä ja niislä mahdollisuuksista, milä siellä oli hengellisen elämän viljelyyn. Kiinloisaan haastatteluun oltival monel muulkin osaa. Keskuslelliin myöskin jatkoloiminnasta Tampereen seudulla. Kaikki olival yksimielisiä siilä, ellä sitä ei ole pääslellävä laimenlumaan, vaan on kokouksia ja juhlia edelleenkin järjeslellävä. Niinpä jo nyt päätelliin, ellä Pikkujoulua vietelään tässä samassa talossa joulukuun 11 päivänä alkaen kello 14. Tästä jo nyl täten ilmoiletaankin, sillä Viesli ei ennen silä joulukuussa kerkiä ilmestymään. Piläkää siis mielissänne ja lulkaa joukolla viellämään yhleistä pikku-

joulua, mikä varmaan nytkin tulee muodostumaan hauskaksi ja rikastuttavaksi. — Vihdoin oli taas erottavakin ja loppurukouksen piti Inki Uski, liittäen siihen myöskin esirukouksen erään vakavasti sairaan veljemme puolesta. Päätteksi veisattiin virsi 555.

"yr".

Kirkkojuhla

Inkerin entisen luterilaisen kirkon 350-vuotismuistojuhlaa vietettiin Helsingissä pyhäinpäivänä, marraskuun 5. historiallisen merkkitapauksen arvoa vastaavissa, juhlavissa ja huolellisesti järjestetyissä puitteissa tuhatlukuisen inkerinsuomalais- ym. yleisöjoukon sekä useiden kutsuvieraiden saapuvilla ollessa.

Klo 12 alkoi tuomiokirkossa juhlajumalanpalvelus, mikä keräsi kansaa temppelin täydeltä. Inkerin kansallispukuihin somistautuneet neitoset opastivat kirkon käytävillä juhlavieraita. Päivän huomion kohde ja sen poikkeuksellinen luonne sävyttivät kirkkojuhlan, mistä muodostui erityisen harras ja kohottava tilaisuus. Inkerissä aikoinaan pappina toimineen rovasti Akseli Kajantin vaikuttava juhlasaarna tietenkin saavutti herkän kaikupohjan erityisesti läsnäolleen vanhemman inkeriläispolven edustajien keskuudessa, joiden muistot pu-

Juhlat jatkuvat Yliopiston juhlasalissa.

heen mukana kulkeutuivat entisille koti- ja synnyinseuduille Inkeriin. Saarnansa lopussa rovasti Kajanti kosketteli lyhyesti Inkerin luterilaisen kirkon työtä ja sen merkitystä sikäläisessä sivistyksellisessä ja kansallisessa elämässä vuosisatojen aikana. Alttaripalveluksen suorittivat inkeriläissyntyiset kirkkoherrat Matti ja Leevi Vironmäki. Uruissa oli taiteilija Tapani Valsta. Tuomiokirkon kirkkokuoro lauloi kanttori Alf Raution johtamana. Liturgia suoritettiin osittain Inkerin kirkkokäsikirjan mukaan. Muun muassa laulettiin Mooses Putron säveltämä Herran siunaus.

Välittömästi kirkonmenojen jälkeen alkoi Yliopiston juhlasalissa muistojuhla, minkä ohjelman aloitti kansansoittaja Teppo Repo esittämällään inkeriläisellä paimenhymnillä. Sen jälkeen laulettiin kuuluisan inkerinsuomalaisen lähetyssaarnaajan, tohtori Martti Rautasen virrestä Kirkkautta kohti kulje kolme säkeistöä. Dipl.ins. J. A. Savolainen piti tervehdyspuheen juhlapäivän merkityksestä ja totesi sen saavuttaneen suurta vastakaikua inkeriläisten keskuudessa aina ulkomaita myöten. Turun inkeriläinen sekakuoro esitti ylioppilas Ilpo Tolvaksen johtamana kolme laulua ilmeikkäästi ja soinnukkaasti. Piispa Martti Simojoki kohotti ajatusrikkaalla, vaikuttavalla juhlapuheellaan tilaisuuden arvokkuutta. Voimakkain sanoin hän korosti kristinuskon keskeisintä olemusta ja antoi tunnustuksen Inkerin kansan suurelle uskolle ja kiintymykselle kirkkoonsa kovissa vaiheissa kautta aikojen. Piispan kehoituksesta pidettiin vainajain muistolle hiljainen hetki ja sen jälkeen laulettiin virrestä 176, Pois pelko, Herran kansa, neljä säkeistöä. Johtaja Antti Kekki tulkitsi eläytyneesti kirkkoherra Leevi Vironmäen kirjoittaman juhlarunon ja lehtori Arvo Räikkönen soitti viululla kanttori Yrjö Räikkösen säestämänä Toivo Kuulan Sanattoman laulun.

Opettaja Aappo Metiäinen loi valaisevan ja kiintoisia yksityiskohtia sisältäneen katsauksen Inkerin kirkon 350-vuotisvaiheisiin, joita julkisuudessa tähän saakka on yleensä kosketeltu verrattain vähän. Esitelmän jälkeen laulettiin virsi 214, Ajasta aikaan varjellut, Herra, oot kirkkoamme. Juhlatoimikunnan puheenjohtaja, rovasti Akseli Kajanti, esiintoi loppupuheessaan kauniita ajatuksia eletyn "armaan päivän" vaikutelmista ja kokemuksista. Hän kiitti kaikkia niitä henkilöitä, jotka olivat tavalla tai toisella edesauttaneet juhlan järjestämistä, ja päätti puheen rukoukseen.

Harrastunnelmainen, rohkaiseva ja kokoava muistojuhla lopetettiin voimakkaasti lauletulla virrellä Jumala ompi linnamme.

Koko juhlan ohjelma äänitettiin ja filmattiin. Tehtävästä huolehti ins. Matti Randefelt Ruotsista. Osa ohjelmasta myös radioitiin Suomen Yleisradion toimesta ja saman illan "Päivän peilissä" op. Aappo Metiäinen käytti aiheeseen liityvän puheenvuoron.

Tampereen seudun inkeriläiset!

Niinkuin toisessa yhteydessä on jo kerrottu, vietetään PIKKUJOULUJUHLAA joulukuun 11 päivänä alkaen kello 14 Kalevan seurakuntatalolla rikkain ohjelmin. "Joulupukin" konttiin tarkoitettuja lahjapaketteja ottaa vastaan jo ennakoltakin, mutta vimeistään tilaisuuden alkaessa, J. Putrolainen. Tervetuloa joukolla!

I l l a l l a

350-vuotiaalle Inkerin kirkolle syksyllä 1960.

Se maa oli vieras, minne he mnnttivat silloin,
vuossatoja sitten, syntymäsendnIItaan.
Eikä ihmiset siellä ymmär täneet jos milloin
he puhuivat heille pnntteIstaan, Iloistaan.

He mnistivat toki: "Sama kuin kotona siellä
on täälläkin Herra. Talvashan sama on!
Rajan takanakaan eI Herra apnaan kiellä.
Ja anttaa Hän voi, Hän snnrI ja rajaton."

Niin nousivat sInne rIstillämerkityt hnoneet
kyläkuntIin jo varhain. Niihin ihmiset
snknpoIvesta toiseen ovat tuIIeet ja tnoneet
tuskansa sinne ja kantaneet kiitokset.

He saaneet on niissä monestI kokea: "MeItä
eI Herra hyIkää, ei edes hnonoIntakaan."
Usein itkien tulivat, mntta kyyneIeitä
Iähtevän sIlmissä enää eI oIIntkaan.

Nyt nnkknvat siellä isät ja äidit ja Iapset
ja Iastenlapset ja heIdänkiu Iapsensa.
Miten kIitääkään aika! Nyt jo harmajahapset
vastikään oIIvat eIämän aamnssa.

Ja Ihmisten amnsta iltaansa ehtiessä
niin tuntnn knin tuiInt kansankin ilta ois,
sillä häipynyt hiljaa kaIken hämärtyessä
on ehtookeIIojen kaIkukin kanas pois.

Me pyydämmekin nyt vain kiittää päivästä tästä.
mi alkoi silloin, miespolvia sitten jo.
Ja sitten knn katseemme nostamme hämärästä
näemme: Ristin on vaIaissut anrinko.

Leevi Vironmäki.

Tähtäimeltä

Elämäs on monta kikkaa
kol vua mänis pahast vikkaa,
jot ei jiätäis paleltummaa
marraskuisee iltaa tummaa.

Kiirettä ko päiväl pittää,
ei uo sillo hättää mittää,
mut jos laiskan vätystellää,
sillo ei uo helppo kellää.

Kuulkasta, mein koht jo pittää
suohha sarkaa, tai ei mittää
tule elämisest ennää,
ko tuas nuha nykkii nennää.

Lupasitha appuu antaa,
suapas nähhä, kuka kantaa
meil nyt sukkaa, kenkää, hattuu —
näikhä näitä siulkii sattuu?

Jot tuo toinenkii vois olla
enemmän kuin pelkkä nolla,
täytyy tieto, taito jakkae,
vain se tasa-arvon takkaa. Matti.

Tiedusteluja

Pyydän ystävällisesti tiedustella seuraavan henkiiön osoitetta:

Susi, Saara Antreaksentytär, syntynyt vuonna 1906 Hatsinan piirissä, pienen Kokkoian kyiässä. Miehelie mentyään sukunimi oli Pöllä. Hän on asunut Suomessa vuonna 1943 Lahden kaupungin iäheisyydessä. Lapset Pöiiä, Toivo Tuomaanpoika, Anna Tuomaantytär ja Hiina Tuomaantytär.

Vastaukset pyydän lähettämään osoitteelle:

AKSSR gor. Petrosavodsk, Ulitsa Gvordeiskaja dom 7 ko. 5. Tolppa, Maria Andrejebna.

Lukijat kirjoittavat

Sydämelliset kiitokset siltä juhlajulkaisusta, mikä on kallis lahja meille hajallaan asuville Inkerin kansan jäännöksille.

Kiitos myös niistä juhlista, mitkä järjestitte meille virkistykseksi ja rohkaisuksi elämän tiellä eteenpäin pyrkimään.

Kiitos kaikille, jotka näkivät vaivaa ja huolta näistä juhlista. Jumala teitä kaikkia siunatkoon ja antakoon voimia toimia edelleen paljon kärsineen Inkerin heimon hyväksi. E. A.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus ja konttori:
Porvoo Rauhankatu 16. A. 7. Puhelin 11 575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. 1.

Päätoimittaja Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa 1/1 vuos. 500:—
Ulkomailla vastaav. 600:—

Porvoossa 1960
PORVOON KIRJAPAINO OY

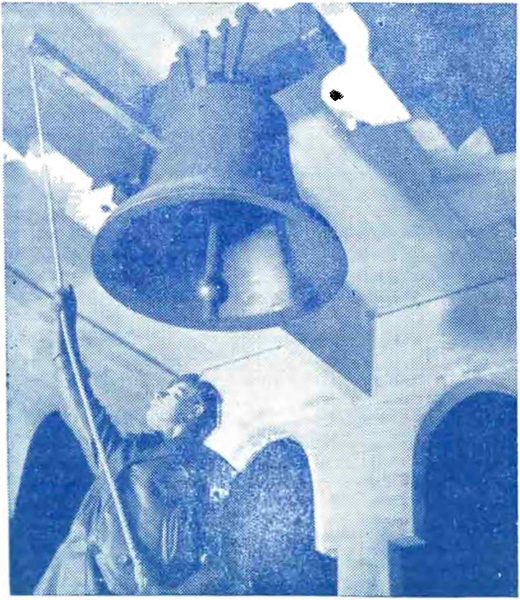
NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 12

Päätoimittaja
AAPPO METIÄINEN

16. 11. 1960

Hiljaa, hiljaa, joulukellot kajahtaa . . .

JOULU

Elämme jälleen joulunalusviikkoja. Miten paljon ovatkaan ajat muuttuneet entisistä joulua edeltäneistä päivistä. Oleellisin muutos on havaittavissa lähinnä ulkonaisesti. Ei ollut ennen kaupungeissa joulukatuja, ei maaseudulla vastaavia piirteitä joulukuusineen liiketalojen edustalla, ei tällaista liikenteen vilkkautta maanteillä ja kaupunkien kaduilla, el tungosta monipuolisen runsaasti varustetuissa eri alojen kaupoissa. Harvemmin adventtlaikana oli maa lumeton ja viikkomääräinen vesisade vallitsevana. Tästä huolimatta sisäiseltä olemukseltaan uuden kirkkovuoden alkuvaihe ja joulun lähestyvä tunnelma on sama, odotuksen täyttämä, rakkauden hengen ympäröimä.

Kaikkeen, näennäisesti turhalta näyttävään touhuun ja nykyajan ilmentämään kiireeseen sisältyy silti sisäinen rauhallisuus ja henkinen tasapaino, järkevä harkinta ja rakkauden elävöittämä halu saada osoittaa lähimmäisille joulun ilmentämää kiitollisuutta ja hyvää mieltä. Lähinnä niille, joiden kanssa olemme jatkuvassa kosketuksessa, läheisessä yhteistoiminnassa.

Eivätköhän joululahjojen henkilökohtaiset valmistelut ja muut hankintasuunnitelmat sekä erilaiset juhlatervehdykset kanssasisarillemme ja -veljillemme vahvasti todista lämmennyttä mieltämme ja rehellistä haluamme rakkauden ilmaisuun ja kiitollisuuden osoitukseen. Eikä tällöin jää sivuun itse joulun sankarikaan, pelastajamme ja lunastajamme Jeesus Kristus. Hänen määrätön rakkautensa ilmenee meissä juurl kaikessa, mihin edellä on viitattu.

Näitä tapahtumia seuratessa ja myötäeläessä, ajatukset eivät voi olla siirtymättä muutamia vuosikymmeniä taaksepäin, sinne synnyinseudulle, missä olemme viettäneet onnellisimmat joulua edeltäneet päivämme ja riemurikkaimmat joulujuhlamme. Ulkonaisesti nykyisiä paljon vaatimaltomammissa oloissa. Eivätköhän vain palaakin mieleen ne aamuhämärän purevassa pakkassäässä ajoreen pohjalla vällyjen alla maatessa ja toiveitten täyttymystä jännittyneenä odotellessa ja seuratessa isän ohjaaman hevosen ravaamista kohti joulukirkkoa.

Mikä suuri elämys olikaan astuessa rauhaa uhkuvaan, juhlatunnelmaa kohottavaan, monilukuisten kauniisti lepattavien kynttilöiden valaisemaan pyhäkköön. Hartautta henki koko tienoo. Aidointa se oli kirkossa. Ja urkujen hiljainen hyminä, kaunissointuinen musiikki lumosi herkän lapsen mielen kokonaan.

Sama pyhäinen tunnelma, samat mieltä ylentävät elämykset toistuivat sitten myöhemminkin vuodesta toi-

seen eri vaiheissa ja olosuhteissa. Niin joulukirkkomatkoihin kuin yleensä kristillisiin joulunviettotapoihin liittyvät muistot ja perinteet eivät ole unohtuneet vanhemman polven inkerinsuomalaisen mielestä tänäänkään. Monista vaikeista vuosista ja vuosikymmenien raskaista kokemuksista huolimatta heidän keskuudessaan odotetaan joulua edelleen samanlaisena suurena rakkauden ja ilon juhlana. Vietettäköön sitä missä tahansa, kunhan vain olosuhteet ja ulkonaiset mahdollisuudet ovat siihen olemassa.

Joulu, kuinka monta kertaa tuo sana onkaan tenhonnut mielemme, kuinka usein se onkaan keskellä arkista aherrustamme, kesken tuskaa ja ankaraa olemassaolon kamppailua tuonut mieliimme levon ja rauhan tunteen, johtanut ajatuksemme yli maisten huolien hengen valtakuntaan. Herättänyt näin pyhän, puhtaan ja hyvän kaipuun. Se on tuonut viestin onnesta, häikäisevästä kirkkaudesta. Esikuvan jostakin käsittämättömän suuresta ja ylevästä, mihin olisi pyrittävä. Se viittoo hengen maille, kauas ja korkealle, missä on ihmissielun läisyyspäämäärä. Se muistuttaa meille, ettei tämän maallisen vaelluksemme työt ja toimet riitä tyydyttämään olemuksemme syvällisempää osaa. Ne elvät poista henkemme janoa, mikä tarvltsee toisia arvoja kuin mitä pelkkä, joskin välttämätön leipätyömme voi antaa.

Näitä lahjoja ajatellen valmistautukaamme jälleen vastaanottamaan ja viettämään joulua, suurta ilon ja rakkauden juhlaa.

Herran palvelijatar

"Katso, olen Herran palvelijatar." Nämä sanat lausui Maria kuullessaan enkelin ilmoituksen, että hänet oli valittu Jumalan Pojan synnyttäjäksi. Asia oli yllättävän outo ja luonnolliselle ihmisjärjelle käsittämätön. Outoa ja harvinaista oll myös enkelin ilmestyminen silminnähtävänä ihmisen eteen. Ehkä se osaltaan auttoi hurskaan neitsyen käsittämään, että jotain tavatonta oli tapahtumassa.

Tämä Jumalan yliluonnolllnen teko, samoinkuin sittemmin Jeesuksen ihmeteotkin, ovat vuosisatojen varrella muodostuneet monien kohdalla loukkauskiviksi, joista he eivät ole päässeet yli eikä ympäri. Miksi eivät ole pääseet? Siksl, että ovat rinnastaneet Jumalan ihmiseen ja asettaneet hänen voimalleen inhimillisiä rajoituksia.

Samoin me tämän päivän kristityt kaikesta uskostamme huolimatta otemme yhä edelleen taipuvaiset tekemään, kun pienessä elämässämme tutee eteen vaikeuksia, jotka tuntuvat mahdottomilta voittaa. Kuvittetemme, ettei Jumalakaan voi niille mitään, että hänen suoritusmahdollisuutensa syntisten ihmisten maailmassa on melko vähäinen, kun kerran täällä edelleen hallitsee vihollinen kaikessa

voimassaan. Niin, emme me lolisesli yksikään voi kerskala vuoria siirtävästä uskosta. Synnin vuorel piiriltäväl mellä edelleen, ja me usein huomaamaltamme aselamme Herran suoriluskyvylle rajoja yrittämällä itse isänlinä saada jolain aikaan. Piläisihän meidän kuilenkin hyvin tietää, ellä pelkäl Ihmissuoriluksel oval luomitul epäonnislumaan, koskekool ne silten talon, onnellisen kodin tai koko yhleiskunnan rakentamista tai jolain muula vähäisempää asiaa. Aikansa saavuluksemme saaltaval kukoistaa ja näyttää kenlies huomaltaviltakin, mulla myrskyn puhjellua niiden perusluksel horjuval.

Maria oli ihminen, joka luopui omisla aikomuksistaan ja antautui läydelleen Jumalan välikappaleeksi. Siilä syystä Korkeimman voima sai halvassa maan lapsessa ihmeen aikaan ja pääsi jalkuvasli lekemään hänessä työlään. Samoin käy meidän elämäsämme, jos me kokonaisesti, esleittä antaudumme Herran käsiin. Silloin Jumalan Poika syntyy syntiseen sydämeemme, alkaa siellä vartlua iässä ja armossa ja saa elämässämme aikaan seliaista, jota omin voimin emme pyslyisi suoriltamaan. Sillä onhan Jumalan ihme, jos kalkera öykkäri alkaa harjoilella sävyisyytlä lai ahne oltaja rupeaa antamaan tai jos kärsimälön kiivailija muuttuu vähilelien pilkämieliseksi ja alinomainen valillelija alkaa hymyillen kiittää. Jopa ikäviä perintölekijöitäkin voi Herra muuttaa uudistaessaan ihmistä käyllöönsä. Kaikki riippuu siitä, saako hän ihmisen oman lahdon käyttöönsä taislelussa lämän pahoja taipumuksia vastaan.

Marian myönnytykseen: Tapahlukoon minulle sanasi mukaan, sisältyi koko ihmiselämän kestävä taistelu, johon ilon ja ihmelyksen ohella mahtui epäilyslä, häpeälä, surua ja luskaa niin runsaasti, ellä miekka kävi hänen sydämensä läpi. Mutta kun kulku kaikkineen oli Jumalan tahloon lyytymistä, niin se kärsimyksistä huolimatta oli lie, jota kannatti käydä, liittyihän sen kehyksiin Korkeimman suurin ihmeteko: koko syntiinlangenneen ihmisuvun lunastus, siis myös Marian lunastus, kun Jumalan Karilsa kuoli ristillä hänenkin edeslään.

On yhdenlekevää, mitä kaikkea kärsimystä osaksemme Herran tiellä lankeaa. Pääasia on, että Jumala saa mahdollisuuden esteillä lehdä meissä voimallisia tekojaan. Alomiaseitten varjossa elävä ihmiskunta odottaa lisäänlyvää Herran palvelijoillen ja palvelijattarien joukkoa, joillen sydämissä saisi tapahlua Krisluksen synlymisen ihana ihme.

P. R

Vahvistukaa Herrassa

ja hänen väkevyylensä voimasta (Ef. 6: 10).

Jollemme enää laistele omalla voimallamme, vaan Kristuksen uskon kautta, joka asuu ja vaikultaa ja hallilsee sydämissämme, niin kaikki mikä muulen oli valkeata, jopa mahdolonta, lulee helpoksi ja suloiseksi. Jos kaiken kurjuuleni tunnon keskellä aina ensin katson Jeesukseen omana vanhurskaulenani ja uskon, eltä kaikki, mitä nytkin tunnen, on hänen lählensä minulle annettu anteksi. Hän on minun pyhyyleni, sillä uskoessani anleeksisaamiseen, saan rauhan ja silen voiman, ja luonnollisesli myöskin voilon kaikesta pahasta, sekä halun ja mieltymyksen kaikkeen hyvään. Senlähden on joku lausunul seuraavaa: Mikäli sitä ei käsiletä väärin, ei ole väärää. Ei saa laistella mitään muula kuin sellaista syntiä vastaan, mikä on jo anteeksi annellu. Ajalus on tämä: El ole aletava taistella syntiä vastaan suk

päin, vaan ensin on välttämätöntä katsella syntiä sellaisena syntinä, mikä jo on Kristuksen kuolemassa makseltu, pois otettu ja meille anteeksi annettu.

Silloin sielu jää rauhaan Jumalan kanssa, nauttii suloista lepoa ja virvoitusta ja syö ja juo itsensä kylläiseksi armopöydän ääressä, missä Kristus itse on oikea ruoka. Silloin hän saa uskossa Kristuksen ruumista syödessään ja hänen vertaan juodessaan todellisen elämän. Sillä missä syntien anteeksiantamus on, mikä juuri on Kristuksen veressä, siellä on myöskin elämä ja autuus, sekä voima voittamaan kaikki viholliset. (E. H. v. Bocatzy).

Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta (Joh. 5: 39).

Se, joka oikealla tavalla ja hyödykseen tahtoo lukea Raamattua, tarkatkoon sitä, että siitä etsii Kristusta. Totisesti hän on löytävä iankaikkisen elämän, ellen minä sitävastoin niin tutki Moosesta ja profeettoja, että niistä löydän Kristuksen, joka minun ja kaikkien ihmisten lunastusta varten astui alas taivaasta, tuli ihmiseksi, kärsi, kuoli ja nousi ylös, niin että minulla hänen kauttansa on sovitus Jumalan kanssa, syntien anteeksiantamus, vanhurskaus ja iankaikkinen elämä.

Silloin minun lukemiseni ei ensinkään auta minua autuuteen, jos en löydä Kristusta maailman Vapahtajaa synnin, kuoleman ja sielunvihollisen orjuudesta. Raamattua tutkimalla minusta tosin voi tulla oppinut mies ja minä kykenen sitä muille saarnaamaan, mutta se ei kuitenkaan lainkaan minua auta, sillä ellen löydä ja tunne Kristusta, minä en löydä autuutta enkä iankaikkista elämää, vaan jopa löydän katkeran kuoleman.

Rakas Jumalamme on näet päättänyt niin, ettei muuta nimeä, jossa meidän pitää autuaaksi tulla, ole ihmisille annettu kuin Jeesuksen nimi. Jeesuksen, jonka syntymäjuhlaa nyt kohta taas käymme vastaanottamaan.

Iloitkaa Herrassa ja olkaa tyytyväisiä!

Lutherin mukaan S. T.

"Ja maassa rauha..."

lauloival enkelil Betlehemin kedolla ensimmäisenä jouluyönä. Rauhan evankeliumia on jo loistatuhatta vuolta julistellu, ja länäkin jouluna tuhansista saarnaluoleista julistetaan. Multa, millainen on lodellisuus? Onko ollul maassa rauha? Ei ole ollul, eikä ole nytkään. Kun kaksi ensimmäistä veljestä synlyi lähän maailmaan, niin loinen löi kuoliaaksi loisen. Ja Kainin päivien jälkeen on veljesveri yhä runsaammin koslullanul maala.

Sukupolvemme on kokenul kaksi hirveätä ihmisluhoamisvaihelta. Kun nyl vuoden 1960 joulusanomaa julisletaan, niin monikymmenmetrisel rakelil sojoltaval taivasta kohden, odollaen "napin painamista" ja silmänräpäyksessä sadalluhannel ihmisel oval haihluneel aikulekijöihinsä. Lenlokoneel parlioival ilmassa, lastinaan sellaisia lahjoja, milkä voival pyyhkäislä maanpinnalta minkä kaupungin hyvänsä, ihmisine päivineen.

Oliko sillen enkeilen laulu Betlehemin yllä ulopiaa, vain kaunis loivo? Ei, kiilos Jumalan! Syntyneen joululapsen nimi on "Rauhanruhtinas" (Jes. 9: 5). Hänen valtakunlansa lulee olemaan silä, rauhan valtakunlaa. Jumala on luvannul sen. "Minä ilmoitan alusla asli, mitä luleva on. Minä sanon: minun neuvoni pysyy. "*Kaiken, mitä tahdon, minä teen.*" (Jes. 46: 7). Olemme rukoilleel "tulkoon sinun valtakunlasi". Ja se lulee. Aikamme "suurel" oval hänen edessään tyhjääkin keveämmäl. He eiväl voi estää "Hänen lahloansa tapahlumasta maan päällä, niin kuin se tapahluu taivaissa". Ja silloin enkeilen laululla on losi kaikunsa rauhan laulleen tääliä maan päällä.

Jumalan suunnilelmilia on kaikessa oma aikansa. "Kun aika oli täytlynyt, lähelti Jumala poikansa, vaimosta synlyneenä", sano raamattu. Kun lulee aika, niin hän tulee takaisin (Apl. 1: 11). Me odotamme sitä, ja odottaville Herra sanoo: "Sillä näky odollaa vielä aikaansa, multa se rienlää määränpäähänsä, *eikä se petä*. Jos se viipyy, odola silä; sillä varmasli se toleutuu, *eikä se myöhästy* (Prof. Habak. 2: 3).

Jumalan kello käy tarkkaan. Siihen voimme luollaa, ja kun se aika lulee, niin silloin sanomme: "Kalso, lämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme meilä pelastamaan, iloitkaamme ja riemuilkaamme pelastuksesta, minkä hän loi" (Jes. 25: 9). Silloin yhlyy riemuun ja kiilokseen myös taivainen joukko, sanoen: "Me kiitämme sinua, Herra Jumala, kaikkivaillias, joka olel ja joka olil siitä, eltä olel oltanul käyttääksesi suuren voimasi ja ruvennul hallitsemaan (Ilm. 11: 17). Silloin ihmispoloinen on kulkenul loppuun "Via dolorosansa". Sen tien alkupäässä valitti Kain: "Syyllisyyteni on suurempi kuin että sen kantaa voisin". (1. Moos. 4: 13).

Niin oval valillaneel sukupolvi loisensa jälkeen. Synlyneel tähän maailmaan itkien, itkeneel eläessään ja kuolleel läällä pois valittaen. Multa nyt Herra sanoo: "Uudeksi minä leen kaikki." "Kirjoita, sillä nämä sanal oval lodel ja varmat." "Ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleel heidän silmistään, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhelta, eikä parkua, eikä kipua enää ole oleva, sillä kaikki entinen on mennyt" (Ilm. 21: 4—5).

Tällainen ihmeellinen muutos tapahluu silloin, kun Jumala on ruvennut hallitsemaan. Heimoamme on kohtalo kolhinut ankarasti. Tuhannet oval saaneel vaeltaa pakolaisen ta

valla etsien maaperää, mihin voisival juurtua. Tuhansia on kuljelellu paikasla loiseen kuin karjaa. Laaja on se alue, missä monel oval löytäneel haulansa. Mulla meille on anlanul voimaa se loivo, ellä Jumalalla on viimeinen sana sanollavana: Hän sanoo (Jes. 29: 19) "Väkivallaisla on lullul loppu ja kaikki vääryyleen valppaal on luhollu". "Vaikka Herra antaa leille hädän leipää ja ahdisluksen vellä, niin ei sinun opeltajasi sillen enää kälkeydy, vaan sinun silmäsi saaval nähdä sinun opellajasi" (Jes. 30: 20).

Jumalan sana on tuonul valoa esiisiemme lyönläyteiseen elämään. Jumalan sana anlaa meille loivon valoisasta lulevaisuudesla ja loivo ei anna häpeään lulla, sillä "taivas ja maa kaloaval, mulla Herran sana ei". Kun lässä ennustellu ja odolettu tulee, niin se löytää täältä ihmisiä, jolka eiväl ole valmisluneel sitä vastaanoltamaan". "Se yllättää heidäl niinkuin synnytyskipu raskaan vaimon, eivätkä he pääse pakoon" (Tessal. 5: 3). Vaikka he huulaval vuorille ja kukkuloille "peilläkää meidäl!" eiväl ne peilä, eivälkä tottele heitä.

Mulla on myös ihmisiä, jotka saaval nähdä uskonsa läyllymyksen. "Heidäl nosletaan Herraa vastaan yläilmoihin (1. Tessal. 4: 17). Ihmisel jakauluval kahleen joukkoon, toisel kuuleval kutsun: "Tulkaa isäni siunalul", multa loisille sanolaan: "Menkää pois le kirolul" (Matt. 25: 41). Kummassako joukossa silloin, ysläväni, olel? Tämä on tärkein asiamme. Silloin ihminen "niiltää silä, milä on kylvänyl". Silloin luulousko kärsii vararikon. Rukoile Jumalaa, ellä Hän varjelisi sinut sellaiselta.

J. Talonpoika.

Joulua muistojen merkeissä

Nii, vuoloist ja miikkuloist, muistattaks työ sitä, ko siel kot-Suomes, Inkeris oltii ja jouluu vietettii? Siint ois nii paljo kertomista, joulu ol joulu. Suotii vehnasta ja puatakkua. Olliit olet sillal, tehtii ollst ruunuloi olk tähtii, tiku kans pistettii seinä rakkuo kiini, samoin otava tähtrykelmä tuva lakkie. Ja se suutar! Sitä pistettli uhvata varrel. Takaperi suutarii päin oleva kysy suutari puolel olevalt, et onks suutar koton? Siihen tul vastaus: Koton on. Mltä hiä tekyö? Kenkiä ompelie. Kenelle? Isänäl, emänäl, kahel pienel lapsel a mitäs miul? Siul sittua lapia täys. Silloin kysyja sano: Mie pistän. Toinen sano: Mie varjelen. Samas alko pistely. Ol sitä lystil lapsil kalkenlaista. Nuorll ol sillo lyslii, ko vanhemp väk men kauemmas kylliä. Sille sitä pantii leikit toimeks. Olet penkin all seinä vierie, ja leikit ja laulul alko. Eihä sitä soittajil tarvint, eikä niitä joka kyläs oltkua. Mut niitä suunsoittajii ot tyttö ko tyttö.

Jos muisteltais, ko meil vuoloisll ja miikkuloisll ol kaks kirkkuo, mut yks pappi. Mist se johtu? Oltiik myö nii köyhii, ettei kannattant palkata, vai oltiik myö käyty tiäl Suomes Etelä-Pohjamual Laihial nuukuuskursseil? Vai oltiik silt kohalt nli saitoi, ettei palkattu, sil meije rovasti V. Peronluksel jonkinlaista renk Heikkll, niiko Karjalan kannaksel, Pyhäjärven papil. Mut myö kiusattii rovasti Peroniusta kirkollsil toimituksil, et hiä ol aln miuan tiel. Siint huolimatta hiä ol meil ain valmis vastua ottamua ja kohtelias.

Esimerkises ko joulunnai ko kirkkuo mäntii jo viije aikua aamul, ja viel ko se siit, ko ol millo miikkuloisii joulu uamuvuoro, ol hänel Vuolie kirkos Tahvana päin samalaine herätys. Mut ot se kirkkoki täys. Kyt sitä mäntii kel vähhiäkiä ol neljalkaista. Meno ol menoa, mut kottiin tulo, sitä kolteltii kenen suahka se seisallua kest. Ei luppua kysylty, eikä paikkua valittu, mist toisijaa sivuutettii.

Mut jospa muisteltais jalkamiehiiki. Eräs tälläne ol siel Vuolie puolel. Ol joulu ja papin vuoro ol olla Miikkulasii kirkos joulu uamun. Tietyst ns. ylävaltoisil ol sillo Tahvana päivän ja siit pappi ol sillo Vuolio kirkos. Ol joulu Ilta. Kylän poist Ieva Jussi ja Koo-Pee käveliit kotikylänsä tietä aikaansa viettäen ja ehkä Tahvanas huomasiil ollien pimiäs mökissiä, juolaht Ieva Jussil kolruus mielie, jol lähetiä Annil yöjalkasii. No, joo, sano Koo-Pee. Näin mäntii, Jussi piirsi peukalol ikkuna vuorlautua jot lasil tärisi. Ylijämä-neito ol ihmeissään, jot mikä siel ja mil asjal? Mut ei Anni huolint yökulkijoist ennekiä, mist syyst ol nii ikävåst käynt, jot hiä ol jäänt "ylimiäräiseks".

Se siint, Jussil ja Koo-Peel ot muantie käytettävis. Niinp jatkoit edellien kävelyy Hovvii päi, kiäntyit kylä piäs Malariahos takasl. Hetken peräst ilmesty Setä Annin mökkiin tiel. Tuumalttii jos männiäpäs katsomua, mitä ikäneito meinua, ko ylös nousee. Hiljaa ikkuna luo. Anni nousee kiukuan piäle ottamaa puita ja rupes tekemiä Ilittua tulta. Joha Anni lähtyö joulukirkkuo jalkasil. Luul uamu yöks kello 10 iltaa. Olha Annil tult nukuttuu ilta pimiäst alkain, koi olt kelluo. El seurattu Annin puuhii sen enempiä. Mut joka tapaukses sajun juotua hiä alko kävellä Vuolie kirkol, sil olha sin 8 pitkiä mittuamatonta virstua. Mut kirkokylä laitua tullessa huomas, jot ihmist viel makkuavat. Tuumail et ei hiä ainakua myöhästy. Ja ko hiä pääs vaivaistuppua, ol keilo kolmas tunt. Mitä ot setä Annin

mieles? Se ol arvoitus. Siint ei suant selviä ko hiä ol nü rauhallinen.

Mut voi sitä hymmyy, ko Anni tapas Ieva-Jussin ja Koo-Peen. Ei mittiä rettelöintiä. Mut se vua, jot ei hiä ois uskont mitenkiä, jot nuo poikaviikarit on viel iltakävelyl. Eikä siint sen enempiä riitua rakennettu.

P. K.

INKERIN KIRKON

odotettu ja toivottu muistojulkaisu on nyt kaikkien ulottuvilla, joten rientäkää hankkimaan se itsellenne ja suositelkaa myös ystävillenne. Kirja on saanut hyvät arvostelut ja yleensä hyvin myönteisen vastaanoton, joten sitä voidaan mielihyvin suositella. Kirja on painettu erittäin hyvälle paperille ja sen ulkoasu on aistikas. Jokaisesta entisen Inkerin kirkosta on kuva. Muita kuvia on runsaasti, mm. useimmista viimeksi siellä toimineista papeista jne.

Pehmeäkantinen eli nidottu kirja maksaa 1.000 ja kokokluuttikansiin sidottu ja nutneroitu laitos maksaa 2.000 mk.

Tilauksen voi lähettää Viestin toimitukseen, minkä välityksellä kirja lähetetään p-ennakolla, jolloin lisäksi velotetaan postikulut.

Hankkiessamme itsellemme tämän kirjan me saamme omaksemme kappaleen suomalaisen Inkerin historiaa ja samalla teemme kunniaa siellä toimineille uutterille seurakuntatyöntekijöille. Nämähän me inkerinsuomalaiset tahdomme pitää omanamme ja toivomme kaikkien evankelisluterilaisen seurakunnan ystävien täyttävän tässä suhteessa velvollisuutensa menneitä sukupolvia kohtaan.

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Inkeriläisten Viesti, Inkerinsuomalaisten äänenkannattaja, lähtee neljännelle vuositaipaleelleen ensi tammikuussa. Se tahtoo jatkaa viime vuosien viitoittamaa tietä.

Runsas joukko inkerinsuomalaisia on edelleen siirtolaisina. Osa heistä asuu Suomessa, osa Ruotsissa ja muuallakin ulkomailla. Elämä on uusissa oloissa suurin piirtein järjestynyt normaaliksi ja aika kuluu työn ja toiminnan parissa, mutta sen ohella me kaipaamme vaihtelua, innoitusta, luottamusta, rohkaisua, virkistystä, vaihtelua ja viihdykettä. Keskinäiset tapahtumat, ja yhteiset harrastukset,

lavoltteel ja pyrkimyksel vaalival opaslajaansa ja valaisijaansa. Mlkäpä sopislkaan slihen paremmin kuln oma äänenkannallaja, oma julkaisu, mlkä on jokaisen ulolluvilla ja käylellävissä.

Yhlelslolminla. keskinäisel riennol vaalivat jalkuvaa lehoslusla ja volmanlisää. Mikäpä muu sopisi lähän larkollukseen paremmln kuln oma Vlestimme. Sananmukaisesli se luo ja vle lleloja ja liedoiluksia loisella loiselle, jokaisella jokaiselle, jolen koko lukijakunla pääsee niislä osalliseksl. Näln solmiuluu yhä lujemmalle kansalllnen ja helmokunnalllnen yhdysside, mislä olemme jo lolluneel klinnl pllämään. Kaikki, mikä koskettaa lnkerinsuomalaisia ja enlislä Inkeriä, kalkki, mikä kolluu lavalla tal loisella lukljakunnan hyväksi, kalkkl, mlllä on arvoa ja kansallis- ja kulttuurihisloriallisla merkllystä, lehti lahloo koola palstollleen ja larjola yslävllleen. Lehll loivoo, että yhleisymmärryksen ja keskinäisen luottamuksen jalkuessa yhleisvoimln tässä asiassa pääsemme hyvln pilkälle, yhleiseksi lyydylykseksemme. Olkaamme uskollisia heimomme perinteillemme. Tallettakaamme kaikkl arvokas kirjallisena leslamenttina luleville sukupolvllle.

Lehden toimilus pysyy enlisissä käsissä. Samat avuslajal ovat ympärillämme. Tolvomme avustajapllrin vielä laajentuvan, joten yhä kasvavln voimin kannamme plenetkin kortemme yhteiseen kekoon.

Toivoen. että lehden nykyiset tilaajal rienläväl ensi llassa uudislamaan lllauksensa ensi vuodeksi, ja mlkäli suinkln mahdollisla lahlovat hankkia kukln yhden uuden tilaajan lisää. Sllen lehll lulee omavaraiseksi ell ltsekannattavaksi, jolloin sen jalkuva llmeslyminen on laattu.

Tllauksen uudislamisen helpoittamlseksi lämän lehden mukana lähelelään kullekln lilaajalle valmis lilillepanokorlli, mlkä on helppo täyllää ja jällää posliin. Näin käy työ jouslavasli ja me sääslämme molemmin puolln alkaa ja vaivaa. Vleslln tilaushinla lulee pysymään samana kuln nylkin on ell 500:— mk vuosikerralla läällä ja ulkomailla 600:— mk.

Samalla kun klllämme kaikkia ysläviämme nlin lukijakunlaamme kuln avuslajiammekln, loivolamme Hyvää Joulua ja lulosrikasla Uutta Vuotta sekä jalkuvaa miellytläväksi käynyttä yhleislolmlnlaamme.

JOULU

Turun paikallisosasto

Inkerin kirkon 350-vuotismuistojuhlaan osallistuivat Turun inkeriläiset suurella joukolla. Matka suoritettlln yhdessä tarkoltukseen varatuilla linja-autoilla. Tämä juhla muodostuikin poikkeuksellisen arvokkaaksi ja kohottavaksl tilaisuudeksi. Luterilainen kirkko ja entinen elämä Inkerissä on jo jäänyt vuosikymmenien taakse. Mutta kuin-

ka lähellä lässä juhlassa vielä oltiinkaan tuota mennelsyyteen hälpyvää, muistojen Inkeriä, mistä päivä päivältä loittonemme yhä kauemmaksi. Vielä istui vleretysten tuhatpäinen joukko entistä Inkerin kirkkokansaa juhlavassa temppelissä. Saarnastuolissa julisti sanaa vielä sama ääni, jota nyt jo haudoissaan levpäävät vanhempamme ovat harlaina Inkerin kirkoissa kuulleet. Inkeriläisten palmenpillin soitto toi sydäntä sykähdyttävän tervehdyksen entisiltä Inkerin kesäisiltä karjalaitumilta. Inkeriläinen kuoro lauloi. Kunka paljon kulkikaan henkisten silmiemme edessä sellaista, mikä oli ennen Inkerissä altoa ja arvokasta, raskaiden vaiheiden kiirastulessa kirkastunutta.

Kun tästä ehyttunnelmaisesta juhlasta erottiin, hiipi mieleen hiljainen ajatus: Oliko tämä jo viimeinen kunnianosoitus Inkerin kirkolle, tuolle kansamme hengellisen ja henkisen elämän keskeisimmälle tukipylväälle? Kuka sen tietää. Olimme kuitenkin laskeneet hengessämme kauniit seppeleet entisille Inkerin kirkoille ja niille lukemattomille helmomme jäsenille, jotka lepäävät ikuista untaan siellä unohdettujen hautuumalden povessa.

✡

Pikkujoulua vietettiin sunnuntaina marraskuun 27 päivänä. Ensin veisattiin muutamia säkeitä virrestä Avaja porttis, ovesi. Maisteri Teppo Samooja lausui täsnäolijat tervetulteiksi teajassa puheessaan, minkä pääaiheena oli luterilaisen kirkon monipuolinen vaikutus Inkerin kansan uskonnolliseen ja henkiseen elämään. Itman kirkon herättävää ja kasvattavaa voimaa tuo pieni heimo et olisi jaksanut säilyä suomalaisena, todettiin puheessa. Sen jälkeen oma kuoromme musiikinopettaja Ilpo Tolvaksen johdolla lauloi laulut Me riennämme pois, Liidellyt oon leivon lailla ja Täällä Pohjantähden alla. Laulun jälkeen tohtori Laurikkala piti sisältörikkaan esitelmän Inkeriläsestä runolaulajasta Larin Paraskesta. Esityksessä valaistiin ytimekkäästi tuon maailman suurimmaksi kansanrunojen muistiintallettajaksi tunnetun kansannaisen elämän vaiheita ensin orjuuden alaisessa Inkerissä ja sitten rajan tällä puolella ankeissa taloudellisissa olosuhteissa. Vaikeista oloista huolimattta kartutti Larin Paraske suomalaista kansanrunoutta 32.000 säkeellä. Esitystä seurattiin herpaantumattomalla mielenkiinnolla.

Väliaika kului seurustelun ja kahvin juonnin merkeissä. Kun oli jälleen laulettu, selosti hovioikeudenneuvos Robert Rainio äskeisessä esitelmässä mainitun, Larin Paraskeen runojen muistiinmerkitsijän ja auttajan, pastori Neoviuksen elämän vaiheita. Sitten juhlan ohjelmassa siirryttiin vakavasta keveämpään. Teppo Samooja nauratteli kuulijoita kotipuolen murteisella kertomuksellaan erään nuoren miehen valkeuksien alaisista kosimisreikistä. Tilanteet olivat kiperiä, ja rehevä murre toi niihin omaa vahvasti valkuttavaa väriään. No, lopuksi kuitenkin Juakko sai Liisun ja siihenpä se sitten pikkujoulumme päättyikin. Kynttilät kuusessa olivat pataneet jo metkein toppuun.

✡

Joulujuhla vietetään Tapaninpäivänä klo 14 Karjalaisten talossa arvokkaalta jouluaihetselle ohjelmalla. Vieraita tähän tilaisuuteen odotamme täheltä ja kaukaa.

JOULUNA

SATAA LUNTA. TALVI-ILTA
HILJAA PIMENEE.
SANATONNA LAULUANSA
METSÄ HUMISEE.

MUTTA IHME, TÄMÄ SÄVEL
SIELUUN KOSKETTAA,
SAMAAN RYTMIIN ALISTUMAAN
VAELTAJAN SAA.

TUNNEN ÄÄNEN, TAJUAN SEN
SANAT ROHKEAT ...
ELÄVINÄ OMISTAN TAAS
TOIVEET, UNELMAT.

HALKI ILLAN HÄMYN KAIKU
KIRKONKELLOJEN
MYÖSKIN YHTYY SAMAAN KUOROON
MIELTÄ ROHKAISTEN.

ILMOITTAEN RAUHAN JUHLAN,
JOULUN SAAPUNEEN,
RAKKAUDEN VALOA NÄIN
LUODEN SYDÄMEEN.

IHMISKUNNAN KÄRSIMYKSET
PÄIVÄIN MENNEITTEN
JOSPA UNOHTUMAAN SAISI
SOINTU SÄVELTEN.

NIINKUIN VITI VALKOINEN MAAN
MARRON PEITTÄVI,
SUO MUN UNHON YÖHÖN HEITTÄÄ
SYVÄ SURUNI.

JOULUKELLON RAUHOITTAVA
ÄÄNI HELKÄHTÄÄ,
SITÄ SYDÄN HILJENTYEN
KUUNTELEMAAN JÄÄ.

SATAA LUNTA. JOULUILTA
HÄMYYN HÄMÄRTYY.
ARKIMELUN VAIMENTUA
NYT ON TÄYSI SYY.

TUNNELMA TÄÄ AJATUKSET
KAUAS SINNE VIE,
MISSÄ KULKI KULTAUNTEN
TOIVEITTENI TIE.

AAPPO METIÄINEN.

Hyvä paimen

Viime heinäk. t7 päivänä tapahtui Pyhärannan hautausmaatta rov. *S. J. Laurikkalan* hautapatsaan paljastus, jossa titaisuudessa Turun inkeritäisten yhdistyksen paikattisosastoa edustivat ntl *Lydia Adet*, hra *Jooseppt Klemelltlä* ja khra *Armas Aavtkko*, viimeksi mainitun pitäessä seuraavanlaisen puheen:

"Rov. Laurikkalan kunnioitettavat omaiset, hänen rakkaat inkeriläiset ja suomenmaataiset ystävänsä, minulta on kunnia Turun inkeriläisten yhdistyksen vattuuttamana, tervehtiä teitä sydämellisesti ja pyytää teitä viivähtämään muutaman hetken hänen muistetemisessaan.

Jokainen meistä, joka on lähemmin tuntenut rov. Laurikkalan ja joka on lukenut Johanneksen evankeliumin t0:nnen tuvun, missä Jeesus todistaa itsestään: *"Minä olen se hyvä paimen"*, on aivan vaistomaisesti ajatuksissaan siirtynyt katsetemaan rov. Laurikkalan persoonallisuutta, jossa niin voimakkaina heijastuvat tuon suuren ylipaimenen piirteet. Jeesus sanoo: *"Mtnä olen se hyvä paimen. Hyvä patmen panee henkensä lammasten edeslä."* Näin on tehnyt rov. Laurikkala. Hän on ollut inkeriläisten ja koko Inkerin kansan hyvä paimen, joka niin vaivojen ja vastuksien kuin myötäkäymisten päivinä on seisonut inkeritäisten hyvänä paimenena itseään säästämättä ja vaaroja pelkäämättä. Hän on kaikissa otosuhteissa ja kaikkialla, missä on tavannut inkeriläisiä, ruokkinut taumaansa eläväksitekevällä Jumalan sanalla tukemattomilte ihmissietuille siunaukseksi ja petastukseksi.

Evankelista Johannes todistaa: *"Sen suurempaa rakkautta et ote kenettäkään, kuin että panee henkensä ystävätnsä edestä"*, Joh. 15, t3.

Kysymme, mistä hän oti saanut settaisen rakkauden, voiman ja kyvyn ihmissietujen petastamiseen, mikä hänellä oti, niin että hänestä oli tullut inkeritäisten hengetlinen hyvä paimen ja hetdän hengellinen isänsä.

Päästäkseen papin korkeaan tehtävään hän oli suorittanut tämän maailman mittapuun ja tain vaatimusten mukaan tarvittavat tutkinnot kaikkein korkeimmilla arvosanoilta. Mutta se ei vietä ote takeena siitä, että ihmisestä tulee hyvä sietunpaimen, kuten kokemuksesta tiedämme. On suoritettava tutkinto myös Jeesuksen edessä.

Jeesuksen opetustapsista Pietari, hän, joka kerran ylimmäisen papin pihalla oti kieltänyt Mestarinsa kaikesta omatuuloisesta voimakkuudesta huolimatta, joutui tätlaiseen tutkintoon ennenkuin hänet kelpuutettiin ihmissielujen paimeneksi. Siinä tut-

kinnossa tehtlin tutkittavalle, kuten tavallista, myös kysymyksiä ja tämä tutkinto oli siitä kummallinen, että noita kysymyksiä oli vain kolme ja ne olivat melkein samanlaisia, kuten Johanneksen evankeliumin viimeisestä luvusta näemme.

Ensimmäinen kysymys kuului: *"Simon, Johanneksen poika, rakastatko mtnua enemmän kuin nämä?"* Toinen kysymys: *"Simon, Johanneksen polka, rakastatko minua?"* Ja kolmas kysymys: *"Simon, Johanneksen poika, olenko sinulle rakas?"* Näihin kolmeen tutkintokysymykseen Pietari vastasi: *"Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas."* Jeesus hyväksyi hänen vastauksensa. Pietari oli läpäissyt tämän tutkinnon. Hän sai Jeesukselta valtuudet sielunhoitajan edesvastuulliseen ja kalliiseen tehtävään suullisella valtakirjalla, kun Jeesus sanoi: *"Ruoki minun karitsojant, kaitse mlnun lampattani".* Tämän jälkeen heikosta ja arasta Pletarista oli tullut rohkea ja voimakas Herran apostoli, joka suoritti tehtävänsä sielujen pelastajana sellaisella uskollisuudella, että hänen osakseen tuli marttyyrikuolema.

Olen varma siltä, että rov. Laurikkala oli käynyt läpi samanlaisen tutkinnon ja että slelujen ylipaimen oli antanut hänelle kiitoksella hyväksytyn päästötodistuksen, sillä muuten olisi käsittämätöntä ja selltämätöntä se uskollisuus, mitä hän Herran työssä osoitti ja se rakkaus ja nöyryys, millä hän suhtautui kanssaihmisiinsä, lähimmäisiinsä ja ennenkaikkea se kärslvällisyys, mikä sinetöl kaikki hänen tekonsa ja toimensa.

Ja mitä ollkaan seurauksena tästä kaikesta hänen ylen laajalla työsarallaan, mikä lopuksi käsitti koko Inkerinmaan, missä hän ainoana laillisena suomalaisena pappina työtään suorittl, kun jo kaikki muut papit olivat Inkeristä lähteneet? Seurauksena oli inkerlläisten sanoin kuvaamaton kiintymys häneen, sellainen rakkaus, mitä hakemallakaan emme muualta löydä. Tämä hautapatsas, minkä äärellä nyt seisomme, on myös eräs todistus siitä. Sitä eivät ole pystyttäneet rikkaat ja korkeapalkkaiset yhteiskunnan huipulla istuvat henkilöt, vaan kaiken ajallisen omaisuutensa menettäneet inkerlläispakolaiset. Pienistä tuloistaan ja ahkeruudella ansaituista vähäisistä rahoistaan he ovat rakkautensa pakoittamina antaneet tämän näkyväisen lahjan, tämän hautapatsaan, koska tästä Pyhärannan hautausmaasta on tullut heidän pyhiinvaelluspalkkansa siksi, että täällä lepää viimeistä untaan heidän kallis hengellinen isänsä, rov. Laurikkala.

Kun vastaisuudessakin Pyhärannan seurakuntalaiset näkevät vieraita henkilöitä vaeltavan kohti hautausmaataan, niin ne ovat inkeriläisiä, jotka ovat ohjanneet askeleensa tänne surujensa ja ahdistuksiensa painamina, löytääkseen lohdutusta ja rohkaisua rakkaan rovastinsa luota, kuten ennen hänen eläissäänkin. Hänen äänensä kyllä on vaiennut ja hänen lempeä ja autuaallinen hymynsä, mikä ennen lepäsi hänen kasvoillaan, ei ole enää silmin nähtävissä, mutta siitä huolimatta hän on täällä lähempänä meitä kuin muualla. Siksi on hänen hautansa meille rakas.

Tämänkin tilaisuuden kautta m[illegible] olemme ikäänkuin saaneet hetken vi[illegible] vähtää hänen seurassaan ja verest[illegible] niitä elämämme kaikkein pyhimp[illegible] hetkiä, mitä meillä on ollut hän[illegible] kauttaan, ja hänen seurassaan. Si[illegible] me tahdomme kiittää taivaallista Is[illegible] Ja ennen kaikkea me kiltämme J[illegible] malaa siitä, että hän on johdaltan[illegible] tämän palvelijansa täältä syrjäise[illegible] Pyhärannasta kerran kaukaiseen I[illegible] keriin ja että me olemme saan[illegible] onnen omistaa hänet sielunpaimen[illegible] semme. Kiitetty olkoon sentakia [illegible] ja aina Isä, Poika ja Pyhä He[illegible] Amen."

RAUHAN JUHLA

Taasen saapuu joulujuhla,
juhla suloisin,
tuohan joulu jokaiselle
rauhan mielihin.

Jollei Jeesus-lapsi meille
olis synlynyl,
mllen rauhalloman sydän
silloln voisi nyl?

Hänen luokseen laakkolnensa
aina mennä saa,
elehensä kumartuen
paino kirpoaa.

Klitos, Jeesus, synlymästäs,
huollostasikin,
siitä, että Isän eessä
meilä puollalkln.

Siksi onkin joulujuhla
meille kallehin,
kun sen kukin vietläisi vain
kunniaksesi.

Muislan, mltä seimen lapsi
meille länne loi,
rauhan, mitä maailma ei
koskaan antaa voi.

Hänen rauhassansa meidän
hyvä olla on,
niinpä nyl ja aina Hälle
kiitos soikohon!

Liisa Makara

Tuonen satoa

Jälleen yksi heimoveljistämme, Adolf Laihinen, saavutti matkanpään tällä maallisella taipaleella ja saapunut sinne, mistä ei enää tarvitse lähteä evakkomatkalle.

Hän oli syntynyt Pietarissa huhtik. 8 pnä 1892 ja kuoli Helsingissä marrask. 9 pnä 1960. Suremaan jäivät lähinnä vaimo, veli perheineen ja täti.

Ruumiinsiunauksen suoritti pastori Viita krematorion kappelissa, mihin oli kokoontunut suuri joukko omaisia ja ystäviä.

Tilaisuus muodostui erittäin syvällisesti antoisaksi, sillä kaikki tapahtui niin kaunilsti.

Omaisten ja sukulaisten laskettua seppeleensä, laskivat Viipurin-aikaisten ystävien seppeleen kapt. J. Tirranen, herra A. Akkanen, autoilija A. Lehesmäki ja tekn. T. Summanen. Tällöin kapt. J. Tirranen tausui muutamia kauniita tohdutuksen sanoja sureville omaisille.

Siunaustitaisuuden jälkeen kokoonnuttiin vainajan viihtyisään kotiin Roihuvuorelle, missä veisattiin virsiä ja juottin kahvia, minkä tomassa muisteltiin menetettyä Inkeriä. Tilaisuus muodostuikin inkeritäisissä merkeissä vietetyksi.

T. S.

"Inkeri" 14. t. 1900.

Inkerin suomalaisten koulujen ohjesäännön uusimisesta ja opetusohjetman muuttosuunnitelmista kirjoittaa kansakouluntarkastaja kiertokirjeessään Saariin ja Lyyssin piirikuntien suomalaisille kansakoulunopettajille seuraawin sanoin:

"Herra Kansanvalistusministeri eh-

Tähtäimeltä

Taas aukes ukset,
käy taivi sisään,
sen arvoitukset
mä tähän lisään.

Ties mitä antaa
se saapuissansa,
näin kenties kantaa
pois saatavansa.

Sen kaihon karvaan
mi suruun johti,
ja koskee harvaan,
käy heitä kohti.

Tuo tullessasi
nyt iepo heiiie
ja täytä iasi
jo uupuneilie.

Suo onni myötä
ja siunaa silloin,
kun tehdään työtä
myös myöhään illoin.

Matti.

dotuksessaan elokuun 3I p:ltä w. 1899 hywäksyi suomen kielen opetuksen Pietarin kuwernementin kansakouluissa, jotka sijaitsevat suomalaisissa paikkakunnissa mutta ei warsinaisena oppiaikana, ettei se tulisi haitaksi wenäjän kielen oppimiselle.

Huomioon ottaen herra kansanwalistusmlnisterin päätöksen 7 p:ltä helmikuuta w. I897 määrää kansakoulujen malliohjelma opetettawaksi wilkossa: uskontoa 6. wenäjän kieltä II. wenäläistä kaunokirjoitusta 2 ja laskentoa 5 tuntia eli yhteensä 24 tuntia. Koska opetusta kouluissa saa olla 28 tuntia wiikossa, niin woipl siis suomen kielen ja laulun opettamiseen käyttää korkeintaan 4 tuntia wiikossa.

On kiertokirjeessä wielä muitakin ohjeita ja "teroituksia", mutta niistä lienee paras waieta niin kauan kuin se on ainoa mahdollinen tapa sanoa niistä jotakin ...

•

Oppilaita eronnut koulusta. Sen johdosta, että äidinkielen opetus on poistettu koulujemme ohjelmasta, on Annamoision koulusta eronnut lähes neljäkymmentä oppilasta I ja II osastolta.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkalslja: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti Ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivällssä.

Toimitus ja konttorl:
Porvoo Rauhankatu I6. A. 7. Puhelin II 575.
Päätoim. kotipuhelin 23 053.

Helsingin konttori:
Aurorankatu 7. A. I.

Päätoimittaia Aappo Metiäinen.

Ilmoitushinnat 20:—/pm.

Tilaushinnat:
Kotimaassa I/1 vuos. 500:-
Ulkomailla vastaav. 600:-

Porvoossa 1960

PORVOON KIRJAPAINO (